

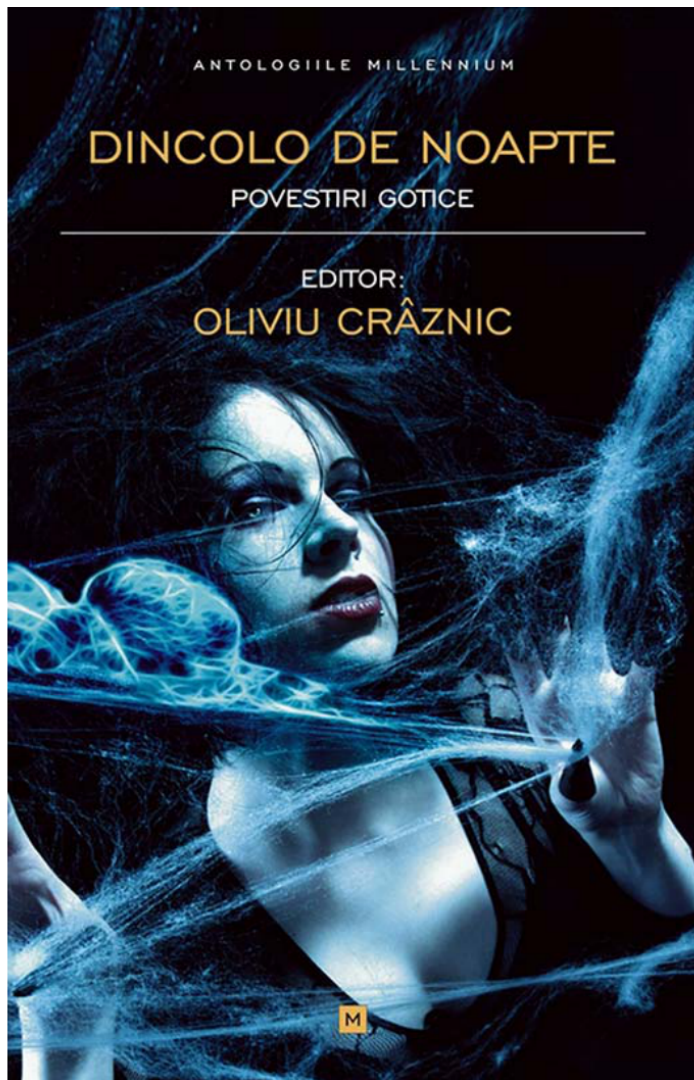
ANTOLOGIILE MILLENNIUM

DINCOLO DE NOAPTE

POVESTIRI GOTICE

EDITOR:

OLIVIU CRÂZNIC

Oliviu Crâznic
(editor)

Dincolo de noapte

12 fețe ale goticului

MILLENNIUM BOOKS
2012

DINCOLO DE NOAPTE

12 fețe ale goticului

Copyright © Oliviu Crâznic & Millennium Books, 2012

Redactor: Oliviu Crâznic

Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustrația copertei: Pakinam El Banna

MILLENNIUM BOOKS

Str. G. V. Popescu nr. 7

440021 Satu Mare

ISBN ePUB: 978-606-8113-96-8

ISBN Print: 978-606-8113-79-1

Pentru fiecare povestire în parte,
toate drepturile îi aparțin autorului acesteia.

Toate drepturile rezervate pentru prezenta ediție în limba română.
Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum,
prin orice mijloace, fără acordul scris al editorului, constituie
o încălcare a Legii dreptului de autor și se pedepsește
conform prevederilor acesteia.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cuvîntul editorului

O EPOPEE CU FINAL (SPER!) AȘTEPTAT

Poveștile „de orori și mistere”, care aveau să configureze ulterior literatura gotică, au aprins imaginația publicului cititor începînd cu a doua jumătate a secolului al XVIII-lea (Horace Walpole, autorul *Castelului din Otranto*, este considerat a fi creatorul genului), odată cu reînvierea interesului pentru medievalism (unul dintre sensurile cuvîntului englezesc „gothic” fiind chiar cel de „medieval”). Supranaturalul, teroarea sau neobișnuitul, trecute cu mare atenție prin filtrul literaturii moderne pentru a li se acorda o minimă verosimilitate (puternic contrastantă cu abordările alegorice anterioare), au caracterizat – din acel moment și pînă în zilele noastre – o specie literară al cărei traseu spectaculos a fost permanent punctat de nașterea unor genii și de publicarea unor capodopere, asigurîndu-i-se astfel nemurirea. Romane, nuvele și povestiri precum *Stațiile din casa dintre dealuri* (Shirley Jackson), *Salem’s Lot* (Stephen King), *Carmilla* (Sheridan LeFanu), *Fantoma de la Operă* (Gaston Leroux), *Călugărul* (M.G. Lewis), *Cazul Charles Dexter Ward* (H.P. Lovecraft), *Horla* (Guy de Maupassant), *Prăbușirea Casei Usher* (E.A. Poe), *Frankenstein* (Mary Shelley), *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde* (R.L. Stevenson), *Dracula* (Bram Stoker), *Portretul lui Dorian Gray* (Oscar Wilde) etc. au fost și vor rămîne mereu importante repere culturale în toate țările din lume.

De altfel, goticul este responsabil pentru nașterea a două importante curente – simbolismul și romantismul, așa cum înșiși fondatorii acestora admit, implicit sau chiar explicit, în scrierile lor. Tot din gotic au derivat ulterior horrorul, thrillerul și, recent, specia literară „paranormal romance”. Mai mult, există specialiști (Brian Aldiss, de pildă) care consideră că science-fictionul reprezintă o proiectare în viitor a genului gotic, avînd în vedere teme caracteristice precum invențiile uimitoare, savanții nebuni / excentrici ori castelul bîntuit, acesta din urmă devenit, prin transpunere, stație spațială părăsită sau navă cosmică, infestată cu monștri extraterestri. Practic, goticul a însumat, la bază, toată literatura care conținea elemente fantastice strecurate într-un cadru relativ realist, ori cel puțin

elemente ieșite din comun, din banalul cotidian. De aici s-au dezvoltat, prin urmare, multe și importante ramuri ale literaturii fantasticului, misterului ori straniului.

Însă, deși a luat de-a lungul timpului variate chipuri, în unele cazuri transformându-se radical, goticul nu a murit niciodată. De la Peter Straub și C.R. Zafon pînă la J.C. Oates (nume vehiculat în contextul Premiilor Nobel!), genul continuă să ființeze în literatura universală, rezonînd neabătut cu inima și cu mintea cititorului înfiorat și rămînînd apoi cu acesta pentru totdeauna.

În literatura română, lucrurile nu stau atît de bine. Cu toate că, inițial, goticul a fost îmbrățișat și aclamat de scriitorii și oamenii de cultură români (amintim aici pe I.L. Caragiale, Mihai Eminescu, Gala Galaction, Titu Maiorescu, Ionel Teodoreanu ș.a.), mai multe nume mari punîndu-și semnătura pe manuscrise încadrabile în acest gen (cum ar fi, spre exemplu, *Domnișoara Christina* de Mircea Eliade, *Îmbrățișarea mortului* de Alexandru Phillippide, *Schimnicul* de Vasile Voiculescu etc.), odată cu instaurarea comunismului, operele non-realiste au fost împinse într-un con de umbră, etichetate drept „literatură pentru copii și tineret”, deoarece supranaturalul, religia, idealizarea aristocrației și, în general, inițiativa și imaginația erau contrare doctrinei oficiale. Din păcate, și postdecembrist, în virtutea obișnuinței probabil, această viziune ostilă fantasticului s-a păstrat în majoritatea cercurilor literare, abia de curînd părăsind să aibă loc o conștientizare a faptului că abordarea în cauză este una eronată.

Astfel se întîmplă că, într-o perioadă în care cărțile cu vampiri, vîrcolaci, îngeri sau alte ființe specifice creației gotice fac furori inclusiv pe piața românească (e drept, în rîndurile populației tinere și foarte tinere – fenomen explicabil, avînd în vedere că genul „paranormal romance” li se adresează cu precădere acestora) și cînd pe ecrane rulează filme dedicate lui Edgar Allan Poe, în librăriile noastre există prea puțini maeștri ai goticului, iar aceia care există se află așezați pe rafturile din spate – cu toate că ei ar putea, cred eu, cumula fără probleme segmentul de populație adolescentin cu cel matur. În schimb, peste graniță, cititorul nu are nici o dificultate în a achiziționa, spre exemplu, o „integrală” Lovecraft, Hawthorne sau Poe.

Din acest contrast între relativa absență a goticului în România contemporană și faptul că genul (fie prin reprezentanții clasici, fie prin cei de astăzi) are atîtea de oferit cititorului autohton, acesta din urmă, mai mult, dînd și semne serioase că ar fi interesat de o asemenea literatură (în aceeași măsură ca cititorul american sau englez, de pildă), s-a născut ideea antologiei aflate acum în mîinile dumneavoastră, idee pe care am expus-o, într-o seară, reprezentanților Editurii Millennium Books: Horia Ursu și Michael Haulică. În fapt, la momentul respectiv nu mă gîndeam să coordonez eu antologia de față, ci pur și simplu i-am întrebato pe cei doi dacă nu au în plan să realizeze și așa ceva, după succesul

răsunător obținut de Adrian Crăciun cu o altă antologie dedicată unui gen relativ absent pînă acum la noi: *Steampunk – A doua revoluție*. „Facem,” mi-a răspuns Horia, „dacă te ocupi de ea”. Onorat de încredere, am acceptat, desigur, imediat (presupun că încrederea a venit, printre altele, și ca urmare a faptului că scrisesem un roman gotic și cîteva povestiri de gen, bine primite de critică și de public, ceea ce m-a calificat, consider eu, pentru „post”), iar discuția a continuat pe ideea creării, eventual, chiar a unei colecții de antologii, romane și volume de autor, conținînd scriitori clasici și contemporani, români și străini – desigur, dacă această antologie va dovedi că genul gotic este într-adevăr pe gustul publicului de la noi.

Următorul pas l-a reprezentat selecția autorilor. Aici, este important de menționat că mi s-a dat mîna liberă – nici Horia, nici Michael nu mi-au sugerat vreun nume, nici nu au contestat vreuna dintre alegerile mele, și trebuie să le mulțumesc în mod deosebit pentru aceasta. De asemenea, în momentul în care le-am prezentat propunerea de a include în antologie, pe lîngă „monștrii sacri”, și autori tineri sau chiar încă neconsacrați (dar talentați, desigur!), acceptul a venit imediat – ceea ce, iar, este de admirat, deoarece puține edituri sînt, oricum, dispuse să publice scriitori români, nemaivorbind de reacțiile negative obișnuite, atunci cînd vine vorba de un nume nou apărut în domeniu.

Prin urmare, avînd în vedere cele de mai sus, am început să trimit invitațiile. Dintre numele „mari”, am ales acei scriitori care dovediseră înainte o oarecare afinitate cu goticul (prin stilul sau temele abordate, spre exemplu) și / sau demonstraseră un talent atît de covîrșitor, încît nu aveam dubii că, dacă vor voi, vor putea crea o poveste gotică spectaculoasă. Îi veți înîlîni, astfel, în paginile cărții de față, pe Liviu Radu și pe Dan Doboș, „gloriile noastre naționale”, cum ne place să îi numim, deținători a numeroase premii, inclusiv a cîte unui premiu european. Liviu Radu, „Maestrul poveștilor”, nu s-a sfiit niciodată să abordeze, în diferite chei, teme specifice goticului (vampirismul, licanthropia etc.), iar Dan Doboș, autorul *Abației* și al *DemNetului*, nu putea nici el să reprezinte altceva decît un plus deosebit de semnificativ în sumarul oricărei antologii. George Lazăr, admirat de ani buni în comunitatea românească de science-fiction și fantasy și publicat peste graniță cu *Guardian Angel*, Ștefana Czeller, deținătoare și ea a unui premiu Eurocon și autoare a apreciatului (și premiatului) roman *Cerneală și sînge*, Ciprian Mitoceanu, considerat de către Mircea Pricăjan drept unul dintre cei mai buni trei scriitori de horror din România, Florin Pîtea, un nume de bază în literatura cyberpunk (literatură ale cărei valențe gotice sînt, cred, evidente pentru toată lumea), Ana-Maria Negrilă, „Prințesa neagră a cyberpunkului”, cum o alintă fanii, totodată autoare a *Cîntecului zorilor*, o poveste a la Anne Rice, au reprezentat, din prima clipă, colaboratorii pe care mi-i doream.

Desigur, invitații au fost trimise și altor mari scriitori ai noștri. Majoritatea au privit proiectul cu interes și s-au implicat, prezentîndu-mi idei sau chiar

începînd să scrie povestirile; din păcate, lipsa acută de timp pentru a duce pînă la capăt scrierile respective, cumulată cu existența altor proiecte cărora autorii în cauză se dedicaseră încă dinainte de a primi invitația, au determinat, în cele din urmă, regretabila absență a acestora din antologie – nu însă, sper eu, și din literatura gotică, deoarece cu toții și-au arătat disponibilitatea de a încerca să termine poveștile respective pentru un eventual volum II al cărții de față.

În ceea ce privește numele noi, sau relativ noi, pe care le veți găsi în sumar, cu toată încrederea pe care o am în propriul discernămînt, am decis să adaug criteriului subiectiv (reprezentat de cît de mult admiram eu scrierile tinerilor în cauză și de cît de potriviți îi găseam eu pentru proiect) și un criteriu esențialmente extern, constînd în faptul că am urmărit activitatea literară a fiecăruia dintre cei selectați, aceștia primind invitațiile numai după ce m-am convins că măcar încă doi editori sau antologatori i-au publicat, le-au făcut o ofertă de publicare ori și-au exprimat aprecierea cu privire la textele respectivilor scriitori.

Mergînd pe această dublă idee ca marjă de siguranță, am ales patru tinere autoare (în acest moment, am în vedere pentru viitor și doi tineri autori): Narcisa Stoica, cu un roman „fantasy” în pregătire la Millennium Books; Laura Sorin, bună cunosătoare a literaturii gotice, despre care Laura scrie constant în revista *Suspans* – sînt mîndru să fiu primul care o prezintă cititorilor, mai ales că are încă trei povestiri programate să apară în antologii și reviste, în cursul acestui an; Cătălina Fometici, autoare de povestiri „dark fantasy” și cîștigătoare a două premii pentru Debut; Raluca Băceanu, autoarea, printre altele, a unei serii de povestiri chiar... gotice, foarte reușite și foarte apropiate de goticul „clasic”, publicate în *Gazeta SF* și în *Suspans*.

Cît despre mine, am dorit să particip la antologie cu o povestire din același univers prezentat în romanul meu (...*Și la sfîrșit a mai rămas coșmarul*), reluînd unele personaje, alegere care mi s-a părut potrivită, ținînd seama de reacțiile cititorilor mei – majoritatea fani ai genului în discuție.

Odată trimise invitațiile – în care am precizat, printre altele, că așteptam de la autori texte scrise special în scopul de a fi pe plac celor care apreciază lucrările maeștrilor genului, texte care să poată, chiar, concura cu realizările internaționale clasice sau moderne – am așteptat povestirile, și acestea au venit. Sunt fericit să pot spune că toți scriitorii care m-au onorat cu sprijinul lor în realizarea acestei antologii au abordat problema cu deosebit talent și cu desăvîrșit profesionalism, iar paginile pe care le veți parcurge fac cinste literaturii noastre, puțînd oricînd să reziste unei comparații cu pagini similare din literatura universală. Desigur, aceasta este părerea mea – mai importantă va fi părerea dumneavoastră, a cititorilor. Însă am încredere deplină că munca noastră va da rezultatele scontate și vă va bucura pe măsură.

Încă o precizare – deși majoritatea povestirilor pe care le veți citi se încadrează perfect în goticul „clasic”, pigmentat cu amprenta și originalitatea autorilor și cu inerente elemente moderne, în trei dintre cazuri invitații au decis să experimenteze, jonglând cu anumite concepte caracteristice altor specii literare, fără însă a lăsa, desigur, goticul în urmă. Avînd în vedere precedentele din operele esențiale (să ne amintim doar poveștile cu extraterestri ale lui H.P. Lovecraft sau goticul cu valențe fantasy – *Tăcere* – al lui Edgar Allan Poe), precum și faptul că fiecare gen literar este într-o continuă formare și transformare, consider că abordarea în cauză nu a făcut altceva decît să adauge un plus de diversitate antologiei de față, fără a-i altera în vreun fel substanța.

Așadar, veți întîlni în cele ce urmează: un detectiv particular damnat urmărind un ucigaș în serie, o însărcinare comunistă cu motivații oculte, călători în timp în vremea lui Jack Spintecătorul, victimele farmecelor și consecințele apelării la vrăjitoare, vizitatori americani la un cimitir străvechi din România, un călugăr medieval făcînd o descoperire zguduitoare, un frate și o soră împinși către crimă și păcat, un sat bîntuit de lupi și de legende, o diavoliță luată prin surprindere de sfîrșitul lumii, un preot răpit de doi bărbați misterioși și forțat să trateze rănile unei tinere legate în lanțuri, un răzbunător înfruntînd o corporație dubioasă, o casă în care fantomele sunt prizoniere și victime... pe scurt, 12 FEȚE ALE GOTICULUI.

Închei aici cu o asumare a responsabilității: deoarece am fost cel care a coordonat acest proiect, de la nașterea lui și pînă cînd a ajuns sub ochii dumneavoastră, trebuie să menționez că orice eventuale probleme, erori sau scăderi ar prezenta cartea de față, acestea mi se pot imputa mie și numai mie – fiind, în mod sigur, urmare deciziilor, alegerilor, sugestiilor sau observațiilor mele. Autorii au făcut, fără îndoială, o treabă minunată – sper din suflet ca și editorul (adică subsemnatul) să se apropie de nivelul lor.

Dar acest verdict îl veți putea da numai dumneavoastră, cititorii. Prin urmare, după ce ne citiți, decideți, vă rog.

OLIVIU CRĂZNIC

Autoare a numeroase (și apreciate) povestiri science-fiction, fantasy, horror, ȘTEFANA CZELLER s-a impus definitiv pe piață în cursul anului 2011, cu romanul Cerneală și sânge, care plasează vampirii într-un interesant cadru politico-noir. Valoarea tinerei scriitoare, evidențiată prin mai multe premii naționale și printr-un premiu acordat de Societatea Europeană de Science-Fiction și Fantasy, precum și temele întunecate prezente în operele ei, o fac pe Ștefana cum nu se poate mai potrivită pentru a deschide o antologie de literatură gotică. Iată mai jos povestea plină de mister, teroare și lumină a unui personaj damnat – sau poate, dimpotrivă, aflat pe drumul spre mântuire, un drum care nu e niciodată ușor...

Ștefana Cristina Czeller

SPĂLAȚI DE SÎNGELE FECIOARELOR

De când a deschis ușa, am știut că preotul îmi va aduce doar necazuri. Dar noaptea fusese prea lungă și întunericul ei încă revărsa în dimineață amintirea suierului bombelor, încetinindu-mi reacțiile. Pînă să găsesc vorbele potrivite ca să-l alung, omul în sutană își înnodase privirea de a mea. Am capitulat poate prea repede, dar l-am lăsat să pășească spre birou și mi-am silit mintea să se desprindă de vis.

Lăsase ușa întredeschisă. Nu era prea frig, dar pielea mi s-a făcut deodată de găină. M-am ridicat să o închid și mi s-a părut că zăresc o umbră în celălalt capăt al holului luminat de un singur bec chior. Am clipit și umbra a dispărut, însă neliniștea a rămas, grea și lipicioasă.

M-am întors la fotoliul meu mîncat de molii înaintea ca preotul să ajungă în mijlocul încăperii. Se încrunta la fiecare pas, însă își purta suferința cu o oarecare grație. L-am studiat fără să mă feresc. Era un bărbat scund, la vreo cincizeci de ani, cu ochi căprui apoși și picioare umflate. Puțina lumină care pătrundea prin geamul brăzdat de dîre negre se aduna în jurul lui ca aura unui sfînt, însă nasul roșu, cu vinișoare ieșite în relief, era cît se poate de omenesc.

Am înghițit niște cafea rece, am deschis sertarul pe care îl lăsasem să se umple de praf și mi-am aprins o țigară. Tutunul avea iz de stătut, dar era mai bun

decît mirosul gazului otrăvitor care îmi umpluse plămînii în tranșee. Preotul a ajuns la scaunul din fața biroului și s-a lăsat greu în el, surîzînd chinuit. Ceva mă apăsa pe piept și am deschis geamul, deși știam că aerul Londrei va înrăutăți lucrurile. M-a lovit în față duhoarea putredă a orașului care încă se lupta cu urmările inundațiilor, dar greutatea aproape a dispărut.

Vizitatorul meu arăta și mai rău decît mine. Palid, strîngea Biblia la piept de parcă ar fi putut să-l apere de răutatea întregii lumi. Eu știam prea bine că nu era așa, dar nu i-am spulberat iluziile. Așezat doar pe un colț al scaunului, mă privea ca și cum tocmai auzise trîmbițele Apocalipsei sunînd. I-am suflat fumul în față și am așteptat. Inima îmi bătea prea tare și nu știam de ce.

— Cred că..., a șoptit.

Vocea i s-a pierdut și am crezut că o să se ridice. Nu voiam decît să plece fără să mai scoată o vorbă, însă știam că dorințele împlinite au felul lor sadic de a se răzbuna. Odată, tot ce îmi doream era să o iubesc pe Adelle. De pe urma acelei istorii îmi rămăseseră doar o piatră albă de mormînt și o fotografie. Preotul s-a foit puțin, dar a rămas pe scaunul care scîrîia din toate încheieturile. Am strivit țigara și am aruncat-o pe fereastră. De pe acoperișul clădirii de vizavi, demonul de piatră cu limbă ascuțită m-a privit muștrător. I-am întors obrazul și mi-am zis că nu l-am auzit chicotind. Degetele mi s-au mișcat însă prea repede cînd am închis geamul și colțul ascuțit al încuietorii mi s-a înfipt în buricul degetului mare. Sîngele a început să-mi picure pe podea, prea roșu și prea greu. Pe stradă, un cîine vagabond, negru, mi-a urlat durerea cu glas de lup. Pînă să-mi înfășor degetul în batistă, petele desenaseră deja, jos, o cruce strîmbă. Am șters-o cu talpa piciorului sîng și m-am întors spre vizitatorul meu.

— Am nevoie de ajutor, a spus. Sînt părintele Michael, de la biserica din capătul străzii.

Încă puteam să-l refuz. N-am făcut-o. Știam să recunosc disperarea și asta vedeam la el.

— Sînteți sigur că de mine aveți nevoie? am zis blînd. Poate n-ați citit bine ce scrie pe ușa. Misiunea clerului e să păstreze secretele, a mea este să le dezvălui.

Părintele Michael a așezat Biblia pe birou ca și cum își lua rămas bun de la Rai.

— M-am chinuit toată noaptea, încercînd să decid ce să fac, a șoptit, ținîndu-mă cu privirea cuiva care se spovedește pentru ultima oară. Să mă ierte Dumnezeu, dar n-aș putea trăi știind... Trebuie să mă ascultați, domnule Smith!

Am oftat și m-am uitat la fotografia care atîrna pe perete. Femeia în alb păstra pentru eternitate un surîs fericit. Mi-am amintit căznit atingerea ei pe pielea mea fierbinte, parfumul de lăcrămioară, planurile unei vieți din care războiul era izgonit. M-am silit să nu-i șoptesc numele și să n-o învinuiesc pentru că nu mă bîntuia.

— Tariful meu e trecut pe ușă, am zis.

Am așteptat și părintele a început să caute febril prin buzunare. A scos câteva bancnote mototolite și mi le-a întins.

— Poftim, a zis. Dacă nu ajunge, mai fac rost.

Vocea lui tremura, ochii implorau. Se spune că banii n-au miros, dar ăștia aveau un vag iz de alcool ieftin. I-am așezat pe masă, între noi, și ușa a vibrat ușor. Amîndoi am tresărit, dar preotul a privit într-acolo de parcă se aștepta să se năpustească spre noi însuși Lucifer. M-am repezit înainte, atent să nu fac prea mult zgomot. Poate umbra de mai devreme nu fusese o părere. L-am văzut pe prelat chircindu-se și i-am surîs încurajator, apoi am deschis brusc ușa, gata să înșfac intrusul de guler.

Holul era gol, dar clanța ușii de vizavi se mișca. Am ciulit urechea și am auzit-o pe Madame Aglae vorbind tăgădat. Șarlatanca bătrînă făcea întotdeauna așa cînd privea în globul de cristal, prefăcîndu-se că citește viitorul.

— E-n regulă, i-am zis preotului, a intrat cineva la ghicitoare. Spuneți-mi despre ce-i vorba, apoi vedem ce pot face!

Umerii i s-au lăsat și a înghițit în sec. Orice ar fi avut de spus, îl costa mult să o facă. Începea să-mi fie milă de el, dar am alungat sentimentul. Mila nu-l ajută nici pe cel care o oferă, nici pe cel care o primește, asta a fost primul lucru pe care mi l-a arătat războiul.

— Mi-a spus că a ales șapte fete, a murmurat preotul. Fecioare nevinovate, care vor sîngera într-o singură noapte. Mi-a vorbit despre tortură și despre moarte așa cum alții descriu felurile unei mese îmbelșugate. Mă tem că în curînd va trece la fapte.

Dacă îmi închipuisem că voi auzi despre șterpeleli din banii credincioșilor ori despre vreun prunc abandonat pe treptele bisericii, mă înșelasem amarnic. Nu eram sigur că în mintea mea se mai găsea loc pentru un lunatic sîngeros, dar introducerea reușise să mă intrige, așa că am mers mai departe.

— Cine va ucide? am întrebat.

— Nu știu, a șoptit părintele Michael.

— Cum adică?

M-am oprit, mirîndu-mă de propria prostie.

— Părinte, și cum rămîne cu taina spovedaniei? am murmurat.

Preotul și-a mîngîiat bărbia dublă și mi-a evitat privirea. Simțeam că mai era ceva urît în istoria aia, despre care nu avea să-mi vorbească. Eram obișnuit și cu asta. Toți oamenii care-mi treceau pragul aveau secrete și multe puteau la fel ca hoiturile din tranșeele Verdunului. Dar îmi impusesem de mult să nu-i judec pe alții, deși eu însumi aveam să fiu aspru judecat.

— Păcatele mele sînt între mine și Dumnezeu, a răspuns părintele Michael.

Cum Dumnezeu nu părea să aibă nimic de spus, am luat povara unei

decizii pe umerii mei.

— Părinte, trebuie să mergi la Poliție! Sînteți sigur că va ucide. Vă riscați nu doar sutana, ci și sufletul ca să salvați șapte necunoscute. E un sacrificiu imens, dar eu n-am ce face.

— Nu, a strigat și m-a prins de braț, nu! O să știe dacă mă duc la Poliție. Mi-a spus că, dacă o fac, o să le omoare, și îl cred. Omul ăsta îl are pe Diavol în el! Un detectiv particular abil însă ar putea acționa cu discreție...

Ochii îi străluceau nebunește. Gîndul mi-a mai pus un bolovan pe piept. Dacă îmi vorbea chiar despre sine? M-am desprins din strînsoarea lui umedă și am căutat băutura. Am pus pe masă un pahar de o curățenie îndoielnică și am turnat două degete de whisky. Fără să-l mai invit, a băut cu setea cuiva care era obișnuit să golească sticla. Am gustat și eu, întrebîndu-mă de ce mă temeam mai tare, că nu voi găsi criminalul ori că era așezat chiar în fața mea. I-am umplut iarăși paharul și am hotărît să insist. Dacă violența sălășluia în el, avea să iasă la iveală repede.

— Părinte, fiți rezonabil! i-am zis. Sînt doar un detectiv particular. Presupunînd că-l găsesc, ce să-i fac? Îi rup brațele, ca să nu-și poată transforma planul în realitate? Îi spun că stau cu ochii pe el? Oamenii întregi la cap nu omoară fecioare. Poate va acționa curînd sau poate a făcut doar o glumă proastă. Nu-l voi urmări toată viața și doar legea l-ar putea interna forțat. Ce vreți de la mine, părinte?

— Eu... Nu știu... Vă rog, nu putem lăsa lucrurile așa! Ce mi-a spus...

Am jucat ultima carte.

— Nu cumva asasinul vorbește cu mine chiar acum?

— Nu! a strigat și s-a ridicat pe jumătate...

Aproape că așteptam să mă lovească, dar nu a făcut-o. Se înroșise foarte tare, însă am pus asta pe seama alcoolului și a indignării. Am privit pe fereastră și am văzut cum nori întunecați se îmbulzeau peste acoperișuri, gonind ultimele urme de albastru. Pe pietrele orașului, oamenii mergeau cocîrjați. Cîinele negru încă lătra, dezvelindu-și colții. Zilele cînd seninul invita la speranță și zbor erau uitate. M-am întors spre prelat și am decis să dau cu banul în felul meu.

— Cum m-ați ales, părinte? am întrebant.

Preotul și-a șters fruntea cu mîneca sutanei. Transpira abundent.

— Am deschis ziarul, a spus oarecum jenat, căutînd un semn de la Cel de Sus. Nu înțelegeți ce agonie a fost... Am văzut anunțul.

Se înșela, pricepeam foarte bine cît dureau unele alegeri. Dar un om care iertase atîtea păcate trebuia să știe că Atotputernicul nu dă semne niciodată. Doar Diavolul.

— De ce eu? am insistat.

— Din cauza numelui, a recunoscut după o clipă de șovăială.

Era clar că nu vorbea despre Smith, ci mai degrabă despre prenume.

Cîştigase, chiar dacă nu avea să afle niciodată de ce.

— Povesteşti-mi totul despre bărbatul ăsta! am mai adăugat o treaptă pe drumul spre Iad.

— E pînă în treizeci de ani, cred. Are o voce ciudată, gîjîită. N-a mai venit la mine pînă ieri. A vorbit la început despre cum le-ar dăruî plăcere. Deodată, a început să delireze despre sînge şi durere, apoi a fugit. Am încercat să îl urmăresc, dar guta... Am apucat doar să îi zăresc spatetele. E chel şi destul de înalt.

Gîfîia de parcă ar fi alergat încă o dată.

— Nu-mi daţi prea multe informaţii, am spus. Cîţi chelioşi or fi în Londra? Bine, repetaţi-mi cuvînt cu cuvînt ce a zis! Nu vă fie jenă! Fiecare amănunt contează.

Faţa preotului s-a schimonosit, dar a început să vorbească. Mîinile îi tremurau, iar spovedania s-a dovedit mai îngrozitoare decît mă aşteptasem. Cel care îi intrase în confesional descria folosirea cuţitului cu toată priceperea unui chirurg şi lipsa de emoţie a unui măcelar. Făcuse dragoste cu destule femei cît să ştie ce le sîrnea şi ce le provoca suferinţă. Planifica totul în amănunt, cu precizia rece a unui strateg, şi se bucura de beţia sîngelui cu ardoarea unui lunatic. Aş fi urcat mai degrabă pe un rug decît să cred că un preot putea zămisli monstruozitatea aia; totuşi, trecusem prin destule ca să nu exclud nici cea mai improbabilă variantă în astfel de situaţii.

N-am apucat să-i pun nici o întrebare. A icnit cum a terminat şi s-a prăbuşit pe covor, cu mîna dreaptă la gît. M-am repezit spre el, încercînd zadarnic să-mi scutur impresia că se sugruma singur. A ridicat ochii spre mine.

— Ajută-mă! a şoptit.

Nu ştiam dacă vorbea cu mine ori cu Dumnezeu. I-am luat capul în poale şi l-am descheiat la guler. Nu puteam face mare lucru pentru el. Am încercat să-i suflu aer în plămîni şi să-i masez pieptul, dar simţeam îngerul morţii fluturîndu-şi aripile pe deasupra noastră.

Uşa de la cabinetul lui Madame Aglae a pocnit asurzitor şi i-am auzit paşii apropiindu-se. M-am bucurat, fiindcă îmi zisese odată că a fost asistentă.

— Ajută-mă! i-am spus.

— Nu, nu, nu! a croncănit fără să se mişte din prag. Nu-l atinge! Nu vezi umbrele cum roiesc în jur? Aduc moarte şi sînge. Moarte, moarte, moarteeeee!

N-o mai auzisem vorbind aşa, dar ce-a făcut a fost şi mai surprinzător. A început să-şi rotească braţele ca o morişcă, dîndu-şi ochii peste cap. Începeam să cred că nu se preface cînd s-a prăbuşit pe podea şi a început să se zvîrcolească. Turbanul gros, în toate culorile curcubeului, amortiza loviturile şi nu m-am grăbit s-o ajut, chiar dacă spectacolul nu era pentru cei slabi din fire. Nu mă puteam împărţi în două.

Părintele Michael şi-a întors faţa către ea şi a horcăit. Madame Aglae a

urlat din nou, iar cîinele vagabond a îngînat-o din stradă. Femeia și animalul au sunat la fel de sălbatic și mi-am simțit degetele răcindu-se. Preotul s-a încordat, mi-a prins mîna și a încercat să vorbească, dar i-a ieșit dintre buze doar niște spumă roșie. S-a stins chiar cînd Madame Aglae a leșinat. Măcar ea a fost ușor de lecuit.

După ce ghicitoarea și-a revenit și a plecat clătînîndu-se, amuțită de o spaimă pe care nu voia să mi-o explice, m-am gîndit că nu luasem banii. Nu eram legat de nici o promisiune. Puteam să le spun totul polițiștilor și să mă spăl pe mîini. Dar cînd medicul și un agent plictisit au apărut în biroul meu, nu le-am zis mare lucru. Dacă situația ar fi fost alta, poate polițistul ar fi încercat să smulgă de la mine fiecare cuvînt auzit. Dar cauza morții părea clară și Madame Aglae a confirmat că încercasem să-l salvez pe prelat. Agentul s-a uitat fugăr la degetul meu rănit, a verificat geamul, apoi mi-a cerut să nu plec din oraș cîteva zile. Din glasul lui se vedea că era doar o formalitate.

Cînd am rămas singur, am sunat un amic și l-am rugat să se intereseze dacă fusese eliberat din pușcărie ori azil vreun dement agresiv cu femeile. Am făcut un duș rece, m-am schimbat și am pornit spre biserică. Speram ca nebunul să fi studiat terenul înainte să intre în confesional. Poate atrăsese atenția cuiva. Cineva atît de dereglat ca el ar fi trebuit să o facă. Poate aveam noroc și chiar se întorcea în seara aceea, cu gîndul să-i mai povestească părintelui Michael despre planurile sale sîngeroase.

În biserică nu era multă lume. Slujba o ținea un preot mai tînăr, cu siluetă de ascet și o caricatură de barbă roșcovană. I-a tremurat vocea cînd a amintit despre munca părintelui Michael în folosul săracilor și al bolnavilor. Vorbea frumos și despre omul care-și învingea slăbiciunile, iar lacrimile îi erau sincere. M-am întrebat dacă ar fi ținut un discurs la fel de emoționant dacă ar fi știut ce discutasem cu părintele Michael.

— A fost minunat! i-am șoptit bătrînei de lîngă mine cînd slujba s-a terminat. Cum îl cheamă pe părinte?

— Andrew, mi-a zis. E așa de tînăr, dar vorbește la fel de bine ca părintele Michael. Îi era ca un fiu!

A fost singura informație pe care am obținut-o. Nici ea, nici alți credincioși nu știau nimic despre vreun chelios. Toți îl ridicau în slăvi pe răposat și mi-ar fi scos ochii în caz că i-aș fi întrebat direct dacă-l credeau capabil de crimă. Cînd și ultima oiță din turmă a fost împărtășită, m-am apropiat de Andrew.

Mi-a surîs angelic, a întins potirul spre mine și am simțit miros de sînge. Mi-am zis că era doar vin, însă nu puteam bea. Stomacul mi se răzvrătea și croncănitul lui Madame Aglae îmi suna în minte. M-am dat înapoi și umbrele noastre s-au întîlnit pe perete, transformîndu-se într-un monstru cu două capete care îmi zicea că nu mai am timp. Ceva m-a zgîriat pe dinăuntru, dar mi-am silit

mintea să nu se cufunde în tenebre.

— O predică reușită, am murmurat. Îmi pare rău pentru părintele Michael.

Andrew m-a privit cercetător, dar politicos. Era singurul care mă mai putea ajuta, dar nu știam cât de departe să merg cu întrebările fără să dezvălui taina preotului care murise. Eram sigur, fără să am vreun motiv evident, că secretul trebuia păstrat cîtă vreme orologiul nevăzut îmi ticăia în minte.

— Nu sînteți din parohia noastră, mi-a zis Andrew. Îl cunoșteți bine?

— Nu de multă vreme, din păcate. Dar mi-am dat seama că era un om deosebit. De fapt, astăzi a murit chiar în biroul meu. Mă numesc Raz Smith și sînt detectiv particular.

Fața lui Andrew s-a întunecat și s-a așezat pe o bancă. Am făcut și eu la fel. Cîteva clipe, am studiat vitraliile. Iisus era ținut pe cruce. Gloata își dădea la schimb mîntuirea pentru o altă distracție sîngeroasă. Mi-am întors privirea de la ferestre și am avut senzația că trec printr-un perete de pînze de păianjen. Am început să transpir, dar mi-am păstrat controlul vocii.

— Aseară ați oficiat slujba împreună? am spus. O ultimă amintire frumoasă...

— Nu, din păcate, ne-am întîlnit doar seara tîrziu, a răspuns răgușit Andrew. Am fost plecat din oraș pentru cîteva zile. Îl rodea ceva ieri, însă eu eram obosit... Acum e prea tîrziu. Ar fi trebuit să insist.

Capacitatea omului de a se autotortura pentru o vină vagă și de a ignora cele mai evidente păcate încă mă uimea.

— Nu l-ați fi putut ajuta, l-am îmbărbătat. Pur și simplu, inima i-a cedat. Purta povara atîtor suflete chinuite...

— Așa era el, gata de jertfă ca un sfînt, dar mereu spunînd că-i un mare păcătos. Trebuie să recunosc, a fost un lucru neobișnuit pentru părintele Michael să apeleze la un detectiv particular...

Am decis că, în casa lui Dumnezeu, jumătate de adevăr era mai bună ca o minciună.

— Voia să găsească pe cineva cu care pierduse legătura. Un bărbat pentru care-și făcea griji. Să-l ajute să se interneze într-un spital psihiatric, înainte să fie prea tîrziu.

Andrew a clătinat din cap. Amănuntul nu părea să-l consoleze.

— Nu știam că un prieten de-al său era bolnav! Ultima rudă a părintelui Michael, un văr din Irlanda, a murit anul trecut. De atunci nu se mai întîlnea cu nimeni în afara celor pe care îi păstorea. Credeam că-l cunosc bine. Iată că Atotputernicul mi-a dovedit că mă înșelam.

Nu i-am zis că Atotputernicul avea treburi mai importante decît să facă dezvăluiri de genul acesta. Mi-era clar că Andrew și-ar fi pus mîna pe butuc pentru nevinovăția părintelui Michael. Să încerc să sugerez altceva ar fi însemnat doar să

mi se arate ușa.

— Poate că mă puteți totuși ajuta să-i împlinesc dorința, am murmurat. Părintele s-a stins înainte să-mi spună numele celui pe care-l căuta. E un bărbat tânăr, cu chelie și voce gâfâită. De când s-a îmbolnăvit, se poartă mai ciudat. Poate l-ați văzut vreodată pe aici. Poate a trecut când părintele Michael era plecat.

— Nu, a zis Andrew, apoi a ezitat puțin. Acum două săptămîni înșă, am zărit un bărbat chel în parcul de vizavi. Hrănea porumbeii, dar s-a întrerupt și m-a privit fix. M-a făcut să mă simt ciudat, fără să știu de ce. Trebuie să fi fost înșă doar o coincidență. Am să caut printre lucrurile părintelui. Poate găsesc fotografii ori scrisori care să vă ajute.

— Ar fi minunat, mulțumesc.

Nu avea să găsească nimic, dar trebuia să mă prefac încîntat. I-am lăsat cartea mea de vizită, rugîndu-l să mă caute dacă-l vede pe gîfîit, dar să nu-l abordeze direct. I-am strîns mîna și a plecat, lăsîndu-mă să mă rog. Am încercat să mă conving că nu-i vîrșeam și lui capul în laț. Un ropot grăbit de ploaie a izbit vitraliile, iar degetul la care mă tăiasem a început să-mi zvîcnească, răspunzîndu-i. Apa făcea privirile sfinților mînioase, de parcă îmi spuneau că greșeam venind acolo. Le-am întors spatele și am început să pășesc printre șirurile mute de bănci.

Aproape de ieșire, am aruncat o privire la statuia lui Iisus. În penumbra misterioasă a bisericii, flăcările lumînărilor o făceau să tremure de parcă piroanele încă i-ar fi scobit în carne. Statuia nu semăna cu omul, dar tristețea se scurgea din piatră ca sîngele dintr-un trup torturat. M-am oprit în fața ei, chinuit de prea multe amintiri.

Aș fi putut vorbi cu Tatăl Ceresc, dar n-avea nici un rost. Rugăciunile mele nu ar fi fost mai bine primite decît atunci cînd îmi rosesem genunchii în fața celui răstignit, plîngînd pentru Adelle. Cînd ești gata să-ți sacrifici fiul pentru o mîntuire de care au parte atît de puțini, ce mai contează chinurile unei femei sau a șapte fecioare? Trebuia să plec, să caut altă cale. Poate prietenul meu avea o veste pentru mine.

Totuși, am luat o lumînare și am aprins-o. Ceara se scurgea încet spre palma mea și flacăra părea plăpîndă, bolnavă ca lumea în care era întemnițată. Am privit-o solemn cum se zbate, în tăcerea grea a bisericii unde nu simțisem răsuflare de înger, ci doar sudoare de om.

— Nu-ți mai pasă! am murmurat. Milioane de oameni cred în tine, așteaptă iertare și alinare, iar tu ai renunțat la ei de multă vreme. Îi lași pe corbii Diavolului să croncănească și să se desfete cu stîrvirile. De ce?

Lumînarea mea a fîșîit ușor și s-a stins. I-au urmat toate celelalte. Jena din piept a devenit o durere ascuțită, rea, și m-am încovoiat. Dacă lumînarea ar mai fi ars, mi-aș fi dat foc la cămașă. M-am gîndit la preot cînd am tușit și am zărit pete purpurii pe ceară. Nici pe mine nu avea cine să mă ajute. Moartea părea să se fi

legat de inima mea cu un fir invizibil, dar trainic.

Pașii m-au izbit în spate ca niște ciocane. I-am recunoscut imediat. Cizme cu tocuri de fier. Am continuat să tușesc, pînă cînd am simțit o răsuflare fierbinte în ceafă. Am gemut și am dat să mă întorc, dar o mîină foarte puternică m-a prins de gît.

Revolta a învins spaima. Am încercat să mă desprind, dar n-am reușit decît să sporesc strînsoarea. Am tras cu ambele mîini de brațul care mă prinsese în capcană și nici nu s-a clintit. Nu purtam crucifix și nici pistol. Nici un metal, sfințit ori nu, nu m-ar fi ajutat să lupt cu trecutul. Ei bine, era prea tîrziu pentru regrete! Am horcăit, am închis ochii și am încetat să mă zbat. Durerea s-a oprit, mînușa de fier s-a descleștat, lăsînd o amprentă însîngerată pe pielea ruptă. Liber, am tras aer în piept și m-am întors. Am întîlnit privirea albastră a unui bărbat vînjos, cu plete arămii. Purta aceeași rasă lungă și largă pe care mi-o aminteam. În ciuda durerii, începeam să sper că rugăciunile îmi erau ascultate.

— Nat, frate! am murmurat, înfrînîndu-mi pornirea de a-l prinde în brațe. Arăți bine. A trecut ceva timp...

— Da, mi-a răspuns rece. Nu-ți pierde vremea crezînd că între noi mai e loc de îmbrățișări! Nu mi-e frate cel care m-a trădat pentru păcatul dintre picioarele unei femei.

Aproape uitasem cît de puternic era, cît de loial frăției noastre. El nu știa ce înseamnă să iubești nu doar cu sufletul, ci și cu trupul, să-ți găsești fericirea în noroi. Să-i explic toate astea ar fi fost o pierdere de timp, dar măcar mă lăsase să trăiesc.

— Ce vrei atunci, dacă n-ai de gînd să mă ajuți și nici să mă omori? am zis. Întoarce-te acasă și lasă-mă în pace!

— Să te omor... Ascultă-te cum vorbești! Patimă și slăbiciune, atît ți-a rămas. Mai ții minte cum erai cînd totul era simplu, cînd îl slujeai doar pe Dumnezeu?

Mi-am pipăit gîtul rănit. Nici chiar slujirea Lui nu era simplă.

— Țin minte mai mult, Nat. Acolo unde vedeam doar păcate, am deslușit într-o zi sclipiri de bunătate și de curaj. Curajul de a căuta o fericire aproape imposibilă. Pentru o vreme măcar, am și găsit-o. Acum pleacă!

— Am venit să te avertizez. Părăsește orașul ăsta desfrînat cît mai ai timp! Sodoma și Gomora au trecut prin foc și pucioasă. Londra va fi spălată cu sînge și lacrimi!

— Sîngele fecioarelor? am șoptit. Cine-i cheliosul?

— Nu contează cine e, doar ce va face. Pleacă, pocăiește-te și mai e speranță pentru tine. Pune-te de-a curmezișul voinței Lui și vei ajunge chiar astăzi în Iad.

Am rîs.

— Iadul nu mi se pare uneori o destinație atât de rea, frate. Ți-ai transmis mesajul. Știi ce am de făcut. Acum piei din fața mea!

Mi-a întors spatele fără un cuvânt de rămas bun. Am plecat fruntea și am așteptat ca sunetul pașilor săi să se stingă, fier distrugând piatră și inimă. Când în biserică a domnit iarăși tăcerea, am privit altarul.

— Totdeauna câștigi, am șoptit, fiindcă știi ce-i mai bine pentru ei. Oricât ar suferi, trebuie să-și spună că necunoscute sînt căile Domnului. Sodoma și Gomora... Ei sînt de vină ori Tu?

Nimeni nu mi-a răspuns. Statuia n-a plîns cu lacrimi de sînge, dar nici nu mă așteptam să o facă. Am ieșit din biserică și m-am oprit pe trotuarul ud ca să scot o țigară din pachetul mototolit. Doctorul mi-a spus, când am lăsat tranșeele în urmă, că fumatul mă va ucide. Dar aveam pentru ce să mai trăiesc? Adelle era moartă. Bunătatea și curajul de care îi vorbisem lui Nat erau tot mai greu de găsit. Am căutat bricheta, simțindu-mă pierdut. Fratele pe care îl trădasem îmi ceruse să plec. Unde să mă duc? Oamenii erau peste tot la fel. M-am îndreptat spre parcul de vizavi, m-am așezat pe o bancă și am așteptat.

După trei țigări și o altă repriză de tuse, spre marea mea surprindere, a coborît dintr-o mașină neagră un bărbat înalt, cu țeasta lucioasă. N-avea treabă cu porumbelii, dar s-a oprit la standul de ziare și și-a cumpărat unul. L-am privit cum se așază chiar pe banca din fața mea și am meditat la cuvintele lui Nat. Nu aveam de ce să mă tem, dacă făceam ce mi se ceruse. Am șovăit. O tînără într-o rochie gri străbătea parcul, spre bărbatul cu ziarul. Avea urme cumplite de arsuri pe față și privirea încărcată de speranță timidă. Am urmărit-o cu inima strînsă. El s-a ridicat, i-a sărutat mîna, iar ea l-a privit îndrăgostită. Numai un nebun ori un sfînt ar fi ieșit la înfîlnire cu ea și mi-aș fi pus toți banii pe prima variantă. A privit-o în ochi, fără să vorbească. Oscilam între dorința de a rîde și cea de a izbucni în plîns.

Cei doi s-au luat de mîna și el i-a șoptit la ureche, arătînd cu bărbia spre mașină. Nu-i auzisem vocea, nu știam dacă era el. Trebuia să fac o alegere imposibilă. Venisem pe jos și nu vedeam nici un taxi. Dacă se urcau în mașină, îi pierdeam. Sigur, puteam nota numărul și apoi aș fi aflat cine era individul. Dar, dacă o glumă sinistă a Atotputernicului mi-l scosese în cale, pentru biata fată ar fi fost prea tîrziu. În noaptea aia avea să ucidă. Mi-am dus mîna la gît, amintindu-mi strînsoarea lui Nat. Erau multe minciuni care m-ar fi ajutat să plec fără să privesc înapoi. Puteam să-mi repet că nu era el criminalul, că nu-l pot înfrunta fără dovezi. Îmi puteam aminti îndoielile mele, tot ce-i spuseseam părintelui Michael și, mai ales, cum murise. Poate, dacă plecam în acea noapte din oraș, chiar m-aș fi convins.

Din cîtiva pași, am fost lîngă ei și l-am prins pe chelios de brațul drept. Nu a părut surprins, nici speriat. Vorbele au țîșnit de pe buzele mele cu glasul nervos al altcuiva.

— Știu ce vrei să faci, i-am spus. N-am să te las.

Nu mi-a răspuns, doar m-a înfruntat cu privirea, sigur de sine ca un toreador înainte de ultima lovitură.

— Alvin, e nebun! a șoptit fata. Uite, are sânge pe gât!

M-am întors spre ea. Trebuia s-o ajut. Nu reușisem cu Adelle, aveam s-o salvez pe ea.

— Ce știi despre iubitul tău? am întrebat-o. Ascultă-mă, nu sînt nebun, ci detectiv particular! Un degenerat vrea să te omoare. A pus ochii pe șapte fecioare. Ești sigură că nu-i el? Că te iubește cu adevărat, în ciuda...

A pălit și l-a privit pe Alvin. El i-a pus protector mîna pe umăr și a sărutat-o pe obrazul mușcat de flăcări. Tînăra s-a înroșit, ceea ce o făcea să arate de-a dreptul hidos. Am înțeles că alegea să aibă încredere în el, pentru că moartea ar fi fost mai bună decît o asemenea dezamăgire. Am început să intru în panică.

— Dacă nu mă crezi, hai să chemăm polițiștii! am propus. Omul despre care vorbesc se gîndește la lucruri îngrozitoare.

Mi-am dat seama că strigam și m-am oprit. Oamenii de pe alee se opriseră și ei și se uitau la noi. Figura mea răvășită și cămașa pătată de sânge nu aveau cum să inspire prea multă încredere. Alvin a rînjit, iar tînăra s-a îndepărtat de mine.

— Eu chiar sînt polițist, amice, a zis Alvin și a scos din buzunar o legitimație.

Vocea nu-i era deloc gîjîită. Mă înșelasem. Biata fată! M-am întins timid către ea.

— Ascultă, îmi pare rău, am murmurat. Înțelegei de ce...

— Alvin! a strigat ea și m-a lovit peste față.

Unghiile ei au lăsat dîre roșii pe obrazul meu drept. Mi-am oprit geamătul și l-am lăsat pe Alvin să mă încătușeze cu gesturi sigure. Poate tot răul era spre bine. Încercasem. Aveam să las povara altcuiva și să-l ascult pe Nat.

— Mergem la secție să vedem care-i treaba cu tine, amice, a zis Alvin.

M-a împins spre mașină.

— Mary, urcă în spate, i s-a adresat fetei. Vreau să-l am pe nenorocit sub ochi!

Mulțimea care se adunase în jurul nostru părea mulțumită de rezultat și a început să se răsfire înainte ca mașina să demareze. Am rămas cu privirea ațintită îndărătnic înainte. Alvin nu-mi plăcea, chiar dacă nu era omul meu. Cînd a cotit pe o stradă lăturalnică, mi-am dat seama și de ce. M-a lovit drept în față cu cotul și sângele mi-a țîșnit din nas. Am apucat s-o aud pe Mary țipînd înainte ca bastonul lui să mă lovească peste tîmplă.

M-a trezit răceala pietrei zgurțuroase sub obrazul meu. Fața îmi era umflată și tot corpul mă durea. Nimeni nu se obosise să-mi oblojească rănile, deși eram dezbrăcat pînă la chiloți. Încă eram încătușat, cu mîinile prinse în față. Mi-era

sete. Lumina lunii pătrundea fantomatic printr-o fereastră la care nu puteam ajunge, dezvăluind doar piatră acoperită cu mușchi fosforescent. Unde eram? Am încercat să gîndesc limpede. Nu mă dusesese la o secție de poliție, fără îndoială. Alvin era totuși omul meu? Dar vocea lui sunase perfect normal. M-am mișcat și durerea a explodat. Am gemut, dar nu m-am lăsat pînă nu m-am ridicat. Am căutat peretele și l-am găsit în stînga mea. Era umed și, cînd mi-a trecut amețeala, am încercat să ling apa de pe el. Am simțit doar gustul sîngelui.

Podeaua era alunecoasă, văluită. Am înaintat încet, dar m-am oprit cînd am dat peste gratiile groase ale unei uși zăvorâte. Eram singur într-o temniță întunecată, la cheremul unui nebun. Unde era fata?

— Mary? am strigat. E cineva aici?

M-am temut că-mi va răspunde un urlat de agonie, dar tăcerea s-a dovedit mai chinuitoare. Am încercat să disting, dincolo de fereastra îngustă, zgomotele orașului. N-am reușit. Ieșisem din Londra? Din tavan picura ceva cald drept pe creștetul meu. Mi-a fost frică să descopăr ce. Am prins gratiile și le-am scuturat. N-am reușit decît să-mi zgîndăresc rănilor. Lacătul era de neclintit.

— Mary? am încercat din nou. Oriunde-ai fi, rezistă! Am să te ajut.

Din bezna de dincolo de gratii, cineva a rîs gîfîit.

— Nu prea pari în stare să te ajuți nici pe tine, amice.

— Alvin? am șoptit. Tu ești? Ți s-a schimbat vocea.

O făclie a strălucit spre mine, dezvăluind un culoar îngust, cu tavanul jos. Bărbatul chelbos care o ducea purta o rasă neagră și avea fața pătată de sînge. S-a oprit în fața gratiilor și m-a privit fix. Am simțit, doar pentru o clipă, un iz dulceag. Prea multe leșuri mă înconjuraseră ca să le uit duhoarea, dar m-am îndoit de ce-mi spuneau nasul zdrobit și mintea zdruncinată. Pe stradă și în mașină mirosisem doar colonie franceză.

— Alvin, am murmurat, ascultă-mă! Încă poți pune capăt crimelor. Lasă-mă să te ajut!

— Nu vreau să fiu ajutat.

— Ba da, vrei să te oprești, de aceea te-ai dus la părintele Michael! Scoate-mă de aici și totul va fi bine, îți promit!

— Am fost la biserică, așa-i, dar nu ca să mă oprească părințelul. Nici n-a fost ideea mea. Am să te scot de aici totuși. El vrea să te vadă.

— El? Cine?

Nu mi-a mai răspuns. M-am încordat pentru a-l înfrunta, dar mi-am dat repede seama că nu aveam putere nici cît să omor o muscă. Mi-o sorbise Nat toată. Ușa s-a deschis cu scîrțuit prelung și am fost tîrît de-a lungul holului, o creatură jalnică și neputincioasă, care încerca zadarnic să șoptească o rugăciune. M-am împleticit în sus, pe o scară cu trepte tocite, năpădite de buruieni înalte care-mi biciuiau pulpele goale și am fost împins între pereții unei biserici despuiate de

odoarele sale. Deasupra mea era doar cerul negru, pe care o lună roșiatică rînjea ca o hîrcă flămîndă. În jurul meu, pe pereții măcinați de prea multe ploii, îngeri ciuruiți dansau, prinși într-o păcătoasă horă a morții. Șase trupuri mutilate erau așezate în cerc pe podeaua crăpată. Mary era rășchirată pe altar și sîngele îi curgea leneș dintre coapse. Deasupra ei, o sferă dintr-un material straniu strălucea și fremăta, aruncîndu-mi în față un vînt fierbinte.

Alvin era lîngă mine și lîngă ea. Amîndoi surîdeau batjocoritor, dar doar bărbatul care o tortura pe Mary era cel cu care mă înfîlnisem în parc.

— Tată ceresc! am șoptit.

— Nu Dumnezeu, ci fratele meu te-a adus aici, mi-a zis Alvin. Martin s-a descurcat minunat pînă acum, nu crezi?

Mi-am ferit privirea de lumina crescîndă a sferei din care răzbăteau șoapte în limbi pierdute, dar nu puteam să mă uit nici la trupurile care mă înconjurau. L-am fixat pe Alvin.

— Sînteți frați, am spus. Care-i poliștistul?

— Eu, mi-a răspuns Alvin. Sau cel puțin asta am fost, pînă cînd un nenorocit m-a împușcat în gît. Martin, dragul de el, era magician. Poate ai auzit de Marele Fargolino?

— Nu, am murmurat.

— Nu te îngrijora, nu ești singurul! N-a avut cine știe ce succes. Dar cînd mă veghea în spital, a avut viziunea. A rămas un singur jurămînt de îndeplinit pentru Prințul Întunericului.

Mi-am dorit cu disperare să-mi recapăt forțele, dar nu-mi rămăseseră decît cicatricile de pe spate și amintirea unei femei moarte.

— Nat, frate? am șoptit, căzînd în genunchi.

Martin a rîs.

— Ești singur printre fiare, amice! Nimeni nu te va ajuta. Aici rugăciunile sînt doar vorbe-n vînt.

Un punct roșu a părut să fișnească spre noi din mijlocul mării de lumină. În același timp, cuțitul lui Martin s-a ridicat spre inima lui Mary.

— Nu, am implorat. N-o ucide! Ia-mă pe mine.

Alvin a pufnit și m-a lovit, parcă în joacă, peste gură.

— Nu ești fecioară, Raz. Taci și privește!

Mi-am înghițit sîngele și spaima.

— Îți voi fi mai de folos decît o fecioară, m-am milogit. Mi-ai văzut urmele de pe spate. Știi ce înseamnă?

— Destul cu prostiile! a țipat Alvin și m-a izbit cu putere peste gît.

Carnea torturată de Nat a început să sîngereze iarăși, răsufarea mi s-a oprit. Mi-am lipit privirea de punctul care crescuse cît un ghem și am încercat să spun ceva, dar n-am reușit.

— Lasă-l!

Vocea nu era nici de femeie, nici de bărbat. Venea de nicăieri și de pretutindeni. Alvin a icnit și mi-a dat drumul, Martin a încremenit. Aerul s-a înfierbîntat în jurul nostru și întîi ochii lui Alvin, apoi cei ai lui Martin au căpătat o strălucire roșie. În clipa următoare, flăcările țîșneau din trupurile amîndurora. Nici măcar n-am apucat să fac un pas înapoi, și cenușa mi-a căzut la picioare, împreună cu lamele cuțitelor lor. Am auzit un hohot ce semăna cu behăitul a o sută de țapi. Căldura iadului mă înconjură, dar nu mă ardea. Cătușele mi s-au desfăcut singure.

— Iată-te, mi-a zis blînd Prințul Întunericului. Ne vedem mai devreme decît credeam. Știi că El avea alte planuri pentru tine?

M-am repezit spre altar, am privit chipul palid al lui Mary și i-am căutat pulsul. Era foarte slab. Poate că ajutorul va veni prea tîrziu pentru ea, dar trebuia să încerc.

— Ia-mă și ajut-o! am șoptit. Te-ai îndestulat cu sîngele fecioarelor, nu mai ai nevoie de ea.

Silueta a devenit transparentă, apoi a căpătat o strălucire vișinie. S-a dublat, s-a triplat, s-a înmulțit din nou, pînă cînd șase capete de țap mi-au vorbit amestecînd cuvintele cu răgete de fiară în călduri.

— Eu nu mă îndestulez niciodată, Raziel. Un înger căzut ar trebui să știe asta.

— Ia-mă și las-o pe Mary să trăiască! am repetat. Sînt mai valoros decît ea.

— Crezi că-i poți pune condiții Diavolului după ce n-ai respectat porunca lui Dumnezeu?

— Nu, am șoptit. Doar te rog, te implor...

Hohotul a fost asurzitor.

— Trebuie să fii nebun să apelezi la mila mea! De două ori nebun, dacă vrei să te sacrifici pentru oameni! Amicul tău, părintele Michael, nu ți-a spus tot. La început, i-a plăcut să-l asculte pe Alvin. O, cum asculta confesiunile celor care preacurveau! După ce-i absolvea de păcate, și le repeta în minte și se atinge peste tot. Douăzeci de ani a făcut așa, fără să spună nimănui. Pentru asta va petrece mult timp la frigare. Dar nu-i singurul putred pînă la rădăcină. Mary te-a lovit, deși ai vrut doar s-o salvezi. Un polițist ratat și un magician de două parale au tranșat fecioare nevinovate, femeia pentru care ai renunțat la aripi te-a părăsit. Ce dovezi mai vrei că neamul le e ticălos? Pînă și El crede asta, dacă tace.

— Adelle a murit, am șoptit.

— Nu s-a luptat cu boala! Te-a lăsat singur printre sufletele astea schiloade. Chiar și fratele tău, Nathaniel, știe cum trebuie să se termine totul. Unește-te cu mine și privește în jur, așa cum făceai pe vremuri! Vei vedea că am dreptate. Omoar-o pe Mary și nu vei mai cunoaște suferința!

Mi-am plecat fruntea și l-am lăsat să mă atingă. Durerile mi s-au topit și gândurile oamenilor m-au copleșit. Le-am citit toate meschinele plăceri, răutățile fără motiv, păcatele cumplite. I-am auzit pe cei ajutați de mine ocărîndu-mă, pentru că nu-i salvasem de ei înșiși, ci doar de consecințele unor greșeli. Am încercat să găsesc dragoste și bunătate necondiționate, dar n-am reușit. Am vrut să-mi amintesc mîngîierile lui Adelle și n-am mai putut. Mi-am închis mintea și mi-am oțelit sufletul.

— Ei bine, ai descoperit măcar un suflet pur? m-a întrebat Diavolul.

Am clătinat din cap.

— Merită să te chinui o eternitate pentru ei? Nici măcar El nu-i mai vrea.

Martin avusese dreptate. Nu era nimeni în Cer sau pe Pămînt care să mă ajute. Nu mai știam pentru ce mă luptasem cu propria scîrbă în ultimii ani. Diavolul luase chipul de piatră al lui Iisus și îmi surîdea complice, iar înăuntrul meu era doar pustietate.

— Ia cuțitul! mi-a șoptit Diavolul. Scoate-i inima!

Mă săturasem să mă împotrivesc.

— Ajută-mă! am spus.

Diavolul s-a lipit de mine ca o amantă focoasă. Buzele lui m-au sărutat prelung și l-am simțit deodată în pîntecele meu, lovind din copite de țap. L-am acceptat și mi s-a prins de măruntaie cu pumnii monstruoși ai unui prunc ce nu mai voia să se nască. Am pus mîna pe pieptul lui Mary și am ridicat lama ascuțită. Totul îmi părea deodată ușor. Oare de ce ezitasem?

Mary a tresărit și amintirea ei m-a cuprins, nechemată. Ochii unui părinte Michael mai tînăr cu zece ani m-au privit, cu milă nesfîrșită. *Totul o să fie bine, Mary. Mama ta s-a stins, dar tu ești puternică și Dumnezeu e alături de tine. Ai făcut un lucru foarte curajos, copilă. Ți-ai salvat fratele. Am gemut.*

— Poate că Dumnezeu a renunțat la ei, dar eu nu! am șoptit și mi-am înfipt cuțitul în piept.

L-am auzit pe Prințul Întinericului blestemîndu-mă, dar i-am răspuns cu un chicotit. Am simțit o durere îngrozitoare și m-am trezit suspendat undeva între întineric și lumină.

— Bine ai venit acasă, Raziell!

Aveam să mă prăbușesc ori să mă înalț? Nu-mi păsa, fiindcă vocea pe care o azeam era a lui Adelle.

Recent publicat peste granițe cu romanul său The Guardian Angel, GEORGE LAZĂR este unul dintre acei autori români de science-fiction deopotrivă îndrăgiți și admirați de cititori, de editori și de colegi. „Ziditorii de biserici”, povestea cu care a binevoit să participe la antologia de față, reprezintă un gotic autohton pur, reflectînd cu măiestrie canoanele genului, dar și esența noastră națională. Iubitorii monumentelor istorice și cititorii preocupați de ideea evoluției spirituale, mai cu seamă, vor îndrăgi în mod deosebit strania aventură a „ziditorilor”.

George Lazăr

ZIDITORII DE BISERICI

Ședința de partid se termină, ca de obicei, cu prezentarea unui film documentar. Horia se înflăcărase de la cuvîntarea tovarășului Neagu, care amintise de realizările mărețe ale Partidului și ceruse, în aplauzele tuturor, noi eforturi în construirea societății socialiste multilateral dezvoltate, în radicalizarea luptei de clasă și, în final, în respectarea angajamentului comun de terminare a planului cincinal în patru ani și jumătate. Tovarășul se retrase și, încet, rumoarea din sală se stinse odată cu luminile, iar pe ecranul de pînză albă clipiră de cîteva ori imagini în alb și negru, neclare pînă cînd se stabilizează.

Muzica patriotică stridentă, la limita suportabilului, țîșni năvalnic din difuzoarele cam hodorogite aflate în stînga și în dreapta cearceafului alb ce folosea drept ecran. Imaginile prezentau tractoare care arau aliniat un cîmp, lăsînd în urmă brazde mari de pămînt negru, răvășit de pluguri. Țărani zîmbitori strîngeau mîinile unor muncitori în salopete, simbolizînd legătura dintre cele două clase sociale care munceau împreună pentru societatea socialistă multilateral dezvoltată. Imaginile săriră la o oțelărie, unde bărbați voinici, goi pînă la brîu și acoperiți de sudoare, aruncau cărbuni în cuptoare uriașe sau dirijau rîul de metal topit către formele în care acesta urma să se răcească. Muzica mai pierdu ceva din intensitate și se făcu auzită o voce care preamărea realizările comunismului.

La fel ca toți ceilalți spectatori, Horia trăia intens cele văzute pe ecran. Aplaudă țăranii, pentru că știa încă din fragedă tinerețe cît de greu este să muncești cîmpul. Aplaudă frenetic și muncitorii, pentru că, la rîndul său, era muncitor

constructor, o meserie deloc ușoară, dar foarte apreciată și bine plătită.

Filmul și sunetul se întrerupseră brusc când se termină pelicula. În sală se auziră câteva fluierături și râsete, în timp ce operatorul punea altă bobină de celuloid în aparatul de proiecție. De această dată, imaginile surprinseră prăvăliile evreiești de pe Lipscani, pînă acum scăpate de naționalizare. În fața uneia dintre ele stăteau de vorbă doi evrei burtoși și bine îmbrăcați, cu *yarmulke* pe vîrfurile capetelor. Aveau multe bijuterii la vedere – inele, brățări și lanțuri groase din aur. Uneori rîdeau, privind către aparatul de filmat. Ca la un semn, sala izbucni în fluierături, strigăte isterice și înjurături care, în asemenea situații, erau permise. Evreii reprezentau dușmanul de clasă, un rău pe care comunismul nu reușise, încă, să îl înlăture. Și, se spunea oficial, nici nu se dorea, deocamdată. Evreii de pe Lipscani erau păstrați ca exponatele dintr-o grădină zoologică. Îi putea vedea toată lumea și, în acest fel, vigilența poporului față de capitaliști rămînea la cote ridicate.

— Să crape exploataorii! strigă cît putu de tare Mitru, bunul prieten al lui Horia.

— Să crape, să crape! preluară cei din jur și, în scurtă vreme, întreaga sală zbiera în cor.

Urletele și fluierăturile atinseră paroxismul când imaginile înfățișară mai multe biserici, oprindu-se apoi asupra uneia anume. „*Marx și Engels, precursorii comunismului, au dovedit de mult că biserica este opiul popoarelor!*”, trîmbiță vocea din difuzoare, care se făcea tot mai greu auzită în hărmălaie. Horia nu știa ce e acela *opiu*, dar era convins că este ceva foarte rău. La fel ca toată lumea, sări și el în picioare, răcni cu ură și își agită pumnii către biserica rămasă pe ecran. Era una relativ recent construită, chiar după Război, în 1947, după cum scria în partea de jos a imaginii. Se numea Apărătorii Patriei II, din sectorul 4, ceea ce însemna că exista, pe undeva, și Apărătorii Patriei I. Clădirea părea pustie, dar când apărură buldozerele, mai mulți credincioși, în funte cu un preot, le săriră în față, să le oprească. Protestul fusese anticipat, așa că două plutoane de milițieni în uniforme albastre se repeziră în ajutorul buldozerelor. Protestatarii încătușați, în frunte cu preotul cu părul vîlvoi și privire de nebun, fură duși, aproape pe sus, în camioanele milițienilor, care îi mai loveau din cînd în cînd cu gîrbacele, ca să îi zorească. Cu toate acestea, preotul mai găsi puterea să ridice pumnul înspre constructori. În mod intenționat, cei care făcuseră filmul înregistraseră și sunetul.

„*Și oamenii au fost dogoriți cu mare arșiță și au blasfemiat numele lui Dumnezeu Care are putere peste plăgile acestea, și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă*”¹, strigă preotul de pe ecran, și sala toată izbucni într-un hohot de rîs uriaș, după ce un spectator aflat în față slobozi un vînt puternic. „*Și din pricina durerilor și a bubelor lor L-au blasfemiât pe Dumnezeul cerului, dar de faptele lor nu s-au pocăit*”², continuă preotul amenințător, dar nimeni nu îl mai băgă în seamă, nici în film și nici în sala de proiecție.

Apoi intrară buldozerele care, în doar câteva minute, transformară biserica într-o grămadă de moloz.

Aplauzele umplură sala pentru mai multe minute. Încă o relictă a trecutului fusese făcută una cu pământul! Spectatorii săriseră în picioare și se îmbrățișau fericiți. Horia se trezi că se pupă pe obraji cu oameni pe care nu îi cunoștea. La cel puțin unul dintre ei simți și gustul sărat al lacrimilor, pe care îl puse pe seama împlinirii dezideratului comun, acela de îndepărtare a relicvelor rămase de la capitaliști.

Alături de el, Mitru, cel mai bun prieten pe care îl avea, strângea frenetic mîini, de parcă el ar fi fost eroul filmului. De fapt, ei doi chiar se aflaseră printre cei care dărimaseră biserica, mai precis făcuseră parte din echipele care continuaseră munca buldozerelor distrugînd cu baroasele rămășițele prea mărunte pentru lamele utilajelor grele, după care adunaseră în camioane cărămizile sparte și molozul. Atunci cei doi chicotiseră la unison și își fluturaseră mîinile înspre camera de filmat, dar această secvență fusese înlăturată.

Filmul se opri și lumina se reaprinse. Se auzi un cor de oftaturi și de scîrîituri de scaune. În fața spectatorilor, sub ecran, doi tehnicieni aduseră o mică scenă. Ca de nicăieri, apărură iar tovarășul subțirel, între două vîrste, îmbrăcat elegant, cu barbișon asemănător cu al lui Lenin și ochii ca două flăcări. Trecu pe lîngă Horia lăsînd în urmă un vag miros de sulf, pe care parfumul tare de trandafiri, sovietic, cu care se stropise din belșug, nu reușea să îl ascundă complet. Pe tovarăș îl cunoștea deja toată lumea. Era Victor Neagu, de la regionala de partid, care cuvîntase și înainte de film. În spatele lui venea, cărînd o servietă din piele neagră, o femeie mohorîtă, îmbrăcată într-o rochie albă, largă. Era asistenta tovarășului Neagu. Nimeni nu îi știa numele și nu fusese auzită vorbind vreodată altcuiva decît șefului ei, căruia îi șoptea uneori cîte ceva la ureche. Părul blond îl purta despletit, dar pieptănat cu grijă peste umerii slabi. Lăsa jos servieta și își întoarse fața neobișnuit de palidă către public. Tovarășul se urcă pe scenă și își dresă glasul.

— Tovarăși! răcni el, rotindu-și ochii aprinși pînă rumoarea din sală se potoli. Țara noastră merge neabătut pe drumul trasat de comunism înspre noi culmi de progres. Ultimele relicve ale trecutului, bisericile, sînt în prezent înlăturate. În locul lor, vom construi fabrici, blocuri de locuințe pentru popor, parcuri și școli.

Făcu o pauză pentru a permite tinerilor surescitați să sară în picioare și să scandeze minute în șir: „*Trăiască Republica Populară! Ura! Ura! Ura!*”. Ridică mîna stîngă, strigătele entuziaste se potoliră și lumea se așeză din nou. Începuse al doilea act al ședinței de îndoctrinare politică. În cele zece minute în care se proiectase filmul ar fi trebuit ca tinerii să se mai odihnească, dacă nu ar fi strigat ca nebunii la ecran.

— Partidul se așteaptă să vă faceți, nestrămutat, datoria. Vrem să raportăm organului superior de partid, pînă la sfîrșitul acestui cincinal, că nu a mai rămas

nici o biserică în țară. Că ultimele rămășițe ale obscurantismului au fost înlăturate! Elementele retrograde, popii și evreii, nu își au locul în societatea comunistă a zilelor noastre. Nimeni nu poate împiedica aspirațiile legitime ale poporului nostru către bunăstare și progres. Nimeni!

Urmă o altă pauză, în care câțiva tineri exaltați săriră în picioare, chiar înaintea agitatorilor aduși special pentru a da semnalul aplauzelor și scandărilor. Horia se ridică, puțin în urma lui Mitru. Prietenul său era roșu în obraji de entuziasm și trăiri revoluționare. Și el se simțea capabil să facă absolut orice ar fi fost nevoie pentru Partidul Comunist.

Discursul ținu tot așa încă vreo oră, la sfârșitul căreia cu toții erau epuizați de cât aplaudaseră și răgușiți de cât scandaseră lozinci. Tovarășul Neagu părea în plină formă. Se opri totuși când femeia îmbrăcată în alb îi puse o mână pe umăr ca să-i atragă atenția, șoptindu-i apoi ceva la ureche. Tovarășul se lăsă greoi în scaunul de la tribună și duse o mână la tâmplă. Abia acum o remarcă iarăși Horia, de parcă femeia, care nu se clintise din loc, dispăruse în timpul discursului tovarășului, pentru a-și face apariția din nou, la sfârșit.

— A dracului muiere, îi șopti Mitru impresionat. Tare mi-ar plăcea să o strâng puțin în brațe, poate-i mai vine un pic roșeața în obraji. Oare ce i-o fi spus tovarășului Neagu?

Horia nu zise nimic, ba chiar se prefăcu a nu-l auzi. Nu era deloc sigur că nu îi asculta careva, pentru că atât femeia în alb cât și tovarășul se aflau pe scara valorilor undeva mult prea sus pentru a fi bîrșiți. Chiar dacă preferința exagerată a lui Mitru pentru compania femeilor era cunoscută, Horia considera că acesta nu trebuia să exagereze, mai ales în situații cum era cea de față.

Femeia în alb adună hîrțile din care tovarășul Neagu își inspirase discursul și le puse cu grijă în servietă. Cei din sală se ridicară și se îndreptară spre uși. Unii fumători împătimiți nu mai rezistară și își aprinseră țigări tari și puturoase, rusești, scoțînd nori de fum pe nări, asemenea balaurilor din povești. Femeia în alb se aplecă iar spre urechea tovarășului Neagu. Îi șopti ceva și îi strecură un bilețel, iar acesta dădu din cap, semn că a înțeles, și se ridică de pe scaun.

— Tovarăși, tovarăși! îi bubui vocea, chiar neamplificată de microfon. Rog ca următorii tovarăși să rămîna pentru discuții suplimentare.

Și citi de pe bilețel numele lui Horia și pe cel al prietenului acestuia, Mitru. Ei încremeniră, devenind dintr-odată asemenea unor bolovani aflați în mijlocul unui pîrîu. Fluxul de bărbați tineri se desfăcea în dreptul lor și se refăcea imediat ce trecea de ei. Unii îi băteau prietenește pe umeri. Primul gînd al lui Horia a fost că femeia palidă auzise comentariul deocheat al prietenului său, îi spusese tovarășului Neagu, iar acesta îi oprise să le frece ridichea.

Se dovedi că se înșela. După ce toți ceilalți părăsiră sala de proiecții, tovarășul Neagu coborî de pe podium, veni la ei și îi cuprinse amical pe după

umeri. Femeia în alb îl însoți ca o umbră, cu fața lipsită de expresie, privind în gol. Mirosul de sulf se simțea și mai tare.

— Mai este ceva ce nu ați văzut, băieți, le spuse tovarășul Neagu. Știu că sînteți cadre de nădejde, cu origini sănătoase, faceți parte dintre cei pe care se bazează Partidul. Ceea ce veți vedea va trebui să rămînă secret, deocamdată. Dar va veni și vremea cînd vă veți mîndri cu lucrurile pe care urmează să le înfăptuiți.

Îl împinse cu blîndețe pe scaune, se așeză și el alături și făcu semn proiecționistului, pocnind din degete. Se stinse iar lumina. Femeia în alb rămase în picioare.

Filmul porni din nou. Pe ecran apăru o biserică veche din sectorul trei, construită în 1655, refăcută în forma actuală în 1726, avînd hramul Sfîntului Nicolae, după cum scria pe o tăbliță din piatră, aflată în dreptul ușii, pe care se fixase imaginea din generic.

Se succedară mai multe cadre, redată cu viteză mare, care arătau cum biserica era zidită pe dinafară. Tehnica de filmare comprimase, astfel, mai multe zile în doar cîteva minute. Muncitorii fulgerau încoace și încolo, veneau și plecau camioane cu materiale, iar schelele și zidul se înălțau văzînd cu ochii, cam la patru sau cinci metri de biserică, pregătindu-se să o închidă. În sală era liniște deplină. Încetaseră și comentariile vocii din difuzoare. Horia urmări cum noua construcție, care semăna cu o semisferă, cuprindea rapid biserica. Cîteva cadre fuseseră luate de pe schelă, în dreptul unei ferestre. Arătau, de sus, mai mulți credincioși îngenunchiați, cu palmele împreunate, care, împreună cu preotul lor, se rugau cu ochii închiși și frunțile ridicate. La viteza cu care era redată filmarea scena părea caraghioasă. Buzele preotului se mișcau cu mare repeziciune, iar capul i se clătina nefiresc de iute. În dreptul intrării fusese lăsată o deschizătură, probabil pentru a permite celor dinăuntru să iasă pînă în ultima clipă.

Dar cum nu ieși nimeni, zidiră rapid și intrarea. Horia înghiți în sec și se înfioră. Oricît de mult se abătuseră acei oameni de la marxism-leninism, ei urmau să moară în chinuri groaznice, de sete și de foame. Nu îi mai veni să fluiera și nici să strige.

Filmul se termină și lumina se aprinse din nou. Tovarășul Neagu, așezat comod picior peste picior, scoase un trabuc dintr-un buzunar interior al hainei, iar femeia palidă i-l aprinse prompt cu o brichetă din aur. Trase adînc fumul în piept și îl slobozi îndărăt sub formă de norișori gălbui.

— Veniți cu mine.

Se ridică brusc și porni spre ieșire, fără să privească în urmă. Îl urmau precum niște cățeluși credincioși. Femeia în alb porni în spatele lor, umbră tăcută în continuare. Afară îi aștepta o mașină mare, englezească, dintre cele cu patru locuri în spate și două în față. Horia era foarte impresionat. Nu mai văzuse așa ceva decît în filmele de dinainte de război, care prezentau societatea capitalistă. În

schimb, Mitru se comportă firesc, de parcă toată viața lui numai în acest fel călătorise. Un șofer musculos, în uniformă cu fireturi, își scoase șapca bogat ornamentată și deschise portiera pentru tovarășul Neagu. Acesta urcă și se așeză pe locul aflat cu fața spre direcția de mers. Urcară și ei pe locurile din spatele șoferului. Femeia în alb se așeză lângă tovarășul Neagu și trase din lateral un sertar, care se dovedi a fi o placă din lemn lăcuit. Stăteau ca la masa unei cînciumi, față în față. Șoferul închise portiera, se urcă la volan și porni. Automobilul era foarte silențios. Tovarășul Neagu pocni din degete, iar femeia în alb scoase dintr-un sertăraș o sticlă de cristal, foarte frumos lucrată, și un pahar. Turnă un lichid auriu din sticlă și îi întinse paharul șefului ei.

— Dă-le și lor, îi spuse, mărinimos, tovarășul Neagu. Ia-ți și tu unul.

Femeia în alb scoase în tăcere alte două pahare, turnă cîte puțin în fiecare și le înmîină, pe rînd, celor doi. Ea nu își luă pahar.

— Hai noroc, băieți.

Ciocniră și sorbiră din lichid. Horia nu mai gustase niciodată ceva atît de aromat. Gustul coniacului îi umplu gura. Privi paharul cu admirație. În schimb, Mitru dădu pe gît conținutul paharului și se șterse fără jenă la gură, cu mîneca. Tovarășul Neagu îi servi cu țigarete de foi și așteptă pînă cînd femeia în alb scoase bricheta din aur să le aprindă. Pentru un moment, în mașină se făcu atît de mult fum, încît aproape că nu se mai vedeau. Femeia în alb apăsă un buton, porni un ventilator puternic, și aerul deveni imediat ceva mai respirabil.

— Sînt și biserici pe care nu le putem dărîma, băieți, rosti tovarășul Neagu cu importanță. În special cele mai vechi, de peste o sută de ani. Cu cît sînt mai vechi, cu atît sînt mai greu de demolat. Sînt considerate monumente istorice, iar distrugerea lor ar stîrni organisme internaționale. Or, în acest moment, republica noastră populară nu își poate permite amestecul altor puteri în chestiunile interne. Deocamdată, de la capitaliști luăm banii cu care construim societatea multilateral dezvoltată. Desigur, asta nu înseamnă că le vom permite să rămîină în văzul lumii. În nici un caz. Așa că le zidim, firește, nu-i așa? E mai ieftin decît să le dăm jos și să ne alegem cu un scandal internațional. Pînă la urmă, e o chestiune de costuri, sau cam așa ceva.

Se uită la ei, iar ei se grăbiră să aprobe, dînd frenetic din capete. Femeia în alb privea un punct fix, aflat dincolo de parbrizul mașinii. Părea foarte tristă, cu gîndurile în altă parte. Sau poate îi era doar indiferent.

— Va trebui să zidim și mînăstirile, reluă tovarășul Neagu. Atrag încă o mulțime de oameni. În special pe cei de la țară, acolo obscurantismul religios a fost cultivat vreme de secole, ba chiar, în unele locuri, de aproape două mii de ani. Sînt cîteva asemenea construcții în nordul Moldovei care ne dau bătăi de cap și care trebuie rezolvate de îndată. Voi o să mergeți la mînăstirea Popăuți. Chiar dacă sîntem în aprilie, este posibil să rămîneți acolo pînă la vară, că-i mult de lucru. O

să plecați imediat.

La aflarea veștii, Horia aruncă pe gît restul de coniac și tuși de cîteva ori, de la tăria alcoolului sau de la fumul țigaretelor. Sau de la amîndouă. Tovarășul Neagu se uită la ceasul scump și sofisticat, din aur masiv, prins de încheietura mîinii stîngi.

— O să vă las la Gara de Nord. Trenul vostru vă așteaptă. Merge spre regiunea Suceava, cred, dar va trebui să schimbați pe undeva, o să-l întrebați pe conductor. Ar trebui să ajungeți spre dimineață, o să fiți cazați, iar mai apoi o să vă ducă cineva la Popăuți, unde s-a deschis deja șantierul. Sînt făcute toate aranjamentele. Aici aveți bilete – întinse mîna cu un gest neglijent, iar femeia în alb scormoni imediat în geantă și îi dădu două plicuri – și ceva bani, cam cîte o chenzină, să aveți de drum. Și de ce-o mai trebui, că trenul are vagon-restaurant, deși nu cred că o să cheltuiți prea mult, că partidul are grijă de cadrele sale de nădejde. Iar cînd vă întoarceți, să știți că am planuri mari pentru voi. E clar?

— Da, tovarășe Neagu, răspunseră în cor cei doi.

Le făcu complice cu ochiul, iar femeia în alb le mai turnă cîte un rînd de coniac. Mitru îl aruncă imediat pe gît, dar Horia sorbi prudent, cîte puțin, de mai multe ori, întrebîndu-se prin ce colț de țară o fi mînăstirea Popăuți.

Tovarășul Neagu dădu mulțumit din cap și se cufundă în studierea unor documente dintr-un dosar pe care i-l întinsese asistenta sa. Scoase un stilou de aur dintr-un buzunar interior al hainei și făcu mici adnotări pe hîrtii. Nimeni nu mai spuse nimic, pînă cînd mașina trase în fața intrării de la clasa întîi a gării. Cei doi ieșiră năuci din automobil și se îndreptară agale spre panoul cu Mersul trenurilor de călători. Hainele încă le miroseau a tutun scump, iar în gură mai simțeau aroma coniacului fin. Deodată, ca la un semn, se prinseră în brațe și țopăiră ca doi copii, rîzînd de bucurie și de norocul care dăduse peste ei. Călătorii se uitară urît la ei și îi ocoliră, de parcă ar fi fost ciurmați.

— A spus că are planuri mari pentru noi, se bucură Mitru. Poate vrea să ne facă șefi la uteceu. Dar mie mi-ar trebui, mai degrabă, repartiție pentru o garsonieră în Drumul Taberei. Sau în Ștefan cel Mare, oriunde, că se fac o grămadă de blocuri. Sau poate prind chiar un apartament cu două camere.

— Din alea se dau numai la cei căsătoriți, încercă Horia să tempereze elanul prietenului său.

— Ai văzut ce mașină are? Ai văzut. Chiar crezi că nu poate să facă rost de un amărit de apartament? Eu zic că poate, ba chiar de două, să-ți dea și ție unul. Ce mai, dacă vrea, tovarășul Neagu ne repartizează cîte un bloc la fiecare! Din alea turn, că doar sîntem ziditori. Ah, ce chefuri o să putem încinge atunci cu tovarășelele! Am eu vreo două confecționere de la Tricodava cu care îmi fac ochi dulci.

— Trebuie să mergem la linia șapte, spuse Horia după ce citi atent Mersul

Trenurilor, dar Mitru pletea printre nori.

— Poftim?

— De la linia șapte pleacă trenul nostru, reluă Horia cu răbdare, aruncînd o privire spre unul dintre ceasurile gării. De fapt, a cam plecat de vreun sfert de oră, asta dacă nu cumva are întârziere.

Nimeriră cu greu peronul, strecurîndu-se prin mulțimea de călători care soseau sau plecau cu trenurile în toată țara. Ajunși, îi luă în primire un controlor furios și transpirat, care își făcea vînt cu chipiul.

— Haideți odată tovarăși, că avem deja aproape jumătate de oră întârziere de cînd vă așteptăm! Urcăți aici, să pot da drumul la tren. O să ajungeți la locurile voastre mergînd prin vagoane.

Îi împinse pe scările din dreptul ușii ultimului vagon al trenului, apoi urcă și el. Își puse chipiul pe cap și scoase un fluier în care suflă prelung. Se prinse cu o mîna de bara de inox din dreptul ușii, iar cu cealaltă flutură o lanternă aprinsă. Locomotiva răspunse cu un șuierat prelung, trist, de pachiderm rănit, scuipă un val de aburi, și trenul se urni, căpătînd încet viteză.

Controlorul le ceru biletele, iar ei le scoaseră din plicuri.

— Mda, călătoriți la clasa întîi, mormăi și le restitui, după ce le găuri cu cleștele lui special, semn că le-a controlat. Aveți de mers pînă aproape de locomotivă, vagonul vostru e lipit de vagonul-restaurant, să tot fie vreo șaisprezece vagoane pînă acolo. O să fie destul de greu, mai bine așteptați să ajungem la Ploiești, vă dați jos și fugiți pe peron, dar atenție, acolo stăm numai două minute și nimeni n-o să mai întîrzie trenul ca să vă aștepte, nici să dea dracul!

Abia termină de vorbit și, deodată, se albi la față. Duse mîna la gît și își desfăcu înfrigurat copca de la gulerul uniformei. Ochii i se bulbucară și începu să horcăie. Se năpusti în WC fără să mai închidă ușa.

— Ce l-o fi apucat? se îngrijoră Horia.

Mitru ridică din umeri.

— Poate are rău de tren și borăște, rîse el, auzind icnetele puternice ale controlorului, care aproape acopereau zgomotul sacadat al roților de tren. Eu zic să nu mai așteptăm și să ne căutăm locurile, poate ațipim puțin, asta după ce trecem pe la restaurant, bineînțeles.

— Ba eu cred că ar fi mai bine să așteptăm Ploieștiul, spuse ca pentru sine Horia, dar Mitru nu îl mai auzi.

Deschise, cu mare greutate, ușile batante care dădeau spre culoarul vagonului. Cîțiva călători, înghesuiți printre bagaje, întoarseră curioși capetele. Nu era loc nici cît să arunci un ac, dar Mitru nu se dădu bătut. Își făcu drum cu umerii și cu mîinile, împingînd și împărțind ghionturi. Horia îl urmă așa cum ar face, pe banchiză, un petrolier aflat în spatele unui spărgător de gheață. Frecîndu-se de atîtea trupuri, adunară o mulțime de mirosuri, predominante fiind cele de

transpirație, de jeg, de ceapă, de țuică, de tutun ieftin și de fum de cărbune, dar acesta din urmă era o ușurare, pentru că intra prin geamurile deschise și le acoperea pe toate celelalte.

În mod curios, oamenii nu protestau, chiar dacă, în drumul său, Mitru călca nepăsător prin papornîțe și pe bagaje, ba chiar și pe picioarele celor care îi stăteau în cale. Călătorii icneau sau se înghesuiau apatici ca să le facă loc. Uneori, unde înghesuiala era prea mare, cei de pe culoar deschideau ușile compartimentelor și intrau peste fericiții care prinseseră locuri pe banchetele de acolo. Mulțimea se desfăcea în tăcere la trecerea lor, după care echilibrul se restabilea cu greu, din cauza luptelor pentru reocuparea locului rămas, momentan, liber. Din urmă, se auzeau înjurături și blesteme, iar, în cîteva rînduri, unii se luară la bătaie.

Ajunseră chiar cînd trenul intra în gara din Ploiești. Vagonul de clasa întîi avea culoarul gol. Horia insistă să își ocupe locurile ale căror numere erau scrise pe bilete, dar Mitru rîse și deschise ușa unuia dintre compartimentele pustii. Pentru o clipă, doar pentru una, Horia avu impresia că vede chipul trist al femeii în alb care îl însoțea pe tovarășul Neagu, ogîndindu-se în sticla întunecată a geamului. Dar Mitru intră, hojbăi deasupra ușii pe la întrerupătoare, aprinse lumina electrică și silueta dispăru, înghițită de noaptea de afară.

— Nu are nici o importanță, la clasa întîi toți sîntem burjui. Și stăm acolo unde poftim, dar pe catifea roșie, nu pe vinilin.

Se trînte pe locul de lîngă fereastră și își puse picioarele pe bancheta opusă, scoase un Carpați, îl aprinse, își rotunji buzele și dădu drumul la cîteva rotocoale de fum. Horia se așeză în fața lui, pe fotoliul din mijloc. În scîrșîit de frîne, trenul opri în gara din Ploiești. Coborîră fereastra ca să privească, pe peronul bine luminat, mulțimea care lua cu asalt trenul. Un ceferist bătea cu un ciocan, la întîmplare, în roțile vagoanelor, ocolind grămezile de oameni formate în dreptul ușilor. Cînd ajunse sub fereastra lor, ceferistul înălță privirea, le zîmbi și clătină ușor din cap. Ridică mîna liberă și le făcu cu arătătorul în felul acela în care sînt dojeniți copiii mici. Era foarte bătrîn. Părul alb îi ieșea de sub caschetă, iar o barbă țepoasă, cu fire gri, îi acoperea obrazii zbîrciți.

— Ia te uită, ăsta n-ar trebui să fie la pensie? Ce-i, tataie, mă cunoști de undeva? îl repezi Mitru.

Ceferistul porni iar, și dispăru în dreptul primei ușii a unui vagon de clasa a doua, unde mulțimea călătorilor părea chiar că mai crescuse. Bocănitul metalic al ciocanului în roți încetă. Trenul scoase un fluierat lung, ca de jale, și se urni, nepăsător la protestele celor care nu apucaseră să urce sau să coboare. Un soț care izbutise să își suie bagajele și soția în tren o rupse la fugă cu un copil de cîteva luni în brațe, întinzîndu-l, cu ultimele puteri, spre ușa rămasă deschisă a vagonului. Soția prinse de un capăt al pelincii acestuia, dar degetele ei scăpară materialul

alunecos. Bebelușul înfofolit în scutece căzu pe peron, se rostogoli de cîteva ori și începu să zbiere. Bărbatul îl ridică, dar nu mai încercă să îl urce în tren. Femeia țipa sfîșietor în ușa vagonului, ținută de alți doi indivizi care încercau să o împiedice să se arunce. Totuși, mai mulți călători din vagoanele de clasa a doua, care nu reușiseră să coboare, își azvîrliră valizele și apoi săriră ei înșiși, prăbușindu-se printre linii, întrucît trenul părăsise peronul gării. Unele bagaje nimeriră macazuri și stîlpi electrici, se desfăcură și din ele ieșiră mulțime de bulendre, care forfotiră bezmetic în vîrtejul făcut de tren, asemenea unor uriași fluturi de noapte.

Cei doi tovarăși urmăriră fascinați spectacolul, pînă cînd luminile Ploieștiului rămaseră în depărtare. Dar trenul capătă viteză și deveni dificil de privit pe geam, din cauza curentului de aer.

Horia se simțea în siguranță cu Mitru. Se cunoșteau de cînd începuseră să articuleze primele cuvinte, la orfelinat. Fuseseră împreună și la școală și în armată și pe șantierele patriei, unde învățaseră, cu adevărat, meserie. Se aveau doar unul pe altul, ținîndu-și loc, pe rînd, de mamă, tată și frate.

Mitru aruncă chiștocul țigării în beznă și închise geamul.

— Hai la crîsmă, spuse hotărît.

Și vagonul-restaurant era pustiu, așa că se așezară pe undeva, la mijloc. Becurile clipiră de cîteva ori. Un chelner deșirat și cocoșat, atît de înalt încît părea că, de teamă să nu atingă tavanul, se aplecase de spate, apăru ca de nicăieri la masa lor și le întinse meniurile.

— Votcă! porunci Mitru fără să se uite pe meniu. Și vezi să fie rece. Grăbește-te, că ne e sete, ce mai stai?

Chelnerul diform se aplecă și mai tare, își încleștă maxilarele supradimensionate și se încruntă. Ochii i se afundară și mai adînc în orbite. Lumina din vagon clipi din nou, se stinse, și noaptea neagră de afară năvăli înăuntru. Inima lui Horia se strînse de spaimă. Răsufală ușurat cînd îl auzi pe Mitru înjurînd apăsător. După vreun minut, o luminiță tremurătoare, suspendată cam la un metru și jumătate de podea, porni dintr-un capăt al vagonului către ei. Mitru amuți, surprins, iar spaima înconjură, din nou, inima lui Horia.

Luminița se apropie, dezvăluind chipul parcă cioplit în piatră al chelnerului. Aducea o tavă pe care se aflau două pahare, o sticlă, aburind de rece ce era, cu votcă, și un sfeșnic mic, în care era înfiptă o lumînare aprinsă.

— Ptiu, pocitanie, că m-ai speriat! oftă, ușurat, Mitru. Și un constructor nu e chiar spăimos. Ce-i cu lumina?

— E un defect, pe undeva, la instalația electrică. O să-l repare mîine, răspunse vorbind rar chelnerul uriaș, și așeză sticla și paharele pe masă. Pînă atunci vă las asta, mai spuse, și plasă sfeșnicul cu lumînarea între ei.

— Păi să-l repare musai, că nu sîntem la biserică, să stăm cu flăcării de-

astea, hă, hă, hă, porunci Mitru, aprinzându-și țigara de la lumînare. Să meargă totul cum trebuie cînd o să revenim la București cu treaba terminată!

— Nu prea cred, mormăi chelnerul, și își luă tava goală.

— Cum așa? Ba să-l repare, că au destulă vreme, vor trece măcar cîteva săptămîni bune pînă ne-om întoarce!

Chelnerul se depărtă, înghițit imediat de întuneric.

— Nu, răsună din beznă vocea lui cavernoasă.

— Nu ce? sări și Horia. Nu crezi că o să ne mai întoarcem?

Dar din întuneric nu se mai auzi nimic. Nici măcar zgomotul pașilor.

Urmă un vălmășag de păhărele umplute și aruncate pe gît. Horia se îmbătă repede și percepția i se fragmentă. Trenul opri în vreo cîteva gări, dar el le pierdu socoteala cu toate că, de fapt, fuseseră doar trei – anume Buzău, Rîmnicu Sărat și Focșani. Mitru fuma și vorbea întruna, iar el îi zîmbea tîmp și aproba din cap, fără să înțeleagă nimic din ceea ce i se spunea. Puțin după Adjud, nu mai rezistă. Capul îi căzu pe masă, iar spre dimineață, cu mult după ce trenul ajunsese în gara din Verești, se trezi întins pe toate cele trei fotolii din compartimentul lor de clasa întîi, cu o durere cumplit de grea în spatele frunții, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre cum ajunsese acolo. Mitru fuma voios, tolănit comod pe celălalt rînd de fotolii. Băutura din noaptea precedentă nu părea să îl fi afectat. Doar vocea îi suna cam răgușită atunci cînd spuse:

— Bravo, ai făcut ochi. Aici trebuie să schimbăm. Conducătorul ne-a implorat să coborîm ca să poată pleca trenul, dar i-am spus să nu cumva să îndrăznească să te deranjeze, că-l ia mama dracului!

Horia se ridică greoi și ieși clătîindu-se din compartiment. Ricoșă amețit de pereți spre ieșire. Nu remarcă faptul că nici un compartiment din vagonul lor de clasa întîi nu mai era ocupat. Aproape că se prăvăli de pe scările înalte, dar Mitru îl prinse în ultima clipă. Toate ferestrele celorlalte vagoane erau deschise; călătorii, înghesuindu-se ciorchine peste cadrul acestora, îi urmăreau în tăcere. Conducătorul abia așteptă să îi vadă pe peron, că și fluieră semnalul de plecare. Îi răspunse mecanicul de pe locomotivă, cu sirena lui cu aburi, printr-o șuierătură prelungă, capabilă să scoale morții. Lui Horia i se făcu și mai rău, așa că vomă icnit direct pe peron. Mitru îl bătu înțelegător pe spate și îl conduse la fîșnitoarea de apă a gării, să-și clătească gura.

— O să te simți mai bine după ce urcăm în trenul personal, spuse el. Acolo o să te întinzi și o să dormi, mai avem cel puțin o oră pînă ajungem.

Se dovedi că avusese dreptate, mai ales că personalul întîrzie la rîndul lui, iar drumul dură aproape două ore. Vagonul de clasa întîi era un model de dinainte de Primul Război Mondial, păstrat încă în circulație, cu toate că doar puține dotări mai funcționau. Ușile de la capete nu putuseră fi nicicum închise, iar canapelele tapisate cu pluș aveau tăieturi serioase, care fuseseră cusute grosolan, asemenea

cadavrelor eviscerate de către patolog. Pînă și conductorul părea să aibă vîrsta venerabilului vagon. Nu le ceru biletele pe care Mitru se pregătise să i le fluture pe sub nas, de parcă ar fi știut cine sînt ei. Îi salută respectuos, cu mîna la cozoroc, și le zîmbi, moment în care Horia avu impresia că omul semăna cu ceferistul care bătuse în roți la Ploiești, lucru evident imposibil.

Calea ferată avea doar un singur fir, așa că trebuia să fie așteptat trenul care pornise din sensul opus. Într-un târziu, garnitura începu să se tîrîie alene pe șinele vechi. Se opri de două ori, cu scîrțîit cumplit de saboți încinși, prin niște halte prăpădite, dar Horia dormi neîntreput și se trezi, mult mai proaspăt – chiar dacă mai era un pic mahmur –, abia cînd traseră în gara cu pereții jupuți a tîrgului în care trebuiau să ajungă.

Coborîră ultimii, așteptînd tacticos ca mulțimea călătorilor să se prelingă în șiruri nesfîrșite din ușile vagoanelor, deschise asemenea unor guri mari și verzi, afluiind pe peron, pentru ca mai apoi, ieșind din gară, să se dizolve pe străzile orașului. Îi întâmpină un bărbat voinic, trecut de prima tinerețe, al cărui pîntece mare se revărsa peste cureaua pantalonilor. Haina boțită și descheiată avea pete late de sudoare sub brațe. Nici cămașa, odinioară albă, nu era într-o stare mai bună, chiar dacă o descheiasse la gît și îi sumețise gulerul tare peste cel al hainei. Din cînd în cînd, arunca cîte o uitătură nervoasă la ceasul gării, apoi la cel de la încheietura mîinii stîngi. Îi privi plin de speranță și se îndreptă spre ei. Își scoase o batistă jegoasă din buzunar și își șterse transpirația de pe frunte.

— Voi sînteți..., iar Mitru înclină afirmativ din cap. Bun, de cînd vă aștept! Să mergem, am fost anunțați că veniți. E chiar foarte bine că tovarășii de la București s-au gîndit și la noi, că este o mulțime de treabă de făcut. Eu sînt maistrul Robu, mă ocup de lucrare, știți voi care. Acum o să vă duc mai înfîi la hotelul Rareș, unde aveți cazare, să vă aranjați, și pe urmă mergem la șantier. O să începeți lucrul după pauza de amiază sau, dacă sînteți prea obosiți, putem să o lăsăm pe mîine.

— Nu, spuse Mitru, și atît maistrul cît și Horia întoarseră capetele, privindu-l întrebător. Mergem direct la șantier. De mîncat, am mîncat aseară în tren, nu-i așa? făcu din ochi către Horia. Bagaje nu avem și nici ce să mai aranjăm. Tovarășul Neagu așteaptă să ne facem treaba repede și bine, nu să tragem chiulul. Găsim două salopete și niște cizme de cauciuc, pe acolo? Robu aprobă grăbit din cap. Foarte bine, atunci mergem la șantier. E departe?

— Nu, e chiar aici, la cel mult zece minute de mers pe jos, răspunse maistrul impresionat. Dar am venit cu IMS-ul. Ajungem imediat.

Urcară într-o mașină hîrbuită, pătată de var și ciment. Horia se strecură pe bancheta din spate, împreună cu maistrul, iar Mitru se așeză țațoș lîngă șofer, un tinerel tăcut, cu mînele suflecate, care nu scoase nici o vorbă în cele cîteva minute cît dură drumul.

Zidul mînăstirii Popăuți apăru imediat după ce mașina luă o curbă strînsă în dreptul unei clădiri, în curtea căreia se aflau două mașini roșii, de pompieri. Urma o străduță, înghesuită de casele construite pe stînga și pe dreapta, care se termina pe un teren mare, liber, unde se înălțau zidurile din cărămidă roșie, netencuite, ale bisericii. Alături, puțin în stînga și în spate, mult mai scund decît turla principală de deasupra pronaosului, acoperișul din tablă zincată al clopotniței de piatră sclipea în lumina soarelui dimineții. Crucea din vîrfurile acestuia era orientată puțin altfel decît cele patru cruci ale bisericii.

— Cică biserica a fost făcută din porunca lui Ștefan cel Mare, pe la anul o mie cinci sute, spuse maistrul Robu. Alături de ea s-a aflat un palat, unde domnitorul mai trăgea în drum spre Hîrlău. Zice-se că mai avea și cîte o ibovnică prin aceste părți, hă, hă...

— Știți multe despre acest așezămînt, rosti cu respect Horia.

— E totul scris pe o tablă mare, chiar lîngă poartă, la intrare, m-am săturat de cîte ori am trecut pe lîngă ea. O s-o citiți și voi.

— Și oamenii mai vin pe aici? întrebă malițios Mitru. La fel ca atunci cînd a fost ridicată... ăăă... construcția asta?

— De sute de ani fac asta. Obscurantismul are rădăcini adînci. Pe atunci orașul nu era atît de întins, iar aici erau doar codri. Uite, puțin în dreapta se vede și clopotnița, care e la fel de veche ca biserica.

— Și gardul? întrebă Mitru.

— Păi n-a mai rămas decît poarta, spuse maistrul. Se spune că a fost un gard de piatră, lung de vreo șase sute de metri, dar l-au luat oamenii de-a lungul veacurilor și și-au făcut case. A mai fost un fel de gard prăpădit, din sîrmă ghimpată, dar l-am dat noi jos, să facem loc pentru șantier. Terenul a fost naționalizat, firește, însă deocamdată nu s-a construit pe el. Poate pe viitor, după ce scăpăm de biserică.

Așa cum spusese și maistrul Robu, biserica se afla, practic, în spatele gării. Fură nevoiți să parcurgă o traiectorie în formă de U ca să ajungă cu mașina la poarta lipsită de gard. Mai multe utilaje grele erau aliniate de o parte și de alta a străzii. Șoferul cel tînăr strecură cu îndemînare IMS-ul printre ele, găsi un loc liber și opri.

— Cam asta este, oftă maistrul. Pînă aici am reușit să ne apropiem, cu toate că încercăm în fiecare zi, în nădejdea că poate descoperim o breșă.

Ca pentru a-i confirma spusele, un buldozer își ridică lama și se îndreptă hotărît spre biserică. Horia dădu să strige, să îl oprească, să le spună că biserica nu trebuie dărîmată, pentru că este prea veche, iar ei nu sînt vandali, așa cum își închipuie organisme internaționale. Însă vorbele nu mai apucară să-i plece de pe buze. Utilajul se opri cînd ajunse la vreo treizeci de metri de biserică, de parcă s-ar fi ciocnit de un obstacol invizibil. Mecanicul accelera în zadar motorul, care

arunca trîmbe lungi de fum negru pe eșapament. Șenilele patinară, scurmînd zadarnic pămîntul. Buldozerul dădu înapoi, făcu cîțiva metri în lateral și încercă iar, cu același rezultat.

— Așa se petrece de cînd am pornit șantierul, să tot fie o săptămînă, spuse cu năduf un bărbat subțirel, îmbrăcat într-o salopetă albastră curată și avînd o cască albă de protecție pe cap. Pur și simplu, nu reușim să ne apropiem. Nici noi și nici utilajele. Au un soi de Opritor invizibil.

— Tovarășii au fost trimiși de la București ca să ne ajute, tovarășe inginer Pavel, strigă maistrul Robu, încercînd să se facă auzit peste urletul motorului ambalat al buldozerului care încerca iar să găsească o fisură în obstacolul nevăzut. Cei din capitală s-au mai confruntat cu astfel de situații, așa că au experiență.

— Este posibil să se fi descoperit un nou cîmp de forță, rosti inginerul plin de importanță. Cam așa cum produc magnetii, dacă sînt puși doi de același pol unul peste altul. Cel aflat deasupra rămîne suspendat în aer atunci cînd forța magnetică de respingere devine egală cu forța gravitațională. Numai că eu, cel puțin, nu l-am putut evidenția. Am făcut rost și de magnetometru și de spectrometru, ba chiar și de un contor Geiger-Mueller, dar nimic! Nu are magnetism, nu modifică proprietățile luminii, și nici radiații în exces nu am detectat. Am întreat și pe profesorii mei de la Politehnică, la Iași, dar n-au auzit încă de așa ceva. Mai degrabă, cred că popii au primit, odată cu Bibliile, și un generator mai aparte, drept ajutor de la capitaliști, că la ei este plin de tot felul de bisericofi avuți, care nu privesc cu ochi buni comunismul.

— Opriți buldozerul! strigă Mitru. Nu așa se rezolvă. Și nici n-are nimic de-a face cu magnetii.

Maistrul se consultă din priviri cu inginerul, acesta din urmă aprobă din cap și Robu porni în fugă spre buldozer, dînd din mîini ca o morișcă.

— Dar cum se rezolvă?

— Va trebui să o zidim cu cărămizi, pe dinafară, spuse plin de el Horia. Să o închidem într-o cochilie. Așa că...

— Dar e cu neputință, protestă inginerul Pavel. O asemenea structură ar fi foarte grea. Ne trebuie grinzi și coloane de susținere și...

— Nu ne trebuie nimic! i-o tăie Mitru cu ochii sclipind. Vom zidi direct pe Opritorul lor, fie el și invizibil. În acest fel îi obligăm să îl mențină la nesfîrșit, ca să nu le cadă lucrarea în cap. Este posibil să renunțe, cînd vor vedea ce îi așteaptă.

— Am determinat conturul noului cîmp de forță încă de acum două zile, rosti inginerul cu același aer important, arătînd spre o dungă groasă de var, trasată pe pămînt parcă la întîmplare. Are forma unui oval neregulat. Are axa mare de cincizeci și opt de metri și se suprapune peste cea a bisericii, care măsoară treizeci și doi de metri, adăugă el apoi, scoțînd o riglă de calcul din buzunarul de la piept. Chiar și așa, aproximînd înălțimea la douăzeci și șapte de metri, cît este aceasta la

crucea din vârful turlei principale, sînt peste cinci mii de metri pătrați de zidărie, concluzionă inginerul încordat, manevrînd frenetic rigla de calcul. Sau, altfel spus, cam două sute de mii de cărămizi, asta dacă le zidim pe partea cea mai îngustă, adică pe grosime. Ar trebui vreo șase mii de metri cubi de cărămizi, cam o mie de camioane cu totul. Iar dacă am socoti în vagoane de tren...

— Și? Care-i problema? îl întrerupse brutal Mitru. N-aveți cărămizi? se răsti el în continuare. Luați de-acolo.

Întinse brațul spre o boltă dărăpănată, făcută din cărămizi care păreau la fel de vechi ca ale bisericii.

— Alea sînt prea bătrîne și s-ar putea sfărîma chiar cînd le-am da jos, spuse maistrul. Au stat prea mult în umezeală.

— Dar ce-i acolo? întrebă curios Horia.

— Este intrarea uneia dintre catacombele de aici. Se spune că tunelul acesta merge pe sub oraș, pînă în centrul vechi. Sînt mai multe, unele chiar suprapuse. Mereu dăm de ele, cînd săpăm fundații. Cică ar fi fost făcute de evrei. Au peste o sută de ani. Nimeni nu mai intră acolo, de teamă să nu îi cadă bolta în cap. Structura e foarte șubredă.

Însă Mitru nu se lăsă convins. Luă un ciocan mare și un șpiț din fier-beton și coborî scările foarte roase care duceau la intrarea în tunel. Potrivi șpițul pe rostul dintre două cărămizi și lovi cu ciocanul. Mortarul vechi sări imediat, iar Mitru prinse cărămida cea mai de jos, o clătină de cîteva ori și o scoase cu ușurință.

— Vedeți, e întreagă, strigă el triumfător către ceilalți, care se adunaseră în dreptul tunelului. Pot fi folosite. Și aici sînt o mulțime, o să ne ajungă cu prisosință.

Maistrul și inginerul încercară să protesteze, cum că riscă să surpe tunelul dacă desfac bolta de cărămidă, însă Mitru le indică să proptească popici din lemn, dintre cei folosiți la cofraje, pe măsură ce luau cărămizile. Cei doi se sfătuiră cu voce joasă; inginerul argumenta cu hotărîre, după ce socotea cîte ceva pe rigla de calcul.

Mitru ridică din umeri și porni, urmat de Horia, într-o tură a perimetrului trasat cu var ce înconjura biserica. Din loc în loc, Mitru lovea cu pumnul. Încercă și Horia de cîteva ori, dar palma i se opri după ce se afundă ca într-o materie moale și elastică; aceasta deveni foarte dură, atunci cînd apăsă mai tare. În mod cu totul neobișnuit, Opritorul invizibil nu afecta vegetația. Ramurile copacilor și buruienile se mișcau slobod în adierea blîndă a vîntului de primăvară, de o parte și de cealaltă a perimetrului delimitat cu var. Mitru scuipă cu năduf, după ce adunase o flegmă consistentă, gălbuie de la fumul de tutun, dar aceasta se lovi de obstacolul nevăzut și se prelinse pe iarba văruiată. Măsurară din ochi biserica. Sfinții pictați pe pereți păreau că le aruncă priviri severe. Ajunseră, din nou, la punctul din care începuseră turul. Între timp, inginerul și maistrul descoperiseră o soluție.

— Cine a pictat biserica, a făcut-o cu simț de răspundere, spuse Mitru. Culorile exterioare s-au păstrat ca noi.

Cei doi constructori se opriră din vorbit și îi priviră ciudat.

— Biserica a avut picturi exterioare pînă pe la 1900, spuse maistrul. Atunci a fost renovată vreme de cîțiva ani, dar picturile au fost distruse. Au răzuit cinci centimetri de tencuială, pînă la cărămidă. Scrie pe tabla de la poartă.

Se uitară din nou la biserică, dar pe zidurile acesteia nu mai era nici urmă de picturi, ci doar trei rînduri de discuri de ceramică de mărimea unor farfurii, diferit colorate, care o înconjurau pe sub streșină. Aceleași ornamente fuseseră puse și pe turla de deasupra pronaosului.

— Poate ni s-a părut, spuse Horia cu îndoială.

— Sau poate au făcut popii o altă scamatorie, așa cum e Opritorul, adăugă dezgustat Mitru. Dar le venim noi de hac.

— Am putea să luăm cărămizi de pe șantierele blocurilor de apartamente care se construiesc lîngă stadion. În acest fel, am putea începe chiar de luni, anunță maistrul bucuros. Asta pînă ne trimit cărămizi de la Iași și ciment din combinatul de la Bicz. O să telefonez chiar acum.

— Ar însemna să nu mai realizăm planul cincinal, mormăi încruntat inginerul Pavel. Chiar și așa, cu ce avem acum pentru blocuri, putem acoperi doar vreo jumătate din lucrare. Cu cimentul stăm ceva mai bine.

Între timp, un călugăr ieșise din biserică, trecînd nestingherit pe lîngă ei. O femeie trupeșă, cu broboadă, care ținea în mînă un coș împletit din răchită, îl opri puțin mai încolo, schimbă cu el cîteva vorbe, după care se îndreptă hotărîtă către lăcașul de cult. Se închină cînd ajunse în dreptul ușii, lăsă coșul acoperit cu un ștergar și intră.

— Ce-a fost asta? întrebă Horia, după ce își reveni din uimire.

— Ah, nimic, popii intră și ies după bunul plac, răspunse maistrul. La fel și bisericșii. Opritorul nu acționează în cazul lor.

— Și femeia? De ce nu o arești? se burzului Mitru.

— Nu acționează la fel pentru toți, îi explică inginerul lui Horia. Cred că au o metodă prin care controlează Opritorul așa cum vor. Iar dacă ar fi să îi aresteze pe toți cei care intră sau ies dintr-o biserică, ei bine, s-ar umple foarte repede pușcăriile, adăugă el către Mitru. Sînt încă foarte mulți credincioși. În plus, nu este nici o lege care să interzică accesul în biserici și nu au cum să-i rețină.

Mitru dădu să spună ceva, cel mai probabil să tragă o înjurătură, dar se răzgîndi și își încleștă fălcile. Dădu a lehamite din mînă și ordonă:

— Vom începe imediat, chiar de azi. Tovarășul Neagu nu ne-a trimis să tragem de timp. Vrea rezultate și le vrea repede! Aduceți chiar acum cărămizi și mortar de unde știți. Începeți prin a le desface din tuneluri. Mai aduceți și toată mîna de lucru disponibilă. Eliminarea bisericilor prin dărîmare sau zidire, după

caz, este prioritatea partidului. Apartamentele mai pot aștepta.

— Am înțeles, tovarășe! strigară în cor maistrul și inginerul și începură să alerge prin șantier, împărțind ordine.

Mitru zîmbi cu răutate. Se așezară amîndoi la umbra unui copac, urmărind vînzoleala provocată de cei doi șefi printre muncitori. În scurtă vreme, sosiră camioane mari, pline cu cărămizi. Se formă imediat un lanț uman și cărămizile fură descărcate la iuțeală, din mînă în mînă, muncitorii presărîndu-le, apoi, de-a lungul perimetrului trasat cu var. Dinspre tuneluri deja soseau roabe încărcate cu cărămizi vechi, dar încă bune pentru a fi folosite. Își făcură apariția și cîteva betoniere greoaie care lăsară direct pe pămînt movile de mortar, asemenea unor baligi uriașe.

— Asta e tot ce avem deocamdată, tovarăși! spuse maistrul Robu, după ce agitația autovehiculelor se mai liniști.

Horia sări imediat în picioare. În schimb, Mitru își dădu deoparte basca pe care și-o trăsese peste ochi, căscă și se ridică alene. Nu era deloc clar cum reușise să doarmă cu toată hărmălaia din jur. Se duse pînă la un bidon de aluminiu plin pe jumătate cu apă, luă o cană de tablă cu smalțul sărit și bău cu nesaț. Cuprinse cu privirea materialele împrăștiate peste tot și zecile de muncitori care îi așteptau ordinele.

— O să vedeți la mine cum trebuie zidit! răcni el, ca să se facă auzit de toți.

Își scoase haina și cămașa, rămînînd în maiou. Înșfăcă în treacăt o mistrie de la un muncitor și o găleată goală, uitată de cineva lîngă baraca din tablă. Umplu găleata de la una dintre movilele de mortar și o cără pînă la dunga văruiță. Împinse o cărămidă pe cant în Opritorul nevăzut, pînă îi găsi punctul de echilibru. O unse cu mortar, așeză alta alături, iar deasupra lipi o a treia, așezată pe jumătate peste fiecare dintre cele două cărămizi de dedesubt. În jurul lui se strînseseră grămadă toți muncitorii, dîndu-și coate ca să vadă mai bine. Din biserică ieșiră cîțiva călugări și un preot, ca să afle ce se punea la cale. Își făcură larg semnul crucii și intrară înapoi.

După patru ore, în care pusese mecanic mortar și cărămizi una peste alta, fără să simtă foame sau sete, Horia se opri. Își îndreptă spinarea și admiră lucrarea. Zidul se înălțase binișor, înconjurînd asemenea unui șarpe adormit biserica. Depășea deja un metru pe alocuri, cu excepția porții, care fusese lăsată liberă, deocamdată, pentru cazul în care popii sau cei aflați înăuntru ar vrea să iasă. Mormanele de cărămizi se micșoraseră corespunzător, tot așa și movilele de mortar. Se opriră pe rînd toți muncitorii, simțind miros de mîncare. Venise o dubă din care șoferul și o femeie tînără și frumoasă, care avea un șorț mare de mușama peste halatul alb, scoaseră marmite mari cu mîncare de fasole cu costiță și un coș cu mere pentru desert. Imediat se formă o coadă la ușa din spatele vehiculului, unde fiecare primi cîte o gamelă zgîriată din tablă, plină cu mîncare, o lingură, un

coltuc de pîine și un măr ca desert. Mitru îi făcu semn prietenului său să vină în față, iar muncitorii de la coadă se dădură, respectuoși, la o parte. Își primiră porțiile, iar femeia îi zîmbi lui Mitru și alese pentru el un măr frumos, roșu, din coș. Se retraseră la o masă improvizată dintr-un panou de lemn, folosit la turnat betonul, unde, așezați pe saci de ciment, se aflau deja inginerul și maistrul.

— Mereu vine atîta lume la biserică? se interesă politicos Horia, arătînd spre orășenii care treceau netulburați prin locul unde se afla poarta sau chiar săreau zidul proaspăt ridicat, pe acolo pe unde era mai mic.

— Pentru că sînt superstițioși, de asta, spuse repede Mitru printre îmbucături. Religia a fost dintotdeauna opiul popoarelor, după cum ne-a dezvăluit Marx. Ține oamenii în ignoranță și astfel îi poți manevra mai ușor. Bagă-l pe Dumnezeu în față și promite-le că pe lumea de apoi vor avea de toate, și nu îți mai cer nimic. Viață veșnică, împărăția celor săraci cu duhul, adică a prostimii care vine la biserică. Dar toate astea vor înceta cît de curînd. Le dărimăm sau le zidim și n-o să mai aibă biserici unde să se adune. Religia o să dispară de la sine, iar oamenii vor înțelege că trebuie să muncească pentru ca să poată trăi mai bine, și nu să se roage cu ochii ridicați la cer. De asta vin la biserică!

— Sau poate pentru că mîine este sărbătoarea Paștelui, îndrăzni maistrul. Știți, aia care marchează ziua în care Iisus a fost răstignit. Diseară o să vină și mai mulți, să ia lumină. Adică să aprindă o lumînare, pe care să o ducă acasă. Iar mîine e duminică și cum e zi liberă...

Mitru se plesni cu mîna peste cap. Se pregătea să muște din măr. Dar se răzgîndi și îl puse în buzunar, să îl aibă pentru mai tîrziu.

— Așa, deci. Numai că noi o să lucrăm și mîine, toată ziua. Și astăzi, pînă cînd terminăm ce avem de făcut. O să ne mobilizăm ca să ridicăm zidul pînă deasupra crucii ăleia de sus înainte de miezul nopții, cînd se adună să-și slăvească zeul închipuit. Să le arătăm că muncitorii sînt mai presus decît biserica lor. Ba chiar mai presus decît Dumnezeu. Să aduceți schele și reflectoare electrice, pentru că o să ne prindă noaptea.

Maistrul Robu și inginerul Pavel plecară, ca luați de vînt, să ducă la îndeplinire ordinele. Mînați de zbieretele lor, muncitorii se ridicară cu greu și porniră, alene, spre zid. În vreo jumătate de oră, izbutiră să înjghebeze o schelă din lemn, cu mai multe niveluri, rezemată de Opritorul invizibil. După alte patru ore, în care lipise cărămizi, Horia, la fel ca toți ceilalți muncitori, nu își mai simțea brațele. Era atît de obosit încît ațipise de cîteva ori în picioare sau cu capul sprijinit de zid. În schimb, Mitru lucra de parcă ar fi fost o mașină. Mai mulți muncitori îl aprovizionau pe schelă cu cărămizi și mortar și, pentru că afară se lăsase întunericul, un reflector electric fusese special orientat ca să îi lumineze locul de muncă. Partea lui de zid avansase, de departe, cel mai mult. Izbutise să construiască o limbă care se curba amenințător pe deasupra bisericii, urmînd forma

Opritorului. Avea vreun metru la bază și cam trei metri în punctul cel mai înalt. Semăna cu un șarpe cu capul ridicat, pregătit de atac. Toți se opriseră și urmăreau ce face Mitru, de parcă acesta ar fi fost un acrobat de circ. Când făcea semn că nu mai are materiale, dintre spectatori se desprindeau câțiva să tragă în sus de o funie cu scripete, trimițând găleți cu mortar sau cărămizi.

În biserică și în afara ei se adunase mai multă lume, majoritatea oameni bătrâni. Poate ar mai fi venit și alții, dacă nu ar fi fost șantierul. Oamenii ascultau slujba de Paște, care răsună distorsionat dintr-un megafon electric, și afară. Se făcuse miezul nopții când Mitru ajunse, în sfârșit, deasupra crucii turlei. Horia abia mai putea ține ochii deschiși. Muncitorii plecaseră discret la casele lor, furișându-se în noapte. Rămăseseră doar inginerul Pavel și maistrul Robu care, cu ultimele puteri, trăgeau pe scripete funia cu găleata de materiale, în sus, pe schelă. În timp ce aștepta, Mitru scoase din buzunar mărul primit la prînz, îl lustrui, în lumina intensă a reflectorului, de maioul care numai curat nu era, și mușcă din el cu poftă.

— Veniți de luați lumină! intonă de trei ori preotul, ieșind cu o lumînare aprinsă, mare, din altar, iar mai apoi din biserică.

Credincioșii aflați în preajmă întinseră răbdători lumînările spre flăcăruia adusă de preot. În scurtă vreme, zeci de luminițe răsăriră în jurul bisericii, iar preotul dădu tonul unui cîntec preluat imediat de mulțime.

— *Hristos a înviat din morți...*

În acel moment, Mitru se dezechilibra și căzu fără să scoată vreun sunet. Trecu pe unde ar fi trebuit să fie Opritorul, se lovi de cruce, se rostogoli pe turla de deasupra pronaosului, căzu pe acoperiș și se prelinse pînă la streășină, de unde se prăbuși inert, cu mîinile atîrnînd lipsite de vlagă ca aripile unui liliac ucis, pînă bufni de pămînt în mijlocul credincioșilor, reușind, ca prin minune, să nu lovească pe nimeni. În urma lui, căzu mărul din care lipsea o îmbucătură.

— *...Cu moartea pre moarte călcînd...*

În jurul trupului lui Mitru se făcu repede un gol. Oamenii își dădeau coate unul altuia, șușotind și arătînd spre trupul neînsuflețit.

— *...Și celor din mormînturi...*

Preotul se întoarse și porni hotărît spre mort, fără să se oprească din cîntat. Făcu un semn și din biserică apărură patru călugări cu rasele negre trase peste cap.

— *...Viață dăruindu-le.*

Călugării aduseră masa cu mînere folosită pentru pomeni la înmormîntare, nășălia, pe care așezară, cu grijă, trupul dezarticulat al lui Mitru. Apoi, fără grabă, porniră spre poarta lipsită de gard. Oamenii se dădură la o parte să le facă loc, iar trecerea călugărilor tăie o cărare întunecată prin mulțime. La poartă, dincolo de efectul Opritorului, călugării depuseră cu blîndețe trupul zdrobit direct pe pămînt. Credincioșii care plecau de la slujba de Înviere își făcură semnul crucii, trecînd pe lîngă el.

Horia urmărise totul neclintit, uitînd chiar să respire. Îi zburase somnul. Ieși ca dintr-o transă și se năpusti spre Mitru, fără să audă văicărelile maistrului sau pe inginer, care spunea ceva despre o ambulanță. Cuprinse cu delicatețe capul mortului și îi dădu deoparte părul cînepiu, care îi căzuse pe ochii închiși. În mod curios, nu era sînge pe nicăieri. Nu îi venea să creadă că prietenul său cel mai bun, pe care îl știa de o viață, devenise amintire, lăsînd în urmă doar obiectul care era trupul său, cu nimic mai presus decît o carcasă oarecare a unui animal sacrificat pentru hrană. Lacrimi fierbinți îi izvorîră necontrolat din colțul ochilor, împreună cu nenumărate amintiri cu Mitru: înotînd la mare cînd fuseseră în tabără trimiși de casa de copii, fumînd nervos cînd se gîndea la o problemă, disciplinat și atent în armată și la ședințele de partid, rîzînd cînd vrăjea vreo tovarășă, cîntînd cînd se îmbăta, muncind pînă dincolo de epuizare cînd îi intra ceva în cap. La fel cum muncise la zidul pentru care își dăduse viața. Privi trupul prietenului său cu dragoste și apoi cu ură, pentru că se simți părăsit. Chiar cu mai multă ură privi biserica și știu, pe loc, că acolo se aflau vinovații pentru moartea lui Mitru. Făcu legămînt cu el însuși că, indiferent ce s-ar întîmpla, va termina acel zid și va închide înăuntru biserica și popii și enoriașii și pe oricine se va mai afla în spatele Opritorului nevăzut, după care va dărîma sau va zidi alte biserici, pînă nu va mai fi nici una, și doar atunci, poate, se va simți răzbunat.

Lacrimile căzură pe fața lui Mitru. Trupul acestuia avu un spasm, dar Horia crezu că i se păruse. Îngheță cînd Mitru deschise ochii.

— Ce s-a întîmplat? hîrîi el cu greutate, dar Horia nu era în stare să răspundă.

Sirena unei ambulante se opri din tînguit chiar lîngă ei. Din dubă săriră un medic, care căra o geantă jerpelită din piele, și doi asistenți, care împingeau o targă pe roțile. Medicul se aplecă spre Mitru, scoase din buzunar o lanternă mică, o aprinse și i-o plimbă în fața ochilor. Îl ascultă cu un stetoscop, iar cu o mînă îi pipăi încheietura, în căutarea pulsului. Luă din geantă o oglindă mică și o apropie de gura și de nasul lui Mitru, după care clătină, nedumerit, din cap.

— Ce se întîmplă? repetă victima. Unde este toată lumea?

— Trăiești, șopti Horia, cuprins de cea mai intensă emoție pe care o simțise în viață. Trăiești!

— Bineînțeles că trăiesc, spuse Mitru arțăgos. Voi ce vreți? îi apostrofă pe asistenții care încercau să îl urce pe targă. Lăsați-mă în pace.

Se ridică singur și își îndreptă cu un trosnet de oase piciorul stîng, a cărui labă se afla într-un unghi nefiresc. Oasele îi mai trosniră de cîteva ori cînd își îndreptă membrele în fața medicului uimit, după care porni să inspecteze zidul. Scoase o țigară dintr-un pachet mototolit, o aprinse și plecă pufăind nervos.

— Chiar dacă nu a sîngerat, nu am mai văzut așa ceva, murmură medicul în urma lui, înainte de a se urca, șovăitor, în ambulanță. Pupila nu i se contractă la

lumină, nu are puls și nici nu respiră, iar temperatura trupului său este la fel cu cea de afară. Mi s-a spus că a căzut de pe biserică. E mort de-a binelea. Sau așa ar trebui să fie.

— Ba e cît se poate de viu! se răsti Horia și porni să-l ajungă pe Mitru, dar acesta se pierduse, deja, în noapte.

Îl regăsi ceva mai tîrziu, pe cînd maistrul și inginerul îl îmbrățișau și îl pupau zgomotos.

— Slavă... De fapt... Bine că ai scăpat, tovarășe! Mi-a stat inima în loc cînd am auzit că te lovești de turlă.

— N-am crezut că poate cineva să rămînă în viață de la asemenea căzătură, întări și inginerul. Numai că ai avut un car de noroc. De fapt, ce s-a întîmplat? Ai alunecat, sau ce? Deasupra crucii nu mai are efect Opritorul? În cazul acesta o să ne vină greu să construim.

Mitru scutură din cap și scuipă și mai mult fum din țigara redusă la dimensiunea unui chiștoc minuscul. Scoase altă țigară și o aprinse de la chiștoc.

— Popii ăștia, hîrîi el. Mi-au făcut ei ceva. Nici nu am știut ce se petrece pînă cînd nu m-am pomenit aici. O să le arăt eu ticăloșilor! O să le vin de hac, cu biserica lor cu tot!

Ridică amenințător pumnul spre crucea de pe turlă. Oamenii care stătuseră afară plecaseră, însă din biserică se auzeau cîntece religioase care îl slăveau pe Hristos.

— Ajunge pentru astăzi, decise. Unde spuneai că sîntem cazați?

Maistrul Robu se uită în jur, speriat.

— La hotelul Rareș, spuse repede. Numai că șoferul meu a plecat. L-am trimis să cheme ambulanța, cînd am crezut că... El a trimis-o înapoi, dar nu s-a mai întors. Va trebui să mergem pe jos, prin aglomerația asta. Parcă tot orașul a ieșit să sărbătorească de Paște.

— Atunci o să mergem chiar pe jos, spuse Mitru binedispus. O vom lua prin catacombe. Cu ocazia asta o să putem estima și cîte cărămizi putem scoate, reteză el din start protestele celorlalți. În plus, ar trebui să ajungem mai repede decît pe străzi, nu-i așa?

Maistrul Robu înghiți în sec. Inginerul Pavel își luă rămas bun și se depărtă grăbit. Abia atunci remarcă Horia că pieptul prietenului său rămîne nemișcat cînd vorbește sau chiar cînd trage din țigară. Părea să își folosească obrazii ca pe niște foale. I se păru neobișnuit, dar dădu vina pe umbrele provocate de lumina anemică aruncată din stradă de cei cîțiva stîlpi de iluminat public.

— Poate ar trebui să ne mai gîndim, începu el, iar maistrul Robu îl aprobă dînd repede din cap. Nu avem nici măcar lanterne.

În jurul lor, vînzoleala se mai potolise. Muncitorii dispăruseră de mult, dizolvați în întunericul spart de flăcările a nenumărate lumînări. Mitru zîmbi larg

și înșfăcă o lumînare ceva mai mare de la un trecător. Omul îl privi cu teamă și nu protestă, dar se îndepărtă repede.

— Avem atîta lumină în jur și tu îți faci griji. Uite, ține.

Îi dădu lumînarea, iar el făcu rost de alta în același fel, de la o femeie bătrînă care îl privi în ochi, îl scui pă și făcu semnul crucii, înainte de a se pierde în noapte. Maistrul Robu obținu și el o lumînare, de la un bărbat pe care se părea că îl cunoaște.

Se îndreptară, grăbiți, spre intrarea în subterane. Maistrul dădu deoparte pînza de sac ce ascundea bolta nu prea înaltă, făcută din cărămidă, la care muncitorii încă nu umblaseră. Se strecurară cu prudență, pe rînd, cu maistrul în față. Dar, după cîțiva pași, nemulțumit de ritmul lent în care se mișca acesta, Mitru trecu în frunte, ocolind un popic de susținere din lemn. Horia îl urmă, iar maistrul, care rămăsese ultimul, se grăbi să îi ajungă, îndemnat de chițcăiturile cîtorva șobolani deranjați de musafirii nepoftiți.

— Oho, dar este treabă aici, constată mulțumit Mitru. Muncitorii n-au luat cărămida nici de pe douăzeci de metri. La cîtă găsim p-aci, avem cu ce să ne terminăm treaba, ba chiar o să mai și rămînă. Cine știe, poate trimitem și la regiune, la Suceava, am auzit că și ei ar avea ceva probleme cu niște biserici și mînăstiri pictate pe dinafară, că e plină țara de ele, de parcă strămoșii n-ar fi găsit și ceva mai util de făcut.

Lumînările aruncau umbre palide peste pereții roși de timp. Podeaua era surprinzător de uscată, mai ales că se auzea apa picurînd de undeva. Tunelul părea suspendat în timp. Zgomotele lumii de afară nu pătrundeau aici. Aerul era greu, încărcat de mirosuri vag definite, cum ar fi cel de pămînt răvășit, ca al unui mormînt proaspăt săpat, flori uscate, ca de coroană mortuară, și un iz de putreziciune, tot mai pronunțat. Mitru ținea lumînarea în dreptul umerilor, iar lumina care îi cădea pe fața albă i-o colora în nuanțe verzui, fosforescente. Horia pășea în întuneric, fără însă să aibă senzația că avansează cîtuși de puțin. În curînd, imaginația începu să-i joace feste. Umbrele de pe pereți se prelinseră și peste podele și tavan, căpătînd consistență, asemenea tentaculelor unui animal de pradă marin. O dată, flacăra lumînării dezvălui, doar pentru frîntura unei clipe, două schelete cu oase albe, strîns îmbrățișate. Sau poate fusese tot un joc al umbrelor. Tresări violent cînd un curent de aer făcu să oscileze puternic flacăra lumînării și realizează că, de fapt, era răsuflarea lui sacadată. Transpirase, cu toate că temperatura din catacombe era cu mult sub cea de afară. O picătură fierbinte de ceară îi căzu pe mîină, însă nici nu o simți. În spatele lor, maistrul Robu gîfnea din greu, chinuit de propriile fantasmae.

— Ah, un șarpe! strigă maistrul. M-a mușcat, afurisitul! Luați-l de pe mine! Luați-l! Luați-l!

Horia se întoarse și îl surprinse țopăind într-un picior, ferindu-se de un

pericol invizibil. Îl prinse pe după braț și încercă să îl liniștească, șîșîindu-i așa cum le fac părinții copiilor mici. Maistrul se lăsă condus, însă șchiopăta deja puternic de un picior.

— M-a mușcat, m-a mușcat jivina! Poate era otrăvitor. Să ieșim repede, repede!

Horia îl împinse hotărît, încercînd să țină ritmul impus de Mitru. Trecură de cîteva locuri în care tunelul lor se intersecta cu alte asemenea drumuri subpămîntene, iar Mitru alegea dezinvolt calea cea bună, de parcă ar fi trăit dintotdeauna acolo. O dată se aplecă și culese ceva de pe jos. Puse în buzunar ceea ce ridicase, fără măcar să arunce o privire, și continuă să meargă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Fără veste, tunelul se încheie cu un rînd de scări abrupte și tocite, tot din cărămidă. La țanc pentru Horia, deoarece greutatea maistrului Robu, care începuse să se lase tot mai moale, devenea mai mult decît putea duce. Un stol de lilieci, stîrniți de lumină, le flutură pe deasupra capetelor, pierzîndu-se în hăul negru al catacombelor.

Ieșiră toți trei. Pe jos era caldarîm din care, din loc în loc, răsăreau stîlpi electrici de iluminat, din fier forjat, în formă de felinare vechi. Maistrul își mai reveni, imediat ce trase în piept aer curat. Erau înconjurați de clădiri vechi, întunecate. În apropiere, se auzea clopotul unei biserici.

— E de la Uspenia, acolo bate, îndrugă maistrul. Încă nu s-a hotărît dacă o dărimă sau o lasă, că acolo a fost botezat Eminescu. Eminescu, poetul național, care aici s-a născut. De fapt la Ipotești, iar în biserică a fost botezat.

— Cu poet, fie el și național sau nu, toate bisericile trebuie dărmate sau zidite, decretă Mitru, aprinzîndu-și o nouă țigară. O să-i vină și ăsteia rîndul, nici o grijă.

— Încotro trebuie să mergem? se interesă Horia, dar Mitru pornise deja înainte, foarte sigur, bocănind pe caldarîm.

Maistrul Robu ridică fără vlagă o mîină, arătînd direcția în care o pornise Mitru. Horia oftă, îl prinse de subsuori, și amîndoi porniră agale după Mitru, asemenea unui animal bizar cu patru picioare și două capete.

— Centrul vechi... Aici sînt casele evreilor, dar nu și evreii, că au plecat în Palestina. Sau în Israel, cum am auzit că și-ar spune mai nou, mormăi maistrul.

Mai spuse și alte lucruri fără noimă, dar Horia nu îl mai băgă în seamă. Se lăsasera fuioare de ceață, în care Mitru dispărea pentru cîteva secunde, reapărînd apoi ceva mai încolo, ca și cum ar fi fost împins de o mîină uriașă. Din nou, Horia avu senzația că nu avansează deloc. Așa că, atunci cînd intrarea în hotel decupă o fereastră gălbuie în amestecul păstos dintre ceață și noapte, rămase puțin surprins; i se păru că, de fapt, hotelul venise spre ei. Mitru îi aștepta ținînd larg deschisă ușa monumentală, lucrată din sticlă groasă și fier forjat, asemenea felinarelor de pe

stradă. Îl prinse pe maestrul Robu de sub celălalt braț, și amîndoi îl lăsară să se prăvale pe canapeaua de piele cu vopseaua jupuită aflată în holul de la recepție. Horia răsuflă ușurat și se așează alături de el. Maistrul mormăi ceva neinteligibil. Capul îi căzuse în piept, dar ochii îi rămăseseră larg deschiși, fixînd un punct de pe mocheta vișinie și roasă care acoperea podeaua.

Mitru împinse o măsuță de cafea pînă în dreptul lor, apoi își trase și el un fotoliu. În gură îi atîrna o altă țigară aprinsă.

— Uite ce am găsit cînd mergeam prin tuneluri, spuse și scoase din buzunar o punguță veche și roasă, din piele, pe care o aruncă neglijent către Horia.

Acesta o luă și îi desfăcu șiretul, cu mîinile tremurînd. Era destul de grea. O întoarse și o scutură. În palmă îi căzură cîteva monede mari și strălucitoare, cu cîte o gaură aproape de margine.

— Cocoșei, strigă maestrul Robu, prinzînd brusc viață. Cocoșeii de aur din care își făceau salbe țigăncile, pe care i-au luat evreii. Se spune că...

— Ce se spune? întrebă Horia, dar maestrul redevenise apatic. Și tu cum i-ai găsit acolo, în beznă? Cred că valorează o avere. Trebuie să-i declari Partidului.

Mitru clătină din cap. Adună monedele de aur și le dădu drumul în buzunar.

— Ce-i găsit, e bun găsit. O să-i vînd evreilor de pe Lipscani, cînd o să ne întoarcem în București, să facă verighete și cercei din ei. Am avut noroc, atîta tot. Nu-i așa că-i ciudat? Au fost ai evreilor, o să se întoarcă iar la evrei. Hă, hă.

O ușă din spatele biroului recepției se deschise cu un scîrțîit prelung. Apăru un individ înalt, cu capul mare, ușor aplecat, și pomeții proeminenți. Luă o cheie de pe panoul numerotat și o puse pe măsuța dintre ei, fără să scoată o vorbă. Lui Horia i se păru foarte cunoscut. Semăna izbitor cu acel chelner care îi servise în vagonul-restaurant. Chiar se pregăti să îl întrebe dacă nu are vreun frate geamăn, numai că Mitru ceru de băut. Recepționarul înclină din cap, semn că a înțeles, făcu doi pași mari și lovi în clopoțelul aflat pe biroul recepției, după care se retrase în odaia din care venise. De după aceeași ușă ieși o fată tînă, foarte arătoasă, îmbrăcată ca o cameristă, cu o rochie bleumarin, strînsă pe corp și cam scurtă, cu un șorțuleț alb legat în față. Și fata îi era cunoscută; le adusese prînzul, pe șantier. Împinse ușa cu fundul, puțin cam provocator. În mîini ținea o tavă pe care se aflau un șip pîntecos, plin cu un lichid incolor, și trei pahare, așezate cu gura în jos. Puse tava pe masă și împărți paharele, după care turnă băutura.

— Țuică de Rădeni, din cea mai bună, susură la urechea lui Mitru. Tovarășii de la București trebuie să primească tot ce doresc. Absolut tot, așa am primit indicații.

Zîmbi, privind mereu spre Mitru. Își plimbă încet limba peste buzele pline, roșii, și clipi repede din genele lungi. Își aranjă cochet un zuluf rebel care îi recăzu însă, imediat, pe frunte. Mitru nu o băgă în seamă și nici nu dădu vreun semn că o

recunoscuse. Se juca rostogolind cu dexteritate printre degete un cocoșel de aur. Aruncă paharul pe gît, fără măcar să clipească. Horia mirosi prudent, înainte de a gusta. Băutura era aromată, dar cumplit de tare, iar mahmureala cu care se alesese după bețivăneala din tren încă nu îi trecuse de tot. Era foarte obosit și pleoapele îi căzură, fără să vrea, de cîteva ori, acoperindu-i ochii. Mitru plimbă paharul pe sub nasul maistrului Robu, apoi i-l duse la buze, îi săltă ușor bărbia și îl ajută să înghiță puțină țuică. Omul scutură din cap, căpătă ceva culoare în obraji, dar, după cîteva clipe, recăzu în apatie. Mitru bău restul paharului, iar fata i-l umplu imediat.

Horia căscă prelung, mai sorbi puțină țuică și adormi cu capul în piept. Se trezi pentru prima dată cînd auzi țipătul ascuțit al cameristei. Mitru rîdea în hohote, cu capul în flăcări. Din gură i se prelingea băutura, ca dintr-un vas prea plin. Țuica se aprinsese de la țigara atîrnată în colțul gurii, care se transformase într-un tubușor de scrum. Camerista dispăru, se auzi o ușă trîntindu-se, iar fata reveni, aproape imediat, cu o găleată din tablă, plină cu apă. O vărsă în capul lui Mitru, flăcările se stinseră, iar scrumul rămas de la țigară se risipi. Mitru continuă să rîdă tare. Plimbă moneda de aur cu care se juca pe sub ochii lacomi ai cameristei. Înainte de a adormi din nou, Horia remarcă, în treacăt, că maistrul Robu dispăruse de pe canapea.

A doua oară, îl treziră zgomotele. Semănau cu cele făcute de un berbec furios, care lovește în ușa unui hambar. Printre pleoapele întredeschise, Horia îl văzu pe Mitru făcînd amor cu camerista. Cu rochia suflecată pînă peste șale, fata îngenunchease pe fotoliu și se ținea zdravăn cu mîinile de spătar. Mitru o înșfăcase de șolduri și o penetra cu putere din spate, lovind-o ritmic cu vintrele în fesele ei mari și albe. Fata gemea de plăcere. În timpul împreunării, fotoliul ajunsese pînă la biroul recepției, în care pocnea de fiecare dată cînd Mitru își lua avînt.

Horia ațipi iar, și visă că se află singur pe șantier și femeia în alb, secretara tovarășului Neagu, iese de după zidul proaspăt ridicat și îi șoptește la ureche, cu voce suavă: „*Sărută-mă cu sărutările gurii tale, că sărutările tale sînt mai plăcute ca vinul. Mirezmele tale îmbălsămează dulce și mirează revărsată este numele tău; de aceea fecioarele te iubesc. Ia-mă, ia-mă cu tine! Hai să alergăm!*”³. Cu toate că i se păreau cunoscute cuvintele, Horia nu era în stare să își amintească unde le-a mai auzit. Femeia în alb se lipi de el, iar trupurile li se atinseră în atît de multe părți și într-un asemenea fel, cum nu crezuse că este posibil. Îl sărută, și el iar nu crezu că buzele ei subțiri și palide pot să se desfacă atît de minunat, asemenea petalelor unei flori dimineața, și să transmită atîta pasiune. Dar ceva se întîmplă și femeia în alb încremeni pentru o clipă. Fața i se schimonosi rău, ca și cum ar fi suferit crîncen, dar își recăpătă aproape imediat expresia imobilă și rece.

Cu toate acestea, își suflecă rochia lungă și largă, dezgolindu-și picioarele slăbănoage, ca de marmură, îl încăleacă și îl mîngîie peste tot, șoptindu-i că poate să le aibă și pe ea și pe cameristă, sau oricît de multe fete dorește, asta, desigur, după

ce va fi făcut comandant de detașament la tineret, va fi primit apartament cu două sau poate cu trei odăi și va fi devenit, alături de Mitru, omul de încredere al tovarășului Neagu și al Partidului. Numai că deja era altceva, pasiunea îi dispăruse, iar vocea ei suna ca a unei gestionare de aprozar care încercase odată să-i vîndă și cîteva garoafe ofilite pe lîngă kilogramul de cartofi cumpărat, ca să nu rămînă cu ele în gestiune.

Chiar și așa, se trezi foarte excitat cînd gemetele de plăcere ale caméristei se transformă în urlete de durere. Ea se zbătu zdravăn și reuși să scape de Mitru. Își trase chiloții, își aranjă din fugă hainele și dispăru după un colț, dar pașii i se mai auziră, bocănind pe podelele șubrede, încă vreo jumătate de minut. Rînjind cu gura pînă la urechi, Mitru se întoarse spre Horia care, înainte de a cădea iar în somn, îi văzu falusul imens, îndreptat triumfător în sus ca un semn de exclamare.

Horia se trezi de-a binelea cînd afară soarele lumina cu putere. Era întins pe canapea. Cineva îl învelise cu o pătură. În jur mirosea a ars, a bere stătută și a fum de țigară. De pe fotoliu, Mitru îl privea fumînd. Părea în formă. Încet, amintirea întîmplărilor nopții începu să iasă la suprafață. Le analiză o clipă, apoi scutură din cap și le alungă ca pe niște vise sau coșmaruri sau ce or fi fost. Totuși, îl încercă o umbră de îndoială cînd apăru camerista aducînd o tavă cu două cești de cafea, pe care le așeză timid pe măsuță. Mitru o mîngîie fără jenă pe fund, însă fata nu mai zîmbi, ci îl privi temătoare.

— Asta-i viața care-mi place! exclamă el binedispus, fără să se atingă de cafea. Băutură și femei! Și tutun, desigur. Din toate, pe săturate.

Horia se ridică în șezut și sorbi din cană. Cafeaua era veritabilă și foarte aromată, nu ca amestecul orbil de năut, cunoscut ca nechezol, care se vindea în Alimentarele statului.

— Doriți ceva de mîncare? îi întrebă fata.

— Nu ne este foame, răspunse vioi Mitru. De altfel nu este nici timp pentru așa ceva, că avem o mulțime de treabă. Plecăm imediat.

Lui Horia îi era foame, dar nu îndrăzni să își contrazică prietenul. Sorbi grăbit ultimii stropi de cafea amestecați cu zaț și se ridică în picioare odată cu Mitru. Inginerul Pavel apăru cu IMS-ul hodorogit, chiar cînd ei ieșeau din hotel. Le făcu semn să urce pe locurile din spate.

— Unde-i maistrul Robu? se interesă Horia. A ajuns cu bine acasă?

— A fost dus la spital astă noapte, strigă inginerul, ca să se facă auzit peste troncănitul motorului. Credeam că știți. Doctorii nu prea au ce să-i facă. Spun că l-a mușcat ceva. Cine știe ce se află prin catacombe...

— Ați pornit lucrul? întrebă Mitru. Dacă ați început de cum s-a luminat de zi, trebuie să fi ridicat măcar încă un sfert de metru.

Inginerul clătină din cap. Duse pumnul strîns la gură pentru a-și înăbuși un căscat.

— E duminică și nu a venit nimeni pe șantier. În plus, mai e și prima zi de Paște, iar constructorii sînt foarte superstițioși. Nici nu vor să audă că trebuie să muncească, cred că fac păcate. Nici măcar șoferul n-a venit, așa că am ajuns să conduc eu rabla asta.

Horia se aștepta ca Mitru să se dezlănțuie mînios, dar chipul pămîntiu al acestuia rămase impasibil. Continua să fumeze. De fapt, realizează Horia, prietenul său nu încetase nici o clipă să pufăie din țigară după ce căzuse de pe schelă. Zgomotul motorului, la care se adăugase, după demaraj, un concert de scîrțîituri și trăncăneli, se amplifică și făcu imposibilă orice conversație. Așa că își continuară drumul, prin orașul pustiu care se derula dincolo de geamurile prăfuite ale IMS-ului, fără să-și mai vorbească.

După cum le spusese inginerul Pavel, șantierul era părăsit. Zidul început arăta peticit acolo unde se folosiseră cărămizi smulse din catacombe. Limba ridicată de Mitru pînă deasupra crucii atîrna nefiresc în aer, susținută numai de puterea Opritorului invizibil care înconjură mînaștirea Popăuți. Pelicula de apă ce acoperea mormanele de mortar aduse cu o zi în urmă de basculante sclipea în soare.

— Le-am udat astă-noapte, ca să nu se întărească și să se irosească, spuse cu năduf inginerul, consultîndu-și ceasul. Nici măcar pentru asta n-am găsit meseriași. Eu zic să ne întoarcem mîine, mai ales că, pe la amiază, o să înceapă Vecernia, slujba primei zile de Paște, și-o să fie mare aglomerație.

— Nici gînd, i-o tăie Mitru. O să lucrăm noi. Le vom dovedi cetățenilor că este o prostie să crezi în păcate și sfinți. Ce, azi nu mănîncă pentru că e sărbătoare? Hai, la treabă, la treabă! îi zori el bătînd din palme. Dumneata o să ridici cărămizile, iar noi o să le zidim. Pînă diseară, vreau ca toată crucea din vîrf să fie acoperită.

Ca pentru a-și întări spusele, Mitru înșfăcă o grindă groasă din lemn, pe care o sprijini de schelă. Horia rămase cu gura căscată. Văzuse cu ochii lui cum, cu o zi înainte, șase muncitori opintiseră din greu pentru a coborî aceeași bîrnă dintr-un camion. Își scoase haina și o agăță într-un cui înfipt în magazia cu materiale improvizată în odaia aflată la baza clopotniței. Nu se luase încă nici o decizie în privința clopotniței; Opritorul nu acționa și acolo. Cu o zi în urmă, muncitorii desfăcuseră cele trei rînduri de scări din lemn pe care se putea ajunge în vîrf, la clopotul a cărui limbă atîrna tristă, pentru a le folosi la schele. Clopotul fusese donat de niște greci, în urmă cu aproximativ un secol, probabil ca să se pună bine cu Dumnezeu. Horia se minună de cît de veche era credința creștină și alungă iar, ca pe o muscă supărătoare, gîndul că, poate, ceva anume îi făcuse pe oameni să se roage, dintotdeauna, divinității. Pînă își puse salopeta și cizmele de cauciuc, Mitru se avîntase deja sus, pe schelă, iar inginerul Pavel îi urca, cu scripetele, prima găleată cu cărămizi. Așa că Horia luă o mistrie și o găleată cu mortar și urcă la

rîndu-i. Din nou văzu picturile exterioare, dar de această dată sfinții îi priveau cu căldură și zîmbeau. Scutură din cap, însă picturile nu dispăruă.

De sus, biserica arăta cu totul diferit. Cele patru cruci se aliniau la distanțe aproximativ egale, asemenea unor soldați la paradă. Crucea clopotniței din piatră, cea de-a cincea, era puțin răsucită față de celelalte. Începu să lucreze cot la cot cu Mitru, dinspre care venea un iz vag de putreziciune, aproape acoperit de fumul nelipsitei lui țigări. Pe măsură ce soarele se înălța, creștea și zidul lor. Deja acoperiseră mai mult de jumătate din crucea de deasupra pronaosului, cînd oamenii începură să se adune. Veneau în tăcere, în grupuri mai mari sau mai mici. Erau, deopotrivă, bărbați și femei cu părul acoperit de baticuri, de toate vîrstele, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Unele cupluri țineau copii de mîină. Horia se opri să-i privească. Păreau o armată de furnici care se îndreaptă spre mușuroi. Îl cuprinse dintr-odată setea și chiar se miră cum putuse rezista atîta vreme fără apă. Îl mai lovi și senzația sfișietoare de foame, amintindu-i că nu mai pusese nimic în gură de aproape o zi și o noapte. Cu toate acestea, nu se mai sătura privind mulțimea care intra ordonat în biserică, fiecare om făcîndu-și semnul crucii înainte de a trece pragul, trecînd prin Opritor ca și cum acesta nu ar fi existat pentru credincioși.

— Niște superstițioși, asta sînt – mai întîi îi simți mirosul și apoi îl auzi pe Mitru, care se apropiase din sînga sa. Se roagă de parcă cineva i-ar băga în seamă. Ceea ce nu pricep ei, e că totul se poate face numai prin muncă. Așa ajungi să ai tot ce vrei, inclusiv băutura și femei. Dumnezeu nu există. Există în schimb bani, un serviciu bun și, mai ales, există Partidul și tovarășul Neagu. El este Dumnezeul nostru și lui trebuie să ne rugăm, pentru că el ne dă totul.

Din biserică se înălță prin turlă, ieșind printr-o fereastră, vocea preotului.

— *La început, a făcut Dumnezeu cerul și pămîntul...*

Horia simți cum se clatină. Din platforma de lemn pe care se afla se ridică praf amestecat cu var. Se prinse cu o mîină de schelă.

— *Pămîntul era fără chip și pustiu și întuneric era pe deasupra adîncului iari Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor.*

Tremurăturile se amplificară. O cărămidă aflată pe platforma de sub picioarele lui săltă de cîteva ori. Se prinse și cu cealaltă mîină de schelă. În biserică, glasul preotului continua netulburat. Horia ascultă fascinat.

— *Și a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că lumina era bună și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Și a numit Dumnezeu lumina ziua iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară, și a fost dimineață: aceasta a fost ziua întîia.*⁴

Cîteva cărămizi dintre cele cu care înveliseră crucea se desprinsesă și porniră vîjîind spre acoperișul bisericii. Schela nu mai tremura, dar începu să se lase primejdios într-o parte. Cu toate acestea, Horia nu simți nici urmă de teamă.

Asculta ca vrăjit cuvintele preotului. Întreaga limbă de cărămizi, ridicată cu multă trudă cu o zi în urmă de Mitru, de la bază pînă peste cruce, începu să se fisureze. Cărămizile cădeau răpăind ca ploaia pe acoperișul și în curtea bisericii, iar Horia pierdu o parte din slujba din biserică.

— *Și a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul Nostru și după asemănarea Noastră care să aibă stăpînire peste peștii mării, peste păsările cerului și peste dobitoace și peste tot pămîntul și toate tîrîtoarele de pe pămînt, după soiul lor.”... Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, după chipul Său Dumnezeu l-a făcut, bărbat și femeie i-a făcut.* 5

Schela de sub el se desfăcu, iar el se dezechilibra și căzu, dar altfel decît se prăbușise, cu o zi în urmă, Mitru. Mai întîi simți că, de fapt, se înalță puțin, iar trupul i se acoperă cu o mantie de flăcări. În acel moment, îl descoperi de-a binelea pe Dumnezeu, dar nu ca pe o revelație, ci ca pe o parte din sinele său, la fel cum e o mîna sau inima pentru trup. Era acolo, în el, dintotdeauna. Trăi atît de intens clipa înțelegerii, încît întreaga sa viață i se perindă prin spatele ochilor, mai repede chiar decît filmul, derulat cu mare viteză, despre zidirea bisericilor. Înțelese inutilitatea distrugerii acestora, pentru că adevărata credință nu se află închisă în ele, ci este parte din sufletele tuturor oamenilor, încă de la începutul timpului, oricît de mult ar pretinde unii dintre ei că sînt ateï și comuniști și că și-au întors fața de la Dumnezeu. Din acest motiv și nu din altul, lăcașele vechi de cult nu pot fi dăruite, căci zidurile lor sînt cimentate de credința a nenumărați oameni care și-au rostit rugăciunile acolo, mărturisindu-i-se lui Dumnezeu.

Jos, în curtea bisericii, dreptcredincioșii veniți pentru Vecernie își ridicară la unison capetele. Îl văzură pe Horia cu brațele larg desfăcute, suspendat pentru o clipă în aer, moment în care se suprapuse peste crucea de pe pronaos. Era învăluit ca într-o haină de aur de razele soarelui amiezii, care se oglindeau pe trupul său plin de sudoare. Îl priviră cum se prăbușește, cînd crucea făcută din trupul său cu brațele întinse se desprinsese de cea aflată, dintotdeauna, pe turlă.

Mai văzură și cum Mitru, cel mai bun prieten al său, îi întinde o mîna nefiresc de lungă, pe care Horia o apucă în ultimul moment, însă, imediat ce degetele li se încleștară, Horia simți cum îl străbate un fior, ca o furnicătură electrică care îi transmite satisfacția muncii împlinite, curaj, că este în siguranță, dar și multe altele.

Rămase agățat de mîna lui Mitru, dar înăuntru prietenului său se afla și tovarășul Neagu, care îi porunceă acestuia tot ceea ce voia. Așa a știut că Mitru se transformase în sluga dușmanului lui Dumnezeu, după ce iubirea de Dumnezeu îi încălzise inima cu o zi în urmă, numai pentru o clipă, suficientă ca să anuleze efectul Opritorului care îi ținea la distanță pe cei ce încercau să dăruie casa Domnului. Dușmanul lui Dumnezeu adusese îndărăt viața în trupul mort al lui Mitru și-i dăruise acestuia tot ceea ce crezuse că își dorise. Iar acum dușmanul lui

Dumnezeu voia să facă același târg și cu el, cerîndu-i, în schimb, să-l sfideze pe Dumnezeu și să-i dăruie sau să-i ascundă bisericile.

Privi în ochii morți ai prietenului său, care începuse să-l tragă, fără efort, în siguranță, pe partea de schelă rămasă întreagă. Își umplu plămîinii cu aerul amestecat cu fum din țigara lui Mitru, ca și cum s-ar fi pregătit să înoate pe sub apă. Dădu drumul mîinii acestuia și căzu pe spate, cu brațele larg desfăcute, învelit de lumina blîndă a soarelui, ca o cruce de foc, fără să scoată nici un sunet. Un zîmbet mare îi lumina fața.

Căzu încet, atît de încet încît avu timp să simtă iubirea lui Dumnezeu și să înțeleagă cît de mult îl iubește el pe Dumnezeu.

Dar mai ales știu, pentru prima dată în viață și fără nici o urmă cît de mică de îndoială, că Dumnezeu și-a desfăcut și pentru el brațele, ca să îl primească.

[1](#) Apocalipsa, Cap. 16-9, Sfînta Scriptură – versiunea Anania (n.a.).

[2](#) Apocalipsa, Cap. 16-11, Sfînta Scriptură – versiunea Anania (n.a.).

[3](#) Cîntarea Cîntărilor, Cap. 1, Biblia Ortodoxă – trad. Gala Galaction, 1939 (n.a.)

[4](#) Facerea, 1-5, Biblia – Gala Galaction (n.a.).

[5](#) Facerea, 26-17, Biblia – Gala Galaction (n.a.).

Cum poți să redai, în câteva fraze, ce reprezintă LIVIU RADU pentru literatura română? Răspunsul este simplu: nu poți. Un autor complet, demn de orice antologie a literaturii universale, care s-a arătat, nu o dată, în scrierile sale, atras de personajele gotice clasice: vampiri, vîrcolaci, Jack Spintecătorul... „Diferite nuanțe de beznă” aruncă, paradoxal, lumină (în cheia maiestuoasă a goticului futurist) chiar asupra unui astfel de personaj.

Liviu Radu

DIFERITE NUANȚE DE BEZNĂ

Un, doi, trei, un, doi, trei... Mergeam cu pas săltăreț, fredonînd în gînd, iar picioarele mele păstrau ritmul melodiei ce-mi răsuna în minte, fără să le pese că le-ar putea observa cineva. În primul rînd, cine să observe că mergeam în pas de dans? Și, în al doilea rînd, chiar nu-mi păsa dacă m-ar fi observat cineva. La urma urmei, era treaba mea. Poate nu doar a mea, pentru că umbra ce abia se zărea pe caldarîm părea deranjată de pașii mei țopăitori și încerca să-mi pună piedică. Nu reușea, dar asta n-o împiedica să încerce din nou. Nu mă sinchiseam de strădania ei. Nu eram singurul din lume care se ducea vesel la serviciu, încîntat că începe o nouă zi.

Aveam toate motivele să fiu vesel, aveam toate motivele să-mi placă slujba mea. Nu numai că era bine plătită, dar era și interesantă, vedeam o grămadă de locuri noi, asistam la o mulțime de evenimente deosebite și – mai ales – aveam deseori parte de surprize de tot soiul (pentru că, de obicei, evenimentele reale difereau de cele relatate în cărțile de istorie).

Așa că mergeam prin semiîntunericul de pe stradă și fredonam în gînd o melodie veselă și săltăreață, fără să-mi pese de ce ar fi putut să creadă despre mine cei care m-ar fi văzut – pentru că, oricum, la ora aceea, strada era aproape pustie. Oamenii aveau să umple ulițele, grăbindu-se spre slujbele lor, peste vreo cincizeci de minute. De fapt, și eu ar fi trebuit să mă îndrept către serviciu ceva mai tîrziu, dar clientul din ziua respectivă insistase să ne începem aventura din zori.

Sincer vorbind, nu-i înțelesesem cerința. Puteam să ajungem la destinație la ora dorită de el, indiferent de ora de plecare. Dar dacă așa își dorise... vorba

ceea, clientul nostru, stăpînul nostru...

Strada era luminată doar atît cît era nevoie să nu te împiedici. Și, într-adevăr, de ce ar fi trebuit să fie irosite resurse prețioase? Ca să luminezi feeric niște străzi pe care nu zăbovea niciodată nimeni și care nu reprezentau decît niște artere de circulație pentru pietoni?

De fapt, se găseau întotdeauna unii care zăboveau pe străzi, indivizi antisociali care se simțeau mai în largul lor în semiîntuneric și singurătate decît printre semenii lor. Indivizi care își manifestau frustrarea mîzgălind tot felul de inscripții pe ziduri. Sau, mai bine zis, își manifestaseră frustrarea scriind tot felul de porcării pe zidurile curate și frumoase ale clădirilor oficiale și ale locuințelor cetățenilor onorabili, pînă cînd poliția și municipalitatea luaseră măsuri aspre pentru stîrpirea acestor obiceiuri nepotrivite secolului nostru. Dar, pentru că autoritățile țin întotdeauna seama de nevoile tuturor cetățenilor, inclusiv ale celor cărora nu merită să li se acorde o asemenea atenție, primăria instalase, din loc în loc, panouri pe care se putea scrie orice. De către oricine dorea. Ideea avusese un succes incredibil, zidurile rămăseseră curate, în schimb plăcile acelea din plastic se umpluseră imediat cu tot felul de mesaje. Mă întrebam, uimit, cînd naiba veneau indivizii să-și mîzgălească textele – pentru că nu vedeai niciodată pe cineva scriind. Probabil că noaptea (pentru că primăria plasase deasupra fiecărui spațiu de defulare cîte un glob luminos).

Sincer vorbind, îmi făcea plăcere să mă opresc zilnic, pentru cîteva minute, în fața acestor panouri, ca să-mi dau seama care erau ultimele obsesii ale concetățenilor noștri, ultimele preocupări și ultima modă în domeniul politic, sexual sau sportiv. Și religios, să nu uităm preocupările religioase, da, pentru că, în ultimul timp, apăruseră tot felul de secte și religii globale (adică niște credințe cu mai mult de doi credincioși – ei, nu vreau să fiu sarcastic, dar s-a demonstrat științific că era nevoie doar de doi indivizi devotați unei cauze pentru a o răspîndi pe tot globul într-un timp record, dacă cei doi indivizi se pricepeau să folosească, în mod optim, posibilitățile neurorețelei), profeți, zei, sfinți și escroci – vedeți dumneavoastră, creșterea nivelului de trai are drept principală consecință faptul că unii oameni, scăpați de grija zilei de mîine, încep să se plictisească. Și atunci le vin idei, pe care țin cu tot dinadinsul să le împărtășească și altora.

Remarcasem o chestie: ideile nu erau, aproape niciodată, noi. Erau redescoperite religii străvechi, erau redescoperite perversiuni sexuale inventate în antichitate, iar insultele adresate adversarilor politici... ce să spun, citisem chestii asemănătoare scrijelite pe zidurile din Atena sau din Roma republicană...

Nu-i nimic nou sub soare, iar prostia și mitocănia se perpetuează, în ciuda oricăror încercări de a-i îndepărta pe concetățenii noștri de mentalitatea străbunilor abia coborîți din copac...

În centrul panoului se vedea un mesaj – se vedea bine și de la distanță,

fiindcă fusese scris cu o vopsea fosforescentă și cu litere mari, clare și inconfundabile –, mesaj în care se descriau cu lux de amănunte niște chestii destul de stranii, ce implicau vreo trei persoane. După opinia mea, individul care-l scrisese era bolnav rău de tot. Și vă spun asta nu pentru că aş avea ceva împotriva gusturilor sexuale ale cuiva, nu, Doamne ferește, fiecare e liber să facă tot ce dorește cu trupul lui, ci pentru că treburile descrise de individ (cert nu era o individă, dacă ar fi fost o tipă ar fi imaginat altfel întreaga chestie) erau dificil de făcut și nu aveau cum să producă vreo plăcere cuiva (știu ce spun, pentru că o mare parte dintre clienții mei îmi cer să-i duc să se holbeze prin lupanarele din Roma, Alexandria sau Babilon, așa că am văzut multe la viața mea).

Mai erau și alte mășcării, mai puțin demne de interes, niște declarații solemne, gen „*Dacă vrei să ți-o sugă cineva care știe meserie, caut-o pe Glimbineta*”, plus niște înjurături adresate întregului univers. Nu le-am băgat în seamă. Peste ele fuseseră mîzgălite – cu un scris grăbit și nervos – niște lozinci împotriva primarului, niște înjurături adresate unor consilieri municipali și mai multe sudălmi (unele interesante) dedicate iubitului nostru președinte. Să mai spună cineva că nu trăim într-o democrație, din moment ce poți să citești pe străzi asemenea exemple de dezbateri libere și democratice!

Am reușit să-mi înlătur rînjetul încîntat care mi se instalase pe muț (pentru că, slujbaș de stat fiind, nu doream să se știe că mă bucuram citind atacurile împotriva conducătorului țării) și mi-am îndreptat atenția spre mesaje plasate timid spre marginea panoului. IISUS VINE. Mda. IISUS TE IUBEȘTE. Mda. HARE, HARE, KRISHNA HARE. Dacă zici tu... ALAH E SINGURUL DUMNEZEU, TOȚI ĂILALȚI E FALȘI. Interesant... MITHRA, MITHRA, SÎNGE DE TAUR, TE IUBIM! Probabil că în lipsă de altceva... BUDHA. Doar atît? Ce lipsă de imaginație! SATANA VINE, CUM O SĂ-L PRIMEȘTI? Asta era ceva nou. LUCIFER, AJUTĂ-MĂ! Dacă nu ești mai clar, dacă nu-ți definești bine cererea, n-o să te ajute.

Mda... Ce pierdere de vreme! Nimic nou, o să încep să cred că nu existau nici un fel de indivizi care scriau mesaje pe furiș și că, de fapt, aiurelile alea ce apăreau peste noapte fuseseră pregătite în birourile de propagandă ale poliției secrete...

M-am uitat speriat în jur, de parcă gîndurile mele ar fi putut fi citite de agenții secreți aflați prin apropiere, dar pe care nu-i vedeam, pentru că erau bine camuflați....

Paranoia, paranoia, dar mai bine paranoic și în viață, și cu o slujbă bună și interesantă, decît șomer sau în pușcărie...

Am mai aruncat o privire spre panou. Nimic demn de luat în seamă. Doar într-un colț fuseseră lipite invitații pentru cei doritori să asiste la servicii religioase. Druizi, adepții zeilor greci, creștini, zoroastrieni, sataniști și scientologi anunțau

locul, data și ora la care își așteptau credincioșii. Am rînjit ironic. Pun pariu că toți indivizii ăia care imitau preoții vreunui cult din vechime făcuseră o excursie cu un dispozitiv de-al nostru, iar acum încercau să-i impresioneze pe fraieri cu lucrurile pe care le văzuseră într-o plimbare de-o oră...

M-am uitat la ceas și m-am grăbit spre serviciu. Clientul putea să apară dintr-o clipă în alta.

Am intrat în hala cea mare fără nici o greutate. Ușa era deschisă, pentru că nu era nimic de furat, iar accesul la aparate era permis doar celor îndreptățiți – dispozitivele de scanare și de identificare aveau grijă de asta, iar camerele de luat vederi permiteau poliției să intervină în cîteva minute, dacă în sediul nostru ar fi pătruns indivizi rău intenționați. De altfel, tot orașul era împănăt cu camere de luat vederi și cu microfoane, iar forțele de ordine erau eficiente și ne asigurau liniștea și securitatea.

Hala era cufundată în beznă. Cînd am intrat, s-au aprins cîteva lumini de dirijare, așa că am ajuns fără nici o dificultate la mașinăria mea. O albinușă din plastic transparent, în care puteau să stea comod două persoane.

Am intrat în cabină, am pornit motorul și am setat data și locul în care trebuia să ajungem: Anglia, Londra, Whitechapel, 30 august 1888, ora 2 dimineța.

Chestia asta mi se părea o aiureală.

De obicei, clienții noștri preferau locuri însorite și puternic luminate, adică tărîmuri care să se deosebească mult, cît mai mult, de orașul nostru cu străzi întunecoase, strîmte și aglomerate. Majoritatea doreau să viziteze ținuturi mediteraneene, cu plaje acoperite de nisip gălbui, pe marginea unei mări albastre, deasupra căreia se mișca lent soarele arzător. Voiau să asiste la jocuri de gladiatori în circuri largi, bătute de același soare puternic, voiau să simtă arsura plăcută a acestuia în același timp cu fiorii provocați de imaginea sîngelui ce se scurgea pe nisipul arenei...

Adică, în cîteva cuvinte, își doreau soare, nisip și emoții.

Clientul care urma să sosească cît de curînd avea să plece dintr-o beznă ca să ajungă în alta.

Treaba lui.

Am setat și ora de întoarcere.

Individul era destul de ciudat: voia să revenim la o jumătate de oră după plecare. De obicei, mușteriii noștri preferau să se întoarcă în lumea actuală într-un moment cît mai apropiat de momentul plecării în excursie – adică la cinci minute de la pornire, acesta fiind intervalul minim acceptat de regulamentele oficiale, aprobate de Parlament.

După ce am terminat toate pregătirile, am aruncat o privire în hală, să văd cînd sosea clientul.

Am tresărit, speriat.

Individul stătea lângă albinuța mea, privind cu interes în cabină.

Cînd naiba venise? Cum reușise să se strecoare pînă în apropierea mea, fără să-l aud? Pășise pe podeaua de ciment fără să scoată nici un zgomot, de parcă ar fi fost o umbră ce alunecase prin întuneric...

M-am grăbit să-i deschid ușa și să-l invit să intre.

— Bună dimineața, domnule Glodulenk. Poftiți în cabină. Am pregătit totul și putem pleca de îndată.

LeRoy Glodulenk mi-a zîmbit bizar – de parcă s-ar fi pregătit să mă sfîșie în joacă, fără a face asta pentru că mă ura sau pentru că voia să mă jefuiască, ci doar ca să se distreze, dar s-ar fi răzgîndit în ultima clipă, amînînd distracția pentru un moment ulterior.

Paranoia mea căpătase dimensiuni elefantiniene, însă zîmbetul lui – poate un zîmbet obișnuit, știu și eu ce să zic – îmi părea plin de făgăduieli funeste.

Individul ținea în mînă o sacoșă destul de mare. L-am informat, încercînd să fiu politicos:

— Domnule Glodulenk, nu aveți voie cu bagaje, vă rog să lăsați sacoșa pe rastelul din dreapta dumneavoastră!

Glodulenk mi-a zîmbit liniștitor și a întrebat cu timiditate, așa cum făceau toți clienții obișnuiți:

— Dragă domnule operator Bilient, n-aș putea să iau cu mine un dicționar? Aș vrea să verific niște informații, la fața locului...

Și a scos din sacoșă un cărțoi destul de ponosit, cu coperte roase de atîta citit. Nu mi s-a părut a fi un obiect periculos, așa că am dat din cap, aprobator. Glodulenk a așezat sacoșa pe un raft, apoi a urcat în cabină și s-a așezat pe scaunul ce-i era rezervat. Și-a pus centura de siguranță și a pus volumul pe un stativ, în dreapta sa.

Am pornit instalația de sterilizare, conform procedurii, și, vreme de un minut, am fost scăldați amîndoi, împreună cu toată cabina, într-o lumină violetă. În același timp, un fascicul la fel de violet mătura exteriorul aparatului.

Apoi am apăsat calm butonul de pornire.

O clipă, nu s-a petrecut nimic, după care aparatul – împreună cu noi doi – a început să se rotească iute, în jurul nostru bezna din hangar s-a extins, a devenit mai densă, a devenit de nepătruns... după care albinuța mea s-a oprit, iar întunericul din jurul ei s-a diluat un pic, iar în partea de jos a sa au apărut pete galbene.

Pluteam în ceața deasă, iar mirosul ei – de gunoi încins, de fum de cărbune, de fecale și de putregai – pătrunsese în cabină, făcîndu-ne să tușim.

— Nu trebuie să ne punem niște măști de protecție? s-a interesat Glodulenk, fără a părea îngrijorat.

— Nu-i nevoie, l-am liniștit eu. N-o să stăm aici suficient de mult pentru

ca atmosfera să ne dăuneze în vreun fel. Puteți ieși din cabină, puteți să vă plimbați prin jur – dar numai dacă nu există oameni în apropiere, care să vă observe. Cât timp rămîneți alături de mine, n-o să-și dea nimeni seama de prezența noastră, pentru că aparatul este invizibil pentru cei din timpul ăsta...

— Știu, știu, a mormăit Glodulenk, am citit instrucțiunile...

Pluteam la vreo treizeci de metri deasupra orașului. Nu existau suficiente hărți amănunțite ale tuturor destinațiilor solicitate de clienți, așa că procedura impunea să ajungem în locul și timpul indicat, dar la o înălțime sigură. Altfel riscam să nimerim în interiorul unei coline, în temelia unei clădiri sau pe fundul unui lac – adică locuri din care nu puteam să scăpăm decît dacă aveam mult noroc și suficientă viteză de reacție.

Am zburat încetîșor deasupra zonei, iar clientul meu privea orașul de sub noi, ca să aleagă un loc de aterizare. După un timp, mi-a arătat o piațetă, o intersecție de străzi, ce avea în mijloc o statuie așezată pe un soclu de piatră.

Am așezat albinuța lîngă călărețul de bronz și am așteptat următoarea solicitare a lui Glodulenk.

Am privit amîndoi străduțele cufundate în beznă, am privit felinarele cu gaz care răspîndeau o lumină slabă, ce părea lipsită de energia necesară străpungerii ceții și se strîngea speriată lîngă flacără, am privit clădirile cu fațadele murdărite de funingine.

La ora aceea, străzile erau pustii, spre marea mea bucurie. Asta însemna că nu aveam să ne întîlnim cu băștinașii, deci nu urma să avem probleme...

Glodulenk a privit un timp prin parbrizul din plastotel, apoi a întrebat:

— Pot să ies afară un pic? Doar un pic...

— Sigur. Dar dacă apare cineva, vă rog să vă întoarceți imediat, pentru că nu se știe ce puteți păți...

Clientul meu a dat liniștitor din cap, a deschis ușa mașinăriei și a pășit cu grijă pe macadam. Ca și cum s-ar fi așteptat ca pietrele caldarîmului să-l muște de tălpi și ca și cum ar fi fost pregătit să facă un salt înapoi, în vehiculul temporal ce-i garanta siguranța, de îndată ce strada s-ar fi manifestat dușmănos. Apoi, după ce s-a lămurit că nu-l pîndea nici un pericol, a început să cerceteze curios împrejurimile, ca un pisoi nimerit în curtea vecinilor (știu ce spun, pentru că sînt fericitul posesor al unui pisoi modificat genetic pentru a rămîne veșnic pisoi, am permis în regulă și sînt cu taxele la zi).

Mă uitam la el mai mult din obișnuință, pentru că eram obligat prin lege să-l protejez și să intervin în apărarea sa, dacă era cazul, însă nu se vedea nici o mișcare prin beznă, iar luminițele anemice ale felinarelor păreau să îndemne la somnolență, așa că am închis ochii pentru o clipă...

... iar cînd i-am deschis, am văzut ceea ce ar fi trebuit să văd de la început, dacă aș fi fost atent: la colțul străzii, chiar la intrarea într-un gang, dormea un

individ – probabil vreun vagabond sau un tip doborât de băutură.

Glodulenk îl descoperise și se dusese lângă el. S-a uitat un timp la golanul ce dormea, apoi l-a împuns cu vârful ghetei.

Vagabondul a sărit speriat în sus, s-a holbat la cel care-l trezise din somn, a văzut că n-are de-a face cu un polițist și a început să-l înjure.

Mi-am dat seama că Glodulenk risca s-o ia pe cocoasă și m-am grăbit să-i sar în ajutor.

Am văzut, înainte să apuc să ies din mașinărie, că Glodulenk îi spunea ceva individului. Până să ajung lângă ei, cei doi se încăieraseră. Am apucat să văd cum clientul meu îl înjunghia în piept pe vagabond. Individul s-a prăbușit pe caldarâm și a rămas nemișcat. L-am apucat de mână pe Glodulenk și l-am ținut după mine, până în cabina care ne ascundea vederii băștinașilor. Așa spuneau instrucțiunile că trebuie procedat într-un asemenea caz și așa am procedat, chiar dacă nu se vedea nimeni prin preajmă.

Am găsit către clientul meu:

— Puneți-vă centura, că plecăm imediat!

Glodulenk m-a privit ciudat, de parcă aș fi fost nebun, apoi mi-a zis:

— Nu vă dați seama? L-am omorât pe Jack Spintecătorul! Am modificat trecutul! E posibil să fi modificat și viitorul!

— Cine naiba e Jack Spintecătorul? N-am auzit niciodată de el și nu-mi dau seama ce importanță are faptul că a fost ucis...

Clientul meu și-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi zis „*Doamne, cu ce ignorant am de-a face!*”, apoi și-a luat cărțoiul pe care-l cărase după el și l-a deschis la o anumită pagină, arătându-mi ce scria acolo. Era un dicționar vechi, de prin secolul al douăzecilea, un dicționar al asasinilor celebri.

— Citiți singur despre cine-i vorba, onorabile operator Bilient...

Am privit textul și...

...în timp ce-l priveam și încercam să citesc articolul amplu dedicat lui Jack Spintecătorul, textul s-a modificat, articolul despre Jack Spintecătorul a dispărut, fiind înlocuit cu unul despre „jugul spaniol”, un instrument de tortură folosit îndeosebi în America Latină.

L-am privit speriat pe Glodulenk. Și el părea înfricoșat.

— Trebuie să ne întoarcem de urgență, am decis eu. Să suportăm consecințele, indiferent care ar fi ele.

Clientul meu s-a gândit o clipă, apoi mi-a zis – cu o siguranță și cu o încredere în propriile-i puteri teribil de convingătoare:

— Dragă domnule operator, cunosc foarte bine isprăvile lui Jack. Nu aveți de unde să știți, dar acest asasin n-a fost prins niciodată. Deci sînt de părere că nu-i cazul să ne înapoiem înainte de a reface trecutul – pentru că nu știm în ce viitor o să ne întoarcem... Avînd în vedere că adevăratul Jack a fost ucis accidental – n-am

avut ce face, dacă nu-l omoram, mă omora el, era bolnav psihic, una, două, scotea cuțitul... – nu contează cine va făptui crimele, pentru că voi avea grijă să fie săvârșite exact așa cum le-ar fi săvârșit el.

M-am gândit doar o clipă. Dacă ne întorceam acum, scăpam – în cazul cel mai bun – cu concedierea. Aș fi pierdut o slujbă bună și bine plătită. În cazul cel mai rău, puteam nimeri la închisoare, mi se putea confisca averea (inclusiv pisoiiul modificat genetic)... Glodulenk avea dreptate, trebuise să se apere, pentru că era evident că individul scosese cuțitul (doar nu eram nebun ca să-l bănuiesc pe clientul meu că adusese cu el, din viitor, un instrument tăios, cu scopul de a ucide un criminal necunoscut, din epoca victoriană).

— Și cum o să știm că totul a revenit la normal? am întrebat eu, abia așteptînd să mă las convins.

— Asta-i cel mai simplu lucru din lume, a zîmbit cu oarecare aroganță Glodulenk. E suficient să ne uităm din cînd în cînd în dicționar. Dacă articolul despre Jack Spintecătorul o să reapară, atunci e clar că...

— Am înțeles, am oftat eu, ușurat. Bine. Ce trebuie să facem?

Clientul meu a căzut pe gânduri și a meditat un timp. Părea că se străduiește să-și amintească toate amănuntele necesare.

— Știți, dragă domnule operator Bilient, cred că n-are nici o importanță în ce ordine o să ucidem victimele lui Jack, important este doar ca, în final, să fie ucise toate cinci, în modul în care le-ar fi omorît Jack, și în zilele consemnate de documente. Noi putem să ne plimbăm prin trecut, înainte și înapoi, pînă o să săvîrșim toate asasinatele...

— Să săvîrșim? am exclamat eu, îngrozit. Stimate domnule Glodulenk, sper că nu vă închipuiți că o să particip la crimele pe care le plănuiți! Nu, nici vorbă, mai bine ne întoarcem în timpul nostru și lăsăm autoritățile să decidă ce-i de făcut!

Clientul meu a zîmbit ironic, ca și cum ar fi spus „*Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, mototolule!*”. Nu-mi păsa de părerea lui, nu aveam de gând să omor pe nimeni – chiar dacă, după cum mi-a explicat de îndată Glodulenk, victimele erau prostituate sifilitice, iar asasinarea lor reprezenta, de fapt, un serviciu făcut societății și chiar și fapturilor acelora nenorocite – care, astfel, erau scutite de chinuri.

LeRoy Glodulenk s-a gândit intens un timp – am avut, pentru o clipă, impresia că nu știa prea bine ce trebuia să facă și că încerca să improvizeze ceva –, apoi s-a uitat la mine, cu privirea sa ciudată, și mi-a zis:

— O să începem cu ultima crimă a lui Jack. Stimate domnule operator, vă rog să mă duceți în ziua de 8 noiembrie 1888, ora 4 dimineața.

— În ce loc?

— În locul în care sîntem acum, mi-a răspuns el, pîrînd de data asta sigur

pe sine și hotărât să facă ceea ce avea de făcut.

Am setat aparatul și am apăsât pe buton. Albinuța s-a zguduit puternic, apoi a rămas nemișcată.

Ne aflam în aceeași piațetă, dar cadavrul din colțul străzii dispăruse. Altfel, locul părea neschimbat: aceeași beznă densă, duhnind a fum de cărbune, aceleași felinare cu gaz cu lumină timidă și fără vlagă, ce nu reușea să străbată ceața... M-am uitat la cronometru și m-am asigurat că ajunseserăm acolo unde doream.

Clientul meu a coborât din cabină și a plecat cu pas neșovăielnic pe străduțele întunecate.

Am ieșit și eu din aparat și m-am luat după el. Individul părea că știe ce vrea. A mers un timp prin mijlocul străzii, apoi s-a oprit lângă o umbră ce ieșise clatinându-se dintr-o cârciumă mizeră, deschisă chiar și la ora aceea târzie. A discutat ceva cu femeia – dispozitivele optice mi-au permis să-mi dau seama că individa era trecută, îmbătrânită de mizerie și de alcool, încât putea fi considerată femeie doar cu multă bunăvoință – apoi au plecat împreună. Au mers un timp, după care au intrat într-o casă. Am rămas în stradă și – din simplă curiozitate – am urmărit, cu ajutorul instrumentelor pe care le aveam, ce se petrecea în locuință.

LeRoy Glodulenk a înjunghiat-o pe femeie (de unde o fi făcut rost de cuțit?), apoi a măcelărit-o cu îndemânare. Când am văzut că-i scoate inima din piept, mi s-a făcut rău și am vomitat îndelung. Așa că am ratat restul spectacolului. Nu mai voiam să văd nimic, îmi ajungea cât zărisem. Am plecat, cu picioarele ca de gelatină, dar am reușit să ajung la albinuța mea. Am intrat în cabină și m-am prăbușit pe scaun. Îmi era rău, eram îngrozit, eram scîrbit și regretam din suflet că mă lăsasem convins să particip la o asemenea porcărie.

După un timp, s-a întors și clientul meu.

Spre deosebire de mine, arăta vesel și senin, părea încântat de ceea ce făcuse. Am avut impresia *că-i plăcuse* de-a dreptul operațiunea. Mi-a spus, rînjind cu gura pînă la urechi:

— O să-i găsească trupul abia mîine dimineată! Am făcut treabă bună, am măcelărit-o ca la carte – adică așa cum scrie în cărți că a procedat Jack, m-a lămurit el, văzînd că nu-i gust gluma.

Adevărul este că mie numai de glume nu-mi ardea. Nu-mi ardea de nimic, mă simțeam toropit și fără vlagă, copleșit de greață și de scîrbă.

Glodulenk, în schimb, părea plin de energie și de entuziasm.

— Ce-a fost greu a trecut, amice! mi-a zis el, bătîndu-mă pe umăr.

Am tresărit, de parcă atingerea lui ar fi putut să-mi transmită și mie porniri ucigașe. Individul n-a băgat în seamă reacția mea și a adăugat:

— Hai, să nu mai pierdem timpul! Amice, du-mă de urgență în ziua de 30 septembrie, ora 12 noaptea!

— Ce an și ce loc? am îngăimat eu.

Glodulenk m-a privit de parcă aș fi fost tâmpit:

— În același an și în același loc, bineînțeles!

Am făcut setările, am apăsător pe buton, iar dispozitivul de călătorit în timp s-a zguduit un pic, ca și rîndul trecut, apoi s-a potolit – ca și cum ar fi așteptat, curios, cele ce vor urma.

Străzile erau cufundate în beznă, ca de obicei, felinarele pîlpîiau la fel de anemic... M-am întrebător dacă orașul ăla știa ce înseamnă lumina și soarele, apoi mi-am zis că existau și alte orașe care viețuiau în beznă, că bezna nu înseamnă neapărat ceva rău, bezna e de obicei odihnitoare, liniștitoare, și nu ascunde monștri...

După care m-am gîndit că individul de lîngă mine juca rolul unui monstru, săvîrșea faptele macabre pe care le-ar fi făptuit acel monstru, dacă n-ar fi fost ucis din întîmplare... și m-am întrebător dacă nu cumva Glodulenk se transformase el însuși în monstrul pe care-l ucisese...

Clientul meu – care părea că nu-și dă seama de natura gîndurilor care-mi clocoteau prin țeastă – m-a întrebător șagalnic (sau în bătaie de joc, n-am reușit să-mi dau seama):

— Vii și tu?

Eram intimi, mă tutuia, nu mai eram onorabilul domn operator... și, nu știu din ce motiv, chestia asta m-a îngrozit, așa că am decis să nu-i dau satisfacție, am decis să-mi stăpînesc groaza și scîrba și să-l însoțesc.

Așa că m-am ridicat de pe scaun, fără să scot un cuvînt, și l-am urmat în stradă.

Londra, la miez de noapte, nu era la fel de pustie ca în timpul precedentei opriri. Cîrciumile erau încă pline, iar pe străzi se strecurau umbre grăbite, preocupate cu cine știe ce treburi ce nu sufereau așteptare, umbre dornice să nu fie băgate în seamă, dornice să fie una cu bezna prin care înotau fără vlagă...

Glodulenk a văzut o femeie ce stătea rezemată de un perete, așteptînd un mușteriu, și s-a îndreptat către ea. Muierea, crezînd că avea de-a face cu un client, s-a desprins de zid și i-a ieșit în întîmpinare, mormăind măscării menite – după părerea ei – să trezească apetitul bărbatului.

Glodulenk a făcut un pas înspre ea și – cu un gest iute – a scos cuțitul din buzunarul interior al hainei. Lama de oțel a spintecat aerul, a spintecat și gîtul prostituatei, care și-a dus mîinile la rană – încercînd, probabil, să oprească sîngele ce fîșnea –, apoi a alunecat încet pe caldarîm...

LeRoy Glodulenk a scos un chicotit isteric și s-a aplecat asupra cadavrului, pregătitor să-l măcelărească.

Dar, în clipa aceea, dinspre colțul străzii s-a auzit larma unor cheflii care se apropiau, așa că Glodulenk a fost silit să-și abandoneze victima. A plecat în fugă,

prin beznă, iar eu m-am străduit să mă țin după el.

După ce a alergat ca un nebun pe străzile pustii vreo jumătate de oră – fără a se îndepărta prea mult de piațeta în care ne aștepta albinuța mea, adică învîrtindu-se în cerc, ca să zic așa, clientul meu a descoperit o altă nefericită care ieșise în noapte pentru a face rost de bani și de băutură, fără să știe că o aștepta moartea.

După ce i-a spintecat gîtul, Glodulenk i-a despiciat pîntecul. De data asta, scîrba a fost mai puternică decît curiozitatea și decît obligațiile de serviciu (eram obligat să am grijă de integritatea fizică a clientului, să-l apăr și să-l aduc nevătămat în vremea noastră). Am vomitat ce-mi mai rămăsese prin stomac, după ce-mi întorsesem mațele pe dos cu vreo oră în urmă, și m-am înapoiat fără zăbavă în aparatul meu. Am așteptat acolo întoarcerea lui LeRoy Glodulenk, decis să nu mai părăsesc adăpostul sigur al albinuței, indiferent ce s-ar fi întîmplat.

Am căutat un calmant în trusa de prim-ajutor a dispozitivului de călătorit în timp, am înghițit o pilulă, apoi am mai înghițit una... și m-a cuprins o toropeală plăcută, m-a copleșit o indiferență totală, nu numai față de crimele clientului meu, ci și față de responsabilitatea mea în această privință. Nu-mi păsa de ceea ce se întîmpla în Londra victoriană, nu-mi păsa de ceea ce aveam să pătesc eu însumi după ce aveam să ne întoarcem acasă – dacă aveam să ne întoarcem vreodată, pentru că se părea că lui Glodulenk îi plăcea prea mult ceea ce făcea ca să mai dorească să se întoarcă în vremurile civilizate. Nu-mi păsa de nimic.

Însă se pare că Glodulenk dorea – totuși – să revină în vremea noastră, pentru că, după ce m-a mai pus să-l duc în două zile din anul 1888 (ba nu, în trei zile, pentru că a zis că, pe lîngă crime, trebuie să trimită și o scrisoare...) – tot noaptea, bineînțeles –, a deschis cărțoiul cel vechi, pe care-l adusese cu el și a descoperit, surprins, că acesta conținea un articol despre Jack Spintecătorul. Așa că, după ce s-a holbat un timp, neîncrezător, la literele ce stăteau liniștite pe hîrtie, mi-a spus:

— Amice, cred că am terminat ce aveam de făcut în vremea asta și-i cazul să revenim în timpul nostru.

Eram atît de toropit de calmante, încît n-am fost în stare să mă bucur de vestea aceea. M-am mulțumit să apăs pe butonul de revenire la bază (îmi aminteam că informațiile de întoarcere fuseseră setate încă înainte de plecare, așa cum prevedea regulamentul, deoarece nu aveai de unde să știi dacă nu urma să te întorci în cea mai mare grabă...).

Albinuța s-a rotit iute – chestie care m-a amețit și mai rău, bezna din jur a devenit mată și amenințătoare, părăind gata să ne înghită... și mi-am pierdut cunoștința.

Nu știi cît am zăcut cufundat în întunecimea ce-mi copleșise mintea, dar, cînd am redevenit lucid, am descoperit că mă aflu în hangarul mașinilor de călătorit în timp.

Reușisem să mă întorc în timpul meu.

Eram într-o poziție ciudată: ațîrnăm cu capul în jos, iar o frînghie ce-mi fusese legată de picioare și trecută peste o grindă mă menținea în această postură bizară și incomodă. Și, pentru ca totul să fie perfect, am descoperit că mîinile îmi fuseseră legate, și ele, în jurul trupului. Dacă încercam să mă mișc – oricît de puțin –, începeam să mă bălăngănesc ca un pendul.

Migrena și amețea îmi dispăruseră și – cu excepția neplăcerii normale pentru oricine aflat în asemenea circumstanțe – nu puteam să mă plîng decît de o oarecare tulburare a vederii, poate și ea potrivită situației. Simțeam că pe obraz mi se scurgea ceva cald, dar am sperat că nu era decît transpirație.

Glodulenk era în mijlocul hangarului, trasa niște linii pe cimentul podelei. Le trasa cu un deget pe care îl înmuia, din cînd în cînd, într-un recipient ce semăna foarte mult cu cana mea de cafea – lăsată, înainte de plecare, pe rastelul unde își așezase clientul meu geanta pe care o adusese cu el atunci cînd apăruse în hangar...

Cu toate că poziția în care mă găseam era stranie și incomodă, m-am pomenit că mă preocupa mai puțin modul în care ajunsesem acolo și mai mult întrebarea dacă fusese respectată procedura de înapoiere. Adică dacă vehiculul temporal și ocupanții săi fuseseră trecuți prin razele care ucideau eventualii microbi aduși din alte vremuri. Asta ne mai lipsea, o molimă provocată de microbi necunoscuți!

Așa că l-am strigat pe clientul meu:

— Domnule Glodulenk, ați activat procedura de sterilizare a echipamentului? Sînt convins că nu vă doriți o epidemie, care ar putea să vă afecteze și pe dumneavoastră...

Individul și-a întrerupt activitatea, s-a ridicat și mi-a zîmbit cu o răutate vizibilă:

— După ce-o să termin ce am de făcut, nu se va sinchisi nimeni de o eventuală epidemie!

Mi-am dat seama că Glodulenk se țicnise în timpul călătoriei – orice om normal s-ar fi țicnit, dacă ar fi fost obligat să omoare și să măcelărească niște oameni nevinovați –, așa că am încercat să-l aduc pe calea rațiunii:

— Dragă domnule Glodulenk, n-am nimic împotriva să terminați ceea ce ați început, dar cred că-i bine – și pentru mine, și pentru dumneavoastră – să mă dezlegați și să mă dați jos de aici.

LeRoy Glodulenk nu s-a ostenit să-mi răspundă și și-a văzut mai departe de liniile lui.

Am insistat:

— Domnule Glodulenk, știți că hangarul e plin de camere de luat vederi și că tot ce se întîmplă aici e transmis direct la unitatea de intervenție a poliției...

Individul s-a mulțumit să-și întoarcă un pic capul și mi-a răspuns, fără să se întrerupă din treabă, dar cu o voce plină de sarcasm:

— Prea stimate domnule operator, am știut de existența camerelor de luat vederi de la bun început, așa că am planificat totul ținând seama de existența lor. De ce crezi, prea stimate și prea inteligentule domn operator, că am dorit ca revenirea noastră în acest timp să se facă la o anumită oră? Pentru că aceasta este ora cînd toată lumea se grăbește la serviciu, cînd străzile sînt foarte aglomerate, iar echipajele de poliție se deplasează mai greu ca de obicei. Da, poliția a descoperit că mă pregătesc să te omor, a dat deja alarma și a trimis spre noi cel mai apropiat echipaj – dar acesta va ajunge aici cînd va fi prea tîrziu!

— Cum adică te pregătești să mă omori? am întrebat eu, neîncrezător. De ce să mă omori? Ce rău ți-am făcut?

— Nu mi-ai făcut nici un rău, a recunoscut el, cu condescendență. Însă scopurile mărețe cer sînge. Cer sacrificii. Iar victimele sînt alese pentru că se nimeresc să fie în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nu am nimic cu tine, dar ritualul necesită șapte victime. Tu îmi erai cea mai la îndemîină.

Cu toate că ațîrnăm cu capul în jos, iar pe obraz mi se scurgea sînge (care, după cît reușisem să văd, picura într-o vază așezată pe podea, sub mine), iar, dacă judecam după durerea pe care începusem s-o simt, rana era la baza gîtului, undeva, lîngă ureche – tot nu-mi venea să cred că nu-i vorba de o glumă. Una proastă, una macabră, dar, totuși, o glumă...

Așa că am încercat să dau o replică pe măsură:

— Bine, înțeleg, eram cea mai la îndemîină victimă, dar sînt o singură persoană. Unde sînt celelalte șase?

Glodulenk s-a holbat o clipă la mine, neînțelegînd ce voiam să zic, apoi a rînjit și mi-a explicat ca unui copil prost:

— Celelalte victime au fost sacrificate în urmă cu o jumătate de oră, în Londra victoriană. Prima a fost un vagabond pe care l-am înjunghiat rostind incantația potrivită, celelalte cinci au fost prostituate din aceeași epocă, măcelărite conform ritualurilor necesare. Deci șase și cu tine șapte.

— Dar..., am blîguit eu, aceia n-au fost Jack Spintecătorul și victimele sale?

Glodulenk a izbucnit în rîs:

— N-a existat nici un Jack Spintecătorul! Eu l-am inventat, ca să nu mă împiedici să omor și să măcelăresc victimele necesare sacrificiului ritual.

— Cum n-a existat? Am văzut cu ochii mei cum a dispărut articolul din dicționar...

— Tare prost mai ești, stimate domnule operator! Am pregătit din timp pagina aia, astfel încît tipăritura să dispară și să lase loc altui text. O chestie deșteaptă, nu-i așa? Prea deșteaptă pentru tine! Ai căzut în capcană ca un

guguștiuc!

Sîngele îmi picura încet, strop cu strop, în vaza aflată jos, dar mintea îmi era, încă, limpede. Suficient de limpede ca să-mi dau seama că individul mă înșelase fără pic de scrupule.

Bine, mă înșelase, aveam să mor peste cîteva minute, înainte de sosirea echipajului de poliție care ar fi putut să mă salveze... Dar de ce urma să mor? De ce muriseră atîția oameni nevinovați?

Și l-am întrebat pe călăul meu:

— De ce tot circul așa? De ce atîtea înșelătorii și planuri complicate?

— Ca să nu fiu prins, a zîmbit cu superioritate LeRoy Glodulenk. Ritualul necesită șapte victime, ucise în anumite feluri, fără să impună o anumită ordine și un anumit interval de timp. E nevoie doar ca uciderile să fie săvîrșite de o singură persoană – cea care va fi Mîna Stîngă a Întunericului. Nu puteam să omor șapte oameni în lumea noastră. Poliția ar fi fost alarmată după prima crimă. M-ar fi vînat și m-ar fi prins. Pentru că – după cum ai văzut cu ochii tăi – unele ucideri impun multă muncă, necesită măcelărirea victimei în moduri complexe... Ar fi fost nevoie de timp, iar în lumea asta n-aș fi dispus de el. Oricum, n-are rost să intru în detalii. Ideea este că a fost nevoie să planific cu grijă totul, ca să nu fiu prins înainte de vreme, iar munca mea să nu fie zadarnică.

— Dar de ce a fost nevoie să omori șapte oameni? am strigat eu, exasperat. De ce?

Glodulenk a venit lîngă mine, a ridicat de pe podea vaza plină cu sîngele meu, s-a uitat la rana mea și a tras de ea – sau i-a făcut ceva –, provocîndu-mi o durere insuportabilă. Sîngele a început să-mi picure pe podea tot mai iute, iau eu am zbierat ca o fiară înjunghiată. Individul care stătea lîngă mine a așteptat să-mi termin urletul animalic, apoi a răspuns întrebării pe care i-o pusesem puțin mai devreme.

— Pentru că am descoperit cum se poate sfărîma poarta dintre tărîmuri. Am aflat ce trebuie făcut pentru ca Stăpînul Întunericului să vină și să domnească în lumea oamenilor. Și am făcut tot ce-i necesar în acest scop.

S-a dus în locul în care desenase semnele acelea ciudate pe podea și a început să verse sîngele meu peste ele, strigînd o incantație îngrozitoare într-o limbă necunoscută, mai veche decît lumea oamenilor.

Mi-am dat seama că Glodulenk era nebun și că nu avea rost să discut cu el, să-l conving că nu existau porți între tărîmuri, să-l fac să mă lase în viață...

În clipa aceea am auzit sirenele vehiculelor poliției și am știut că oamenii legii sosiseră. Aveau timp să mă salveze, aveau timp să pună capăt nebuniei ucigașe a lui LeRoy Glodulenk!

Însă în aceeași secundă, pămîntul s-a zguduit puternic, iar podeaua de ciment s-a spart în bucăți. Și am văzut, în timp ce ultimele urme de viață se

scurgeau din mine, cum din străfundurile Pământului țîșneau flăcări imense și nori cu duhoare de sulf, iar în mijlocul lor urca Stăpînul Beznei, venind să-și ia în primire noul regat...

NARCISA STOICA mi-a atras pentru prima dată atenția cu povestirea science-fiction „Marțafoi la vînătoare”, publicată pe selectul și specializatul blog al lui Ștefan Ghidoveanu. Curînd, aveam să aflu de la Michael Haulică despre romanul fantasy pe care tînăra scriitoare se pregătește să îl lanseze la Editura Millennium Books; am parcurs cîteva fragmente și am considerat că prezența tinerei în antologie ar fi mai mult decît bine-venită. Povestirea pe care mi-a trimis-o Narcisa ca răspuns la invitație este un text despre farmece și ocultism, pe care sînt convins că fanii lui H.P. Lovecraft îl vor găsi tocmai pe placul lor.

Narcisa Stoica

ARGINT-VIU

— Ce-ai tu e făcătură grea, conașule, mi-a zis verde-n față baba adusă de mătușă-mea să mă caute de farmece.

Nu-mi ceruse părerea înainte s-o cheme, știind prea bine că n-o să accept să fiu supus la un asemenea tratament, deși zăceam de aproape o lună la pat, toropit de febră, cu creierii făcuți terci de durerea ce nu mă părăsea decît, cel mult, pentru cîteva minute pe zi. Doctorii care mă consultaseră pînă atunci – trei generaliști, un chirurg și un psiholog – nu au putut găsi absolut nimic în neregulă cu mine, ba cred că ultimul, cel care a și solicitat un onorariu exagerat de mare chiar și pentru o vizită la domiciliu, a vrut să-mi dea de înțeles, după privirea pe care mi-a aruncat-o înainte să iasă pe ușa camerei mele de suferință, că-i cazul să las prefăcătoria la o parte și să-mi văd de treabă. Nu c-aș fi avut prea multe de făcut, în afară de mers la vînătoare de vulpi, prin pădurile domeniului nostru de la munte, ori la vînătoare de „căprioare”, prin cafenelele orașelului liniștit unde-și aveau reședința principală unchii mei. Jocurile de societate mă plictisiseră dintotdeauna, la fel și discuțiile pe teme politice cu elita masculină de la clubul local.

— N-am întîlnit de mulțisor așa lucrare diavolească, îi explica baba mătușă-mii, între cădelnițat și o incantație bolborosită cu o rapiditate extraordinară, în cuvinte cărora nu le înțelegeam sensul. Da’ nu-i bai, c-am eu leac și pentru astă făcătură mîrșavă! a continuat ea, privindu-mă cu o expresie care aducea, de

departe, a milă. O să fie ceva mai greu doar, fiindcă necurătenia nu stă locului o clipă, nu-i ușor să o scoți afară fără să aduci stricăciuni și omului în care s-a ascuns. Mai rău e că nu intră doar în carne și sînge, ci și în duhul omului. Iar odată ajunsă acolo, scîrboșenia pămîntului, e foarte greu să o mai alungi, dacă nu știi cine a trimis-o! De asta mi-ar fi de mare folos dac' ai spune pe cine bănuiești c-ar fi putut face asta.

— Păi, n-aș vrea să acuz pe nimeni, pe nedrept, de...

O vedeam pe mătușă-mea cum se codește să răspundă la o întrebare așa de aiurită și, dacă nu m-ar fi durut capul atît de tare, probabil că aș fi izbucnit în rîs.

„Descîntețe ți-au trebuit, na și satură-te de zgriptoroaice la fel de nebune ca tine, mătușă dragă!”

— Da' hai, cucoan', odată! Dacă nu vrei să spui cine-i poartă vrăjmășie conașului, eu mă duc în treaba mea. Sînt femeie bătrînă și nu vreau să mai pierd o clipă din timpul care mi-a mai rămas. O să te rog, totuși, să-mi dai cîtiva poli, că doar am bătut atîta cale pîn' aici. Da' ai grijă să nu-ți pară rău mai tîrziu, cînd o să chemi popa să-i dea ultima împărtășanie!

— Atît de rău e?

Mătușă-mea mă privea cu ochii larg deschiși și gura strînsă punga. Așa făcea cînd se abținea să nu izbucnească în plîns.

— Păi mata nu-l vezi cum se topește, ca gheața la soare? Cîți doftori ziceai c-ai chemat să ți-l facă bine?

— Cred că pînă la urmă o să-l duc la Institut. Acolo au aparate mai bune și...

— Sigur! Și-așa o să ai loc și să deretici p-aicea 'nainte să chemi lumea la pomană. Ții obiceiurile noastre, nu?

Baba asta ar fi fost foarte bună la vîndut polițe de asigurări de viață, dacă și-ar fi propus! De fapt, un observator imparțial, cu capul ceva mai limpede ca al mătușă-mii, ar fi fost de acord că exact asta și făcea – îi vindea asigurări că mă vindecă –, bucurîndu-se, în plus, de avantajul că tămăduitorii clandestini nici nu plătesc taxe și nici nu trebuie să dea socoteală clientului pentru calitatea serviciilor prestate. La urma urmei, clauzele asigurărilor de viață devin active exact în momentul în care titularul părăsește această lume.

— Nu mai vorbi așa! Îți spun tot ce vrei, numai să-l faci bine! Și-o să-ți dau mai mult de cîtiva poli la sfîrșit, ai să vezi! a cedat mătușa, mult prea ușor după părerea mea. Aș fi vrut numai să fi putut să-i spun asta și ei, de preferință cît era de față și zgriptoroaica.

Din păcate, în acel moment, eram incapabil să mă exprim verbal.

În urmă cu două zile, după ce înghițisem cîteva dintre medicamentele recomandate de șarlatanul care ne suprataxase pentru serviciile lui medicale execrabile, suferisem o paralizie parțială a feței (temporară, încă sper eu), care-mi

înțepenise buzele într-un rictus suficient de înfiorător cît s-o facă pe îngrijitoarea mea de peste zi – o verișoară mai îndepărtată și cam strîmtorată cu banii, pe care mătușă-mea o invitase să locuiască la noi special pentru a se achita de această sarcină – să renunțe la îngrijirea mea, cu toată diurna generoasă pe care o primea de cîteva săptămîni.

Am impresia că tot verișoara respectivă, căreia nici nu m-am obosit să-i rețin numele, atîta vreme cît știam că după ce mă vindec n-o s-o mai văd niciodată, i-o și recomandase pe baba tămăduitoare mătușă-mii. Iar asta a picat într-un moment cum nu se putea mai rău pentru mine, căci, din clipa în care nu mi-am mai putut descleșta gura, mătușă-mea-și pierduse parcă și ultima fărîmă din oricum limitata ei rațiune. Altfel nu-mi pot explica cum de este posibil ca o persoană destul de trecută prin viață, chiar dacă nu o viață foarte grea ori nefericită, mulțumită unchiului meu, un om suficient de chibzuit și bun la suflet ca să-i asigure neveste-sii, și după moartea sa, o existență îmbelșugată, stabilă și sigură din punct de vedere financiar, să apeleze la vraci și vrăjitoare, atunci cînd starea trupestă a nepotului (și singurului său urmaș) se agravează inexplicabil de rapid, în loc să-l interneze de urgență în cea mai apropiată unitate medicală. E drept, medicii pe care mi-i adusesese pînă atunci la căpătîi nu se dovediseră foarte competenți, dar zău dacă vreunul dintre ei mi s-a părut a fi medic adevărat! Mai degrabă farmaciști ori chiar persoane fără nici o pregătire medicală, care strînseseră suficient cheag din impostura lor ca să-și cumpere una dintre trusele acelea scumpe de diagnosticare, ce reprezintă adevărata carte de vizită a unui profesionist în vindecarea oamenilor.

Pînă să am o relație apropiată cu o soră medicală de la Spitalul „Sfîntul Ambrozie”, grațioasa Cerasella, cum îmi plăcea s-o alint, ori de cîte ori intimitatea ne-o permitea, fusesem convins că trusele astea sînt oferite proaspeților medici la absolvirea studiilor, în nici un caz că ar putea avea acces la ele persoane fără nici o legătură cu nobila profesie de vindecător.

Îmi amintesc că am discutat acest aspect cu Cerasella, care, înainte de orice, este o tînără de familie bună, foarte atrăgătoare, cu puțin talent și răbdare pentru studiul asiduu al manualelor de medicină, spre deosebire de abilitățile sale extraordinare în a-și ajuta pacienții (în special pe cei generoși, recunoscători pentru eforturile ei) să treacă ușor și plăcut peste perioada grea a unei internări în instituția medicală în care Cerasella activa. Ea a fost cea care mi-a demonstrat, cu exemple concrete, inclusiv cel personal, că dictonul „*Sănătatea – cea mai mare comoară!*” este cu mult depășit de realitățile vremurilor în care trăim. După opinia ei (și avea opinii pentru orice, nu vă îndoiiți de asta), un om înțelept ar trebui să caute singurul lucru care are capacitatea de a-i prelungi viața și a i-o face fericită, anume Averea cu dimensiuni cît mai ample. Iar după spusele Cerasellei, valoarea unei truse de diagnosticare era infinit de mică pentru, spre exemplu, un tînăr cu o

moștenire ca a mea.

Din nefericire pentru ea, grațioasa Cerasella nu a estimat corect și valoarea onoarei mele, raportată la averea pe care urma s-o moștenesc, atunci cînd m-a anunțat că ar putea fi însărcinată cu primul meu copil. Mai mult, tot contrar estimărilor sale, m-a costat nesperat de puțin să ies din această nefericită conjunctură, respectiv să-l conving pe tatăl ei să o trimită să studieze medicina la Universitate, în celălalt capăt al țării. Nu i-am plătit decît taxa pentru primul semestru, dar sînt convins c-o să se descurce fenomenal, într-un mediu compus, în principal, din tineri moștenitori, de familii bune și cu perspective încîntătoare de viitor.

— Bine că ți-a venit mintea la cap! a croncănit știrb baba. Mi-era să nu fi intrat deja și-n tine necurățenia, ca să te faci să-ți gonești singură salvarea.

Mai că nu sărea într-un picior de satisfacție că i-a ieșit „pasența” și, dacă nu m-aș fi simțit atît de slăbit, cred că m-aș fi repezit la gîtul ei.

— Acum du-te de pune niște apă la fiert și adu-mi și mie ceva de băut de la rece, că mă iau toate nădușelile numai să stau în aceeași încăpăre cu el. Voi, mirenii, habar n-aveți cît de rău ne e cînd încercăm să vă scăpăm de blestemățiile care vă spurcă, precum viermii ce colcăie în carnea uitată neîngropată. Și-ntr-un timp, gîndește-te bine cine i l-ar fi putut trimite pe necurat flăcăului tău, și de ce!

„De parcă blestemele pe care le tot pomeniști n-ar fi aruncate tot de unii ca voi, care se mai și cred egalii preoților!”, îmi stătea pe limbă să-i zic, numai că analogia cu viermii nu prea mi-a căzut bine. Chiar că-mi venea să mor din cauza durerii de cap! Ca să fie și mai rău, picioarele mă mîncau îngrozitor. În acele clipe uram toți medicii din lume și le doream să înghită numai medicamente care au ca efect intoxicațiile severe.

— Nu știu multe despre vrăji și m-a și ferit Dumnezeu să am de-a face cu așa ceva..., am auzit-o pe mătușă-mea spunînd, stingherită, din prag.

Am înțeles că trăgea de timp, fiindcă nu prea-i venea să mă lase singur cu baba. I-am fost recunoscător pentru asta.

Hoașca s-a uitat atît de urît spre ea, că sărmana mea mătușă a început să tremure din tot corpul. Cu toate astea, n-a dat nici un pas în spate.

— Trebuie să scoatem necurăția din duhul omului, i-a spus baba, cu glas de gheață. Acu’ m-ai adus aici să te-nvăț cum se face asta, ori să ți-l fac bine?...

— Poate dacă mi-ai spune cîte ceva despre... ce crezi tu că are nepotul meu, aș ști la cine să mă gîndesc, i-a răspuns cu glas tremurat mătușa mea.

Cu toată recunoștința pentru grija ei, îmi venea să-i dau una pentru cît de umilă stătea în fața unei inferioare. Eram furios că nu înțelegea cu cine stătea de vorbă – o escroacă, hotărîită să stoarcă de la ea cît de mult poate și, între timp, să mă afume și pe mine pînă-mi pierd cunoștința.

— Păi, ce să fie de spus: gîndește-te cine i-ar vrea răul, chiar și moartea.

Are vreo vrăjmășie cu cineva; rude care să îi vrea averea; femei pe care le-a lăsat, ce știu eu! Ce-i așa de greu de-nțeles, doar orice om are dușmani! Știi pe careva de lângă voi să umble cu lucruri de nefăcut; ați mai pățit, în neam, nenorociri din astea, ori vreunul dintre părinții lui a făcut vreun păcat mare, în tinerețe, sau chiar mai încoace?

„*Sînt singur pe lume, hoască!*”, îmi venea mie să urlu de pe patul de suferință. În schimb, doar mă scărpinam energic, într-o încercare disperată de a-mi liniști picioarele arse de mîncărime.

— Hai, du-te odată, nu vezi cum se zvîrcolește dihania în el, ca prinsă în capcană! a zberlat hoața de babă la mătușă-mea, care, la auzul vocii ei pline de răutate, nu și-a mai putut controla plînsul.

— Gata nefăcutule, blestemat să fii, ai să dai tu ochii cu baba Vanka și-ai să vezi că nu mai e nici o scăpare! O să te iau forțat, năpîrcă ce ești, și-o să te-arunc în focul Iadului, să arzi în chinuri pînă la sfîrșitul veacurilor, așa cum merită toate mîrșăveniile! continuă hoasca, privindu-mă cu niște ochi mici, mai fierbinți ca flăcările din șemineu.

Știam că acum vorbește cu așa-zisa „necurătenie” din mine și, presupunînd că aș fi împărtășit credința ei, ar fi trebuit să-mi pară bine s-o văd așa înspăimîntătoare, fiindcă se declarase de partea mea. În schimb, eu m-am simțit cuprins de o teamă irațională și, preț de cîteva clipe, chiar m-am gîndit că, poate, ceva chiar este în neregulă cu mine.

— Acum, drăguțule, mi-a zis baba cu glas ceva mai domolit, imediat ce ușa camerei s-a închis în urma mătușii mele, să nu-ți fie frică nici o clipă de ce-o să se întîmple în continuare, fiindcă nu cu tine o să vorbesc, ci cu blestemăția ce ți s-a ascuns în corp. Ai să m-auzi zicînd vrute și nevrute, vorbe grele, care-or să-ți facă părul măciucă și-or să-ți înghețe sîngele în vine, dar n-am încotro. Trebuie să-l prind pe cel de neprins, și nu pot să fac asta dacă umblu cu mănuși. Unii nu reușesc nici cu mîna goală, dar de ale mele – a zis hoasca arătîndu-mi două gheare descărnate, cu venele groase și verzi ca fierea, și unghii lungi, galbene pe deasupra și negre pe dedesubt – n-are cum să scape!

În clipa cînd și-a apropiat degetul arătător de mine, m-a învăluit un miros greșos, ca de ființe moarte de ceva timp, dar care nu au avut norocul să fie și îngropate, făcîndu-mă să-mi pierd, pentru prima oară în acea după-amiază, cunoștința.

M-am trezit cîteva minute mai tîrziu, cu gîtul dureros de uscat și ochii lăcrimîndu-mi abundent, din cauza fumului gros ce umplea întreaga încăpere. M-am gîndit imediat că abia începusem curățarea hornurilor cînd am căzut la pat, însă starea deplorabilă a șemineurilor noastre era, probabil, ultimul lucru pe lista de discuție dintre mătușă mea și groaznica descîntătoare. Nici una nu părea să ia în seamă aerul irespirabil, ba chiar am văzut-o pe hoască aruncînd, prin ușa lăsată

intenționat deschisă a șemineului (de aici venea fumul care mă sufoca!), un mănunchi de frunze uscate, care au ars imediat, împrăștiind un miros oribil, de grajd necurățat cu săptămânile.

— Află, deci, că Zenobia s-a opus din prima clipă când a aflat că Nikolai mi-a cerut mîna. De fapt, ca să fiu cinstită, a făcut o criză de nervi îngrozitoare, în care l-a amenințat că o să-l tîrîie prin tribunale toată viața, numai ca să obțină întreaga moștenire. În plus, a și încercat să-mi înfigă un vâtrai în ochi! Chiar dacă n-a reușit să mă chiorască, după împlinirea asta nu am mai văzut-o cu anii și zău dacă nu mi-a părut bine! Habar n-am dacă Nikolai a păstrat relațiile cu ea, că doar era singura lui rudă în viață, dar mie nu mi-a mai adus niciodată vorba despre asta.

După cîte se pare, mătușă-mea luase hotărîrea să-și deschidă inima în fața unei babe decrepite și să-i povestească lucruri care nu se spun nici preotului la împărțășanie, ca să nu mai zic mie, ruda ei de sînge. Știam că Zenobia este sora mai mare a unchiului meu și că se aflau în relații reci, însă niciodată pînă acum nu aflasem de ce. Credeam că nu i-a vizitat niciodată în cei cinci ani de când locuiam împreună, din cauză că unchii mei dezaprobă traiul ei în păcat cu un bărbat care și-a lăsat nevasta și copiii mici ca s-o urmeze în călătoriile ei prin toată lumea. Trebuie să recunosc că, în secret, eu o cam admirasem pentru curajul și spiritul ei de aventură.

— Înțeleg să aibă ceva împotriva ta, pe dreptate sau nu, a zis baba cu diplomație, dar și împotriva nepotului?

— Uite că are! Când a murit Nikolai, păcătoasa a venit la mine și mi-a zis că o să aibă grijă să n-am parte de nici un sfanț, nici eu, nici bastardul soră-mii! A zis-o cu atîta răutate și ură, de parcă mă blestema sau cam așa ceva... Eram prea supărată ca s-o iau în seamă atunci, dar, dacă stau bine să mă gîndesc, Zenobia n-ar fi chiar străină de lucrăturile necurate. Când m-am cununat, lumea vorbea pe la colțuri că n-a venit la biserică fiindcă Nikolai i-ar fi interzis să calce în lăcașul înălțat de strămoșii lor, după ce-ar fi descoperit-o că umbla cu descîntece și făcături. Pe vremea aceea, eram convinsă că vorbele astea le-a răspîndit chiar ea, ca să aibă motiv să nu fie de față când mă cunun în fața Domnului. În plus, la scurt timp după, a și plecat în lume și nici c-am mai auzit de ea, pînă la înmormîntarea lui Nikolai. Îmi amintesc foarte clar că m-a așteptat la intrarea în curtea bisericii și după ce m-a amenințat că mă lasă fără avere, s-a și îndepărtat disprețuitoare, fără să intre să-l vadă pe frate-su.

— Nț, nț, nț! făcea baba clătînînd din cap, de parcă nu-i venea să creadă de ce sînt oamenii în stare când e vorba de atîția bani la mijloc. Și ai aflat și ce fel de descîntece făcea cumnata asta a ta?

Nu-mi venea să cred ceea ce tocmai auzisem! Sora unchiului meu venise în prima ei vizită, după cinci ani, poate mai mult, dacă e să-i dau crezare mătușă-mii, și mie nu-mi spusese nimeni nimic. Ba a mai apucat și să arunce cu amenințări

în dreapta și-n stînga, iar eu habar n-am avut.

Am încercat să-mi reamintesc figurile celor care participaseră la înmormîntarea unchiului, însă mi-am dat seama, curînd, că este o încercare sortită eșecului. În primul rînd că priveghiul durase, așa cum e datina, trei zile la rînd, suficient ca pe la capul mortului să treacă aproape două sute de oameni. La înmormîntarea efectivă fuseseră cel puțin o sută cincizeci, din care mai mult de jumătate de sex feminin, și, ca să fie totul și mai complicat, nu știam, după nume sau figură, decît cel mult jumătate dintre persoanele respective.

— Stai liniștită că, indiferent ce blestem a aruncat ea, îi vin eu de hac, am auzit-o pe babă asigurînd-o pe mătușă-mea, în timp ce se apropia de patul în care zăceam neputincios.

Ochii mă usturau îngrozitor, din cauza fumului puturos, dar celelalte simțuri îmi erau mai alerte ca oricînd.

Ajunsă lîngă mine, hoasca m-a stropit pe față cu un lichid foarte fierbinte, probabil și destul de vîscos, fiindcă nu l-am simțit scurgîndu-se. Apoi a pornit să bolborosească încetișor, aplecată deasupra mea, o incantație lină la început – sunete șoptite, în continuare fără nici un înțeles pentru urechile mele – care, în timp, a crescut în intensitate și ritm. Acum răsunau clar comenzile pe care i le dădea așa-zisei necurății ascunse în trupul meu, rostindu-le într-o limbă cu excesiv de multe consoane, pe un ton care alterna între rugă și amenințare. Avea o voce cînd rece, cînd caldă, de parcă bătrîna descîntătoare se divizase, în mod miraculos, în două persoane distincte: una care părea să-l cheme, să-l invite afară pe cel ascuns în mine, în timp ce cealaltă îi ordona acestuia să iasă din lăcașul trupului meu. Vocea rea – babornița, așa cum o știam – rămînea învăluită în fumul care-mi invadase plămîinii însă, după o vreme, am avut impresia că zăresc femeia cu glas blînd. Stătea senină la căpățîiul meu; era cam de-o seamă cu mătușă-mea, cu părul grizonant strîns într-un coc elegant. Avea un compleu sobru, dar, fără îndoială, foarte scump, la care asortase un colier de perle extrem de rafinat. Mi se părea c-o știu de undeva, deși eram sigur că nu schimbasesm nici măcar o vorbă cu ea, niciodată. Mi-aș fi amintit o astfel de întîlnire!

Mîinile îi erau calde cînd mi-a luat palma între ale ei și mi-a zîmbit încurajator, înainte să-și scoată din păr un ac lung și gros pe care mi l-a înfipt în vîrf degetului arătător. M-am zvîrcolit de durere, dar nu m-am putu elibera din strînsoarea ei. A repetat operațiunea barbară pentru toate degetele mîinii mele drepte, strîngînd, după fiecare împunsătură, locurile rănite. Apoi mi-a sucit mîna, cît să văd cum din degetele perforate curgea, în loc de sînge, un lichid gros, de culoarea argintului vechi. Cînd mi-a ridicat mîna în dreptul gurii ei, de durere și de oroare am căzut în nesimțire.

Am fost trezit de zgîlțielile bătrînei vrăjitoare sau, mai degrabă chiar, de respirația ei urît mirositoare. Mă ținea de umeri, avea fața foarte apropiată de a

mea, și murmura o incantație melodioasă pe care, de această dată, o și înțelegeam, comparativ cu bolboroselile de mai devreme.

„Trezește-te, flăcău,” îmi șoptea ea, „că nu-i încă vremea de dormit, trezește-te și luptă! Trezește-te, flăcău, soarele nu-i încă asfințit, pomii sînt verzi și apa dulce, trezește-te să vezi că-l smulge, din tine, baba Vanka pe cel rău!”

Aș fi avut impresia c-aud un cîntec de leagăn, atît de zăpăcit eram în acel moment, dacă baba nu m-ar fi scuipat, la intervale regulate, ca pentru alungarea deochiului. Asta m-a îngreșat nespus, deși nu-mi era străină semnificația gestului – aveam destule ajutoare la bucătărie care le acordau superstițiilor păgîne mai multă importanță decît ar fi meritat –, făcîndu-mă să-mi doresc, din tot sufletul, să cad iarăși în nesimțire. Din păcate, se pare că invocațiile babei aveau mai mult efect decît m-aș fi așteptat, fiindcă, oricît am încercat, n-am reușit să adorm la loc. Nu atunci cînd mi-am dorit asta, cel puțin!

Calvarul descris nu a durat prea mult; după ce mi-a observat ochii deschiși, baba s-a oprit din ceea ce făcea și m-a întrebat, liniștită, dacă sînt bine. N-a stat să dau din cap – putea să aștepte mult și bine, căci, am constatat eu cu groază, nu-mi mai puteam mișca deloc extremitatea superioară a corpului –, ci s-a întors în fața șemineului, lîngă mătușa mea. Aceasta stătea chircită în fotoliul ei preferat, incapabilă să privească spre mine.

Cu sufletul cît puricele, m-am sforțat să-mi mișc membrele și torsul. Încă răspundeau la comenzile mele, deși nu atît de prompt cît mi-aș fi dorit. Din cauza efortului, vedeam pete întunecate în fața ochilor și tot corpul îmi era scăldat în transpirație rece. Am fost totuși recunoscător să constat că nu sînt paralizat și știu că m-am gîndit că percepțiile îmi erau, fără îndoială, afectate de migrenele blestemate ce mă făcuseră să cad la pat. Am vrut să mă ridic în capul oaselor, să-mi avertizez mătușa că hoasca trebuie să plece înainte să ajung infirm pe viață din cauza vrăjilor ei, dar tocmai atunci ruda mea a început o nouă serie de confidențe care efectiv m-au țintuit locului.

— Nikolai a făcut mai mulți bastarzi de cînd ne-am căsătorit, mai ales cu fetele pe care le aducea să mă ajute la treburile casei. El credea că nu am habar de ce-mi tot schimbă, la cel mult șase luni, slujnicele, dar mama m-a învățat de mult cum sînt bărbații, așa că am închis ochii, preferînd să știu că omul meu găsește acasă tot ce-i trebuie și nu e nevoit să bată căi neumblate ca să-și facă poftele. De asta m-am și asigurat, cît am putut mai bine, ca fetele astea să fie curate și să știe să-și țină gura cînd este cazul. În plus, majoritatea plozilor zămisliți în păcat nici n-au apucat să iasă din copilărie, sărmanii de ei!

Doar o fată și un băiat au ajuns la vîrsta de 10 ani, iar astăzi nu mai trăiește decît fata. E bine, într-o casă de oameni cumsecade, care o iubesc ca și cum ar fi a lor. Din cîte am aflat – Cerasella, c-așa o cheamă –, îl cam moștenește pe răposatul de taică-su cînd vine vorba de iubit; în rest, e muncitoare și frumoasă foc și, dacă e

s-o crezi pe mamă-sa, destul de deșteaptă cît să treacă examenul de admitere la Școala de Medicină, de la Universitate. Nu știe că e bastardă și, după cum vezi, nici nu pare a fi soiul de fată căreia să-i umble gîndul la vrăjitorii!

— Ea ca ea, dar oamenii de-au crescut-o? insistă baba, nepăsătoare la stinghereala pe care părea să o resimtă mătușa mea, făcînd o destăinuire atît de jenantă.

Din patul în care zăceam, eu simțeam ceva mai mult decît jenă. Pur și simplu mi se oprise respirația. Sîngele îmi zvîcnea în urechi, cu un huruit infernal, care s-a metamorfozat apoi în vocea tunătoare a fostului meu dascăl de metafizică: „*Un nume nu înseamnă mare lucru, atîta timp cît nu-i sînt asociate și calitățile care îi dau identitatea și, în speță, unicitatea sa. Iar identitatea are mai multe înțelesuri: un prim sens e acela de identitate numerică (doar o fată din orașelul nostru a fost admisă la Școala de Medicină de la Universitate); un al doilea sens se ia cînd există unitate atît în definiție, cît și în număr – de pildă: tu ești identic cu tine însuși prin formă și materie (Cerasella este cea mai frumoasă fată din cîte cunosc, cu un corp superb și cu un chip pe măsură); al treilea sens se întîlnește cînd există unitatea definiției substanței prime: de pildă, liniile drepte egale sînt identice (Cerasella e muncitoare și foarte deșteaptă). E adevărat că aici avem de a face cu o pluralitate de obiecte (îl cam moștenește pe răposatul de taică-su cînd vine vorba de iubit), dar, în astfel de cazuri, egalitatea constituie o unitate*”. Concluzia logică era evidentă: „*Grațioasa Cerasella este fiica nelegitimă a unchiului meu!*”. Și n-am avut altă soluție decît s-o accept. Respirația mi-a revenit la normal, dar capul mă durea în continuare, cu și mai mare intensitate.

— ...ai ei știu cine e tatăl copilului, dar niciodată nu ne-au făcut probleme, mai ales că Nikolai, ca un bun creștin, a avut grijă să contribuie regulat la cheltuielile de creștere a fetii. Ba chiar i-a lăsat și-o brumă de zestre prin testament!

— Nu zău? Și au fost mulțumiți de dar?

— Păi, mamă-sa a cam strîmbat din nas cînd a aflat suma, dar i-am explicat, ca de la om la om, că nu-i posibil să împart averea nepotului meu legitim la egal cu bastarda soțului meu. Cine-a mai pomenit așa ceva? Să zică mersi c-a primit și atît, nu?

— De zis, cred și eu c-a zis, dar de gîndit... n-aș pune mîna-n foc. Las' că vedem acuși!

Baba a revenit, cu rînjetul ei respingător, la căpătîiul meu. Mi-a pus o palmă rece pe frunte, ca pentru a-mi măsura temperatura, și m-a amenințat cu gura ei știrbă:

— Necuratule, nedesfăcutule, neodihnitule, nu mai ai nici o scăpare!

A început să mă lovească peste tot corpul (ocazie cu care am constatat, cu uimire și jenă, că nu mai purtam decît lenjeria intimă) cu un buchet de frunze

umede, fără să-și ia o clipă mîna sîngă de pe mine. După ce mi-a înconjurat patul de trei ori, în sens invers acelor de ceasornic, s-a oprit în dreptul picioarelor și am auzit iarăși incantațiile acelea bolborosite, din care nu înțelegeam o iotă.

Probabil că o invoca pe mama Cerasellei, căci, dintr-odată, am văzut-o pe aceasta intrînd în cameră, îmbrăcată în haine de sărbătoare, cu zîmbetul ei prefăcut, de sub borurile pălăriei cochete din catifea brodată, și purtînd mănușile acelea de dantelă la care nu renunța niciodată. Cerasella îmi spusese, la un moment dat, că mama ei și-a pierdut cîțiva centimetri din inelarul sîng într-un accident, cînd era foarte tînără, și că asta o necăjea atît de tare încît nu suporta să-și vadă mîna neacoperită, fiindu-i de neconceput să apară în public fără mănuși. Tot de aceea, inelul de logodnă și verigheta le purta la mîna dreaptă, amîndouă pe același deget.

Avea mîinile foarte reci cînd mi-a atins tălpile. Eram atît de surprins să-i văd palmele dezgolate, încît nu am avut nici o reacție cînd a scos din poșetă un ac, la fel de îngrozitor precum cel din părul femeii elegante care mă vizitase mai devreme. Am vrut (prea tîrziu!) să-mi retrag picioarele, dar ea deja mă prinsese de glezne cu o putere de care n-aș fi crezut-o în stare. Înțepăturile adînci pe care mi le-a făcut au fost chiar mai dureroase decît cele suferite la mînă și mi-am pierdut cunoștința, înainte să văd ce culoare avea lichidul scurs din răni.

În simțiri m-au adus strigătele furioase ale vrăjitoarei, care, în timp ce-și rostea incantațiile neinteligibile, mă și biciuia cu răutate, folosind mănunchiul de plante trecute, de data aceasta, printr-un lichid frumos mirositor, dar care îmi provoca usturățiuri insuportabile la cea mai ușoară atingere. Am încercat instinctiv să mă feresc de loviturile nemiloase, dar toate eforturile mele s-au dovedit zadarnice, căci, între timp, spre groaza mea, tot corpul îmi devenise neascultător la comenzi.

În acele clipe de cruntă deznădejde, am găsit totuși puterea să mă alin singur, spunîndu-mi că atîta timp cît mai simt o durere cît de mică în membrele încremenite, mai există șanse să îmi recapăt cîndva controlul asupra propriului meu trup. Urmărind acest raționament, îmi repetam, fără încetare, că șansele să-mi revin erau cu atît mai mari, cu cît durerile pe care le trăiam la atingerea ierburilor din mîinile babei erau mai cumplite.

Din acel moment, am încercat să îmbrățișez ca pe un prieten vechi suferința și probabil c-aș fi reușit să-i îndur apropierea bărbătește – fără nici o lacrimă în ochii larg deschiși și fără să răsuflu gîfîit printre sărmanele mele buze înțepenite –, dacă n-aș fi văzut șișul cu lamă lungă și flexibilă din mîna bătrînei vrăjitoare, strălucind la fel de periculos ca și ochii ei haini.

Ticăloasa a aruncat ierburile asupra mea, făcîndu-le să mi se împrăstie pe tot corpul, și a început să strige comenzi gîtuite într-o limbă străină mie, scuipîndu-mă, din cînd în cînd, cu lichidul sorbit dintr-un pocal de argint. Lîngă ea stătea mătușa mea, atît de îngrozită că-i tremura în mîini tava pe care ținea pocalul. Nu l-

am recunoscut ca fiind al nostru și habar n-am de ce, în clipele acelea, nu mă gîndeam decît de unde șterpelise bătrîna vrăjitoare un obiect atît de scump.

— *Akana rup inklel avri! Akana inklel! Akana bezex! Akana bezexa! Akana!*

A încheiat incantația cu un urlet înfiorător, care mi-a făcut stomacul să se strîngă ghem. În tensiunea cumplită care a urmat, vrăjitoarea a ridicat șişul în dreptul pieptului meu și, după cîteva clipe dureros de lungi, în care am uitat pînă și să respir, a făcut deasupra mea semnul crucii cu mîna în care îl ținea. Apoi mi l-a înfipt în coapsă. Cînd tăişul mi-a străpuns pielea, nu am simțit nimic în zona respectivă, poate doar un val de căldură, cu atît mai plăcut cu cît restul corpului mi-a fost săgetat de dureri sălbatice, greu de imaginat ori descris unei persoane care nu le-a trăit ea însăși. Aveam senzația că tot sîngele mi s-a transformat în ace de gheață, care-mi sfîșiau fără milă carnea de pe oase. Pielea, la rîndul ei, se strîngea în jurul trupului meu, ca o folie de plastic pusă lîngă foc, împingînd nemiloasele ace și mai aproape de miezul ființei mele, de izvorul din care abia de mai curgea un firicel de viață.

Înainte să fiu atras, din nou, în vîltoarea neagră a nesimțirii, m-am gîndit că șişul babei mi-a perforat artera femurală și că-i va fi, probabil, foarte greu să mă trezească și de această dată, ca să-mi arate ce culoare are sîngele meu. Cu toate acestea, am văzut limpede, printr-o ultimă efortare a sărmanilor mei ochi, cum un șuvoi argintiu de lumină țîșnește din coapsa mea rănită, ca apa sub presiune dintr-un gheizer abia trezit la viață.

Cine a spus că, atîta timp cît trăim, singurul lucru cu care trebuie neapărat să ne obișnuim este durerea, nu a mințit cîtuși de puțin. Totuși, după toate greutățile prin care am trecut, pot garanta că partea a doua a zicalei – cea care ne îndeamnă să acceptăm ca pe un dat al existenței răutățile gratuite din partea semenilor – nu este neapărat adevărată.

Mai jos veți vedea și de ce.

După ce aproape că am cedat acelor înfiorătoare torturi la care m-a supus vrăjitoarea angajată de sărmana mea mătușă pentru a mă vindeca, ajungînd pînă în pragul somnului veșnic, m-am trezit într-un salon de spital, înconjurat de lumina caldă a unei zile de toamnă atît de frumoase, încît prima mea reacție a fost să izbucnesc în hohote de plîns.

La căpățiul meu, pe scaunul de veghe, am văzut-o pe buna mea Cerasella, care, după cum mi-a mărturisit mult mai tîrziu, cînd m-am întremat suficient pentru a discuta despre întîmplările ce fuseseră cît pe-aci să mă răpună, renunțase la Școala de Medicină, pentru a mă îngriji cu mîna ei.

Nu mi-a cerut niciodată nimic pentru devotamentul și grija dezinteresată arătate atunci și știu că, indiferent cîte cadouri îi voi oferi, sau cîte dorințe îi voi

îndeplini în lunga și fericita (sper eu) viață ce ne așteaptă înainte, ca soț și soție, nu-i voi putea mulțumi îndeajuns pentru tot binele pe care mi l-a făcut.

Căci sînt convins că dacă ea nu ar fi bătut la ușa conacului nostru în nefasta seară, acum aș fi zăcut lîngă mătușa mea, în cripta familiei.

Da, sărmana mea rudă a fost atît de zdruncinată de cele întîmplate, încît, la cîteva săptămîni după groaznica ședință de vrăjitorie, s-a dus la Creatorul tuturor celor care ne înconjoară, să-l roage să o vindece el de amărăciune și vinovăție, căci medicii nu au putut găsi nimic în neregulă cu ea, oricîte consultații i-au făcut înainte să moară. Din cauza asta, toți cunoscuții noștri au și rămas cu impresia că biata femeie, aflată încă în puterea vîrstei, s-ar fi topit de „inimă rea”.

Poate că unii desconsideră un asemenea „diagnostic”, dar specialiștii în psihicul uman, pe care i-am consultat imediat ce m-am trezit din îngrozitoarea letargie – din păcate, abia a doua zi după ce ea fusese îngropată –, mi-au dat explicații pe larg despre puterea imensă pe care o exercită psihicul asupra corpului în care sălășluiește, așa că am acceptat, într-un tîrziu, că nu s-a putut face nimic pentru a salva un suflet care-și pierduse complet dorința de a mai trăi.

Desigur, mi-a fost foarte greu să scap de sentimentul că sînt singurul vinovat de moartea regretatei mele mătuși, mult timp fiind convins că, dacă m-aș fi trezit mai devreme din comă, poate că aș fi putut-o convinge să treacă peste răul pe care l-a făcut din neștiință și cu cele mai bune intenții. Eu, spre exemplu, am reușit să depășesc toate cele șase etape ale jelierii, atît de precis calculate de psihologi, și să mă împac cu moartea ei, doar cu ajutorul Cerasellei, femeia care mi-a stat în permanență alături.

Totuși, nici chiar îngerului meu păzitor nu i-am spus că, uneori, mai ales cînd inserarea mă găsește singur în încăperea în care s-a derulat înfricoșătoarea ședință de „dezlegare” a mea de sub puterea „argintului-viu” (căci asta am aflat, recent, că se chinuia așa-zisa vindecătoare să obțină prin torturile la care m-a supus), îmi revin în minte ultimele clipe ale ritualului.

Văd clar jetul de lichid argintiu ce țîșnește cu forță din coapsa mea secționată și, chiar înainte să cad în nesimțire, îl surprind șerpuind, prin aer, atras de vasul frumos prelucrat ținut de mîna mătușii mele, undeva în dreapta vrăjitoarei. Nu văd lichidul așezîndu-se în pocal – după părerea mea, la volumul pe care îl are, nici nu cred c-ar fi încăput – și nici dacă persoana de lîngă babă chiar este mătușa mea, ori doar altcineva care poartă inelul ei de căsătorie.

Inelul, măcar, îl știu bine și nu am cum să-l confund cu altul, fiindcă a fost făcut pe comandă și este unicat. L-am și găsit, la cîteva zile după ce am ieșit din spital, căzut lîngă patul în care zăcusem pînă nu de mult. Are o piatră albastră în mijloc și încă două mai mici, verzi, în jurul acesteia. Mi-a părut rău că nu au îngropat-o pe mătușa mea cu el, iar cînd i-am spus Cerasellei cît regret acest lucru, draga de ea a făcut toate aranjamentele necesare ca inelul să fie îngropat cît mai

aproape de locul unde odihnea ruda mea.

Recunosc, acest gest m-a impresionat peste măsură, fiindcă mă așteptasem la oarecare opoziție din partea viitoarei mele soții, care, ca orice femeie, ar fi fost normal să tînjească după o bijuterie atît de frumos lucrată și scumpă. Pe cînd ea, din contră, doar s-a arătat uimită de ce mătușa ar fi purtat un inel de căsătorie din argint cînd, conform tradiției, acestea se lucrează numai în aur – regele tuturor metalelor. Eu n-am putut să-i spun decît că trebuie să fi fost vreo excentricitate a unchiului meu, deși știam prea bine că inelul fusese de aur, cel puțin pînă să mă îmbolnăvesc.

În astfel de clipe, așadar, mintea mea incomplet vindecată (nu o neg) nu se poate opri din a se întreba dacă nu cumva blestematul de „argint-viu” a intrat în corpul adevăratei sale ținte – și anume, mătușa mea –, ducîndu-și, astfel, la bun sfîrșit adevărata însărcinare. Ajuns în acest punct cu raționamentul, desigur că încep să fac supoziții cu privire la identitatea persoanei care l-ar fi putut trimite.

Știu că acest mic joc de imaginație pe care-l fac nu este deloc sănătos pentru integritatea mea psihică, dar poveștile populare despre descîntecele și blestemele cu mercur alb – așa-zisul „argint-viu” –, pe care le-am aflat în ultima vreme, mă fascinează și mă înspăimîntă într-o asemenea măsură, încît mă simt obligat să aflu cît mai multe despre grozăviile pe care le-am trăit.

În plus, nu pot trece cu vederea dezvăluirile teribile pe care i le-a făcut ruda mea falsei vindecătoare.

Din ce am aflat pînă acum, mătușa a spus adevărul despre motivul răcirii relațiilor cu sora unchiului meu. Zenobia chiar este o femeie îngrozitoare, care mă invidiază și-mi vrea răul din tot sufletul, m-am convins cu ochii mei, după ce mi-a făcut o vizită, la numai cîteva zile de la moartea mătușii mele. Nu mi s-a părut nici pe jumătate la fel de elegantă ca atunci cînd a venit la căpățîiul patului meu de suferință, dar avea aceeași coafură și știu că am stat, pe tot parcursul întîlnirii, cu ochii numai la cocul ei. A încercat să mă amenințe și pe mine că mă cheamă în instanță pentru partea ei din avere, dar, după ce am mințit-o că sînt dornic să-i satisfac toate pretențiile materiale – desigur, după ce mă întremez suficient –, a plecat mulțumită, asigurîndu-mă ca va avea grijă să-mi respect promisiunea.

După plecarea ei, la rîndul meu, am făcut toate diligențele necesare pentru a-mi lua definitiv o grijă de pe cap și, din cîte mi s-a raportat, eforturile mi-au fost răsplătite cu mult peste investiția făcută, respectiv cu o avere pe care sînt liber s-o cheltui după cum cred eu de cuviință, fără a fi obligat să dau socoteală nimănui, poate doar femeii pe care o voi lua de soție – blînda mea Cerasella.

Totuși, cred că este prea devreme să investighez trecutul și originea viitoarei mele soții și nici nu mă grăbesc, atîta timp cît în față ne așteaptă o viață lungă și fericită împreună. Îmi este foarte greu, însă, ori de cîte ori mă gîndesc la viitorul nostru comun, luminos și plin de iubire, să trec cu vederea un episod al

cumpletei mele întâlniri cu descântătoarea care, ca fapt divers, pare să fi intrat în gaură de șarpe după acel nefericit eveniment.

Este vorba despre un cuvânt care mă urmărește în permanență, pitit în cotloanele întunecate ale unei minți încă nevindecate, un cuvânt ce mi se insinuează perfid în bătăile neregulate ale inimii mele de îndrăgostit și în timpanele care-mi mai vîjîie, din cînd în cînd, fără motiv.

Este singurul cuvânt pe care l-am înțeles din ultima incantație făcută de vrăjitoare, înainte sau după, nu mai știu sigur, momentul în care mi-a înfipt șîșul în picior, un cuvânt pe care îl rostesc în ultima vreme din ce în ce mai des, cu recunoștință, prietenie, dragoste și chiar tandrețe.

Cuvîntul pe care probabil îl intuiești este numele viitoareii mele soții, buna mea Cerasella.

DAN DOBOȘ... ca și Liviu Radu, un titan al literaturii române, autor al celebrei serii Abația (considerată de mulți demnă a concura cu monumentală Dune), care mi-a făcut onoarea de a-mi accepta „invitația la gotic”. Textul pe care îl veți parcurge aduce în prim-plan un decor specific literaturii sumbre medievale, iar înfruntarea din inima muntelui, înfruntare între două forțe teribile și misterioase, îl va încânta cu siguranță pe cititorul care pășește curajos sub cerul violet.

Dan Doboș

VIOLET

Devălmășia copacilor strîmbi, care ne înconjura ca un zid găunos, părea că se ghemuise în găoacea pietroasă a văii, strivită de amurgul vinețiu. Umbre contorsionate bizar ne tăiau calea, precum creștături adînci pe răbojul unor frici niciodată uitate. Arar, zbaterea unei viețuitoare nevăzute foșnea stratul gros de putreziciune vegetală, presărat cu enigmatice fulgere moarte, frunze trecute ale unor răchite ascunse privirii. Încălțările noastre mușcau scrișnit din carnea muntelui, întregind cadența șchioapă a unui marș care nu își mai afla sfîrșitul. Pietrele de pe drumul îngust, șerpuind în urmă, licăreau și ele – tăciuni încinși într-un foc străin, aprins pe altă lume. Violet.

— Ar trebui împușcați, a mormăit Ariton, ridicînd privirea spre cerul straniu, ce-și ascunsese stelele în plămada diavolească a luminii aceleia nefirești.

— A fost un accident, s-a grăbit să spună Stamate, strecurînd o privire temătoare către cuplul de turiști americani, care ne tocmise să-l conducem la Bubuita, hăt-departe în rărunchii muntelui. Teama că nu-și va primi restul de bani îi săpase două riduri adînci chiar pe mijlocul obrazilor și îi îngustase cumva ochii. Locurile astea îs binecuvîntate, îs de-o frumusață... S-a oprit brusc, ghiontindu-mă. Zi-le, băi lungilă, că fără lumina asta movă, peisajul pe aici e de revistă. Dar ziua.

Le-am zis. Nu știam însă cum se spune *revistă* și am zis *ziar*.

— Așa! Acuma mai explică-le o dată cu sterilul, a insistat Stamate.

— Lasă băiatul în pace, a mîrîit Ariton, întorcîndu-se pe jumătate către noi, dar fără să se oprească, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-și piardă locul din

fruntea grupului nostru. Cred că i-ai lăsa să te și... scuipe în gît pentru bani!

Ariton făcuse o pauză grea înainte de a spune ce era dispus Stamate să îndure și m-am temut, pentru o clipă, că are să iasă scandal.

— Tu fă ce ți-am zis, dacă vrei bani! m-a îndemnat Stamate, întorcînd brusc capul spre adîncul pădurii, unde numai el știa ce auzise.

Am protestat mut, ridicînd mîinile a exasperare și a neputință. Stamate m-a privit cu ochii ăia ai lui, ce licăreau violet din cauza luminilor stranii de pe cer. Am vrut să-l bag în mă-sa cu bani cu tot, dar, cînd am deschis gura, o pală de vînt mi-a umplut gîtlejul cu gustul înecăcios de praf dulce care stăruia peste vale și mi-a zidit sudălmile pe dinăuntru, săpîndu-mi-le în suflet. Îmi simțeam capul de parcă mi-l căpușise cineva cu vată de sticlă.

Adevărul e că nu cunoșteam cine știe ce engleză, cînd venea vorba de altceva în afară de filme, dar, chiar și așa, eram singura speranță de comunicare cu americanii. Mă aprobau binevoitor din cap și păreau să mă înțeleagă, chiar și atunci cînd eram convins că nu îmi găsisem cuvintele. Cred totuși că știau ceva românește, fiindcă, la fiecare înjurătură a lui Ariton, zîbeau subțire, fără să-și întredeschidă buzele. Mai ales ea. De vreo două ori, mi-a venit să mă fac fluture de molie și să mă ascund într-un pod de lînă, fiindcă am simțit cum mă măsoară din priviri, fără să-i pese de bărbat. În ochi îi licărea ceva straniu, ca o poftă. Căutătura îi era însă asemenea atingerii unei unghii ascuțite și vopsite în roșu, care ți se plimbă apăsător pe spinare și pe gît, săpînd în carnea ta, fără să zgîrie totuși.

Le mai povestisem despre vîrtejul straniu ce se iscase din senin, ridicînd praful dintr-o haldă de steril pînă în pragul palatului ceresc al lui Dumnezeu, așa cum spusese Ariton, care văzuse totul de aproape. Întîi s-a sumețit o coloană zveltă de volburi și clocote de praf, ca piciorul unei ciuperci prea înalte ca să-i zărești pălăria, și, apoi, adîncul cerului a devenit violet, ca și cum acolo, în tării, și-ar fi dat duhul o lighioană din alte lumi. Nu cred că am văzut vreodată ceva mai frumos. Sau mai înspăimîntător.

La televizor, unul a explicat că norul a ajuns atît de sus, încît soarele continuă să îl lumineze chiar și după ce apune, iar culoarea s-ar datora nu știu căror metale stimulate de radiația cosmică. *Stimulate*. Da, așa a spus, făcîndu-mă să mă întreb ce-o fi fost aia. Inginerul american de la mină a ridicat din umeri și a zis ceva de întîlniri romantice și de aurore boreale. N-am apucat însă să o chem pe Luiza la locul nostru de după crîng, să-i arăt aurora boreală mov, sau ce mama naibii o fi fost lumina aia. M-a luat Stamate ca din oală, întrebîndu-mă dacă vreau să-mi plătească toate datoriile din caietul de la băcănie. Am vrut, sigur c-am vrut. Luiza putea să mai aștepte.

Cuvintele îmi ieșeau greu din gură, de parcă ar fi fost niște pui de mierlă înaintea zborului dîntîi. Femeia m-a liniștit și mi-a zis să îi spun lui Stamate că a înțeles de prima dată. Nu îi era frică de strălucirea violetă. Aș fi vrut să am

încrederea ei. Pe urmă a mai adăugat ceva despre cum era sigură că excursia lor avea să se dovedească mai frumoasă decît speraseră. Nu știu dacă a zis chiar *frumoasă*. De altfel, acum că știu ceea ce știu, sînt aproape sigur că a folosit un alt cuvînt. Atunci nu am dat însă importanță, fiindcă totul era atît de violet.

Nu mă simțeam deloc în largul meu. Americanul mergea în fața mea și din cînd în cînd își ridica fruntea, respirînd adînc, la fel ca o jivină ce adulmecă aerul. O dată chiar s-a oprit, a privit cerul și s-a întors spre femeie, care a părut că îl liniștește cu un gest tandru. Pe urmă și-au șoptit ceva într-un grai hîrîit. M-am gîndit atunci că poate sînt indieni. Sau mormoni. Nici acum nu știu ce sînt mormonii.

— O să fie trecut de miezul nopții cînd ajungem la Bubuita. Ce mama dracului o să facem acolo? În cort nu încap decît ei, a mîrîit Ariton, care părea mai supărat decît era el de obicei. Dacă plouă...

— Ce să plouă, bade Aritoane! Nu vezi că nu e țipenie de nor? m-am grăbit eu să îl liniștesc, dar am ridicat privirile spre cer și mi-a pierit graiul. Era de parcă noaptea aia violetă mi-ar fi sorbit vorbele și mi le-ar fi ascuns în licărirea neștiută a stelelor care ferecau sufletele grele în temnițe cerești.

— Băi, muceo, tu să nu-mi spui mie cînd o să plouă în munții ăștia! Că mi-am petrecut o jumătate din viață căutîndu-le sufletul și învățînd să îi respect! Ce știi tu? Muntele are simțire, e mîndru ca un cerb care boncăluiește! Nu îi suportă pe de-alde ăștia care vin cu mașinile lor mari și zic *Ia să călărim noi măriia sa muntele ăsta, să îi arătăm cîtă virtute ni s-a strîns în vintre*. Nu, muceo, nu merge așa!

Ariton era mereu supărat. Mă bătuse zdravăn mai de mult, cînd eram doar un copil andru și mă prinsese la furat de mere în livada lui. În timp ce mă oblojea, mama mi-a zis să mă gîndesc că bărbatul acela pus mereu pe harță are răni mai dureroase decît mine. Țin minte vorbele alea, fiindcă mi s-au întipărit în amintire în felul usturător în care o fac de obicei rușinile și nedreptatea. Am întreat-o unde le are, iar ea mi-a zis că în suflet, că sînt răni făcute de o femeie. Multă vreme n-am priceput cum te poate dura ceva mai rău decît mă ustura pe mine între coaste, acolo de unde mușcase șfichiul biciuștii amarnicului de Ariton. Mai ales că nu credeam că o femeie poate da viață harapnicului, ca să-l transforme în șarpe cu dinți de cremene. Abia anul trecut am auzit că Ariton a stat mai bine de trei ani pe munte, căutînd o față care dispăruse fără urmă, cu tot cu fiica lor abia născută.

Am tăcut o vreme, gîndindu-mă ce ar putea să caute americanii la Bubuita. De cînd mă știam, mai veniseră acolo doar doi arheologi trimiși de la județ, despre care mama spunea că îi văzuse făcînd măscării prin pădure. Nu mi-a zis niciodată ce măscării, dar nu contenea să îmi spună că e bine să ne ținem departe de ruinele schitului, din cauza secretelor ce zac în cimitirul vechi de secole. Nu dădusem niciodată atenție bălmăjelilor babelor care se strîngeau în fața curții noastre. Erau

mereu îmbrăcate în negru și păreau niște ciori ce se adună spre seară la cuib. Adeseori mi se părea că simt cum lemnul vechi al porții oftează din rărunchi, și îmi aminteam cum am descoperit din când în când în pădure câte un copac uscat și ars din cauza găinașului strâns de pe urma șederii ciorilor; vorbele babelor puteau usca nu numai un copac falnic, ci pînă și scîndurile bătrîne ale porții, și storceau oftaturi din lemne moarte de mult. Le disprețuiam, dar știam că se tem de ruinele schitului și de cimitir. Și, nu știu de ce, am realizat că noaptea aceea violetă ar putea fi excepția – am simțit noima din croncănitul babelor ce prevestesc și cheamă deopotrivă bezna.

Apoi, a fost ca și cum cineva mi-ar fi pus piedică. Am privit repede în urmă, convins că femeia din America avea chef de șagă, dar în spatele meu nu era nimeni. Simțeam încă pe gleznă atingerea care mă împiedicase; am dat să mă uit la cizmă, dar nu mă agățasem de nimic. Când am ridicat însă privirile, cu coada ochiului am zărit o lumină verzuie ce se strecura prin desișul negru. N-am apucat să zic totuși nimic, fiindcă mi-a luat-o Ariton înainte.

— Ce drăcie! Trei ploade și-au pus cortul aici, la poalele povîrnișului. Pe unde or fi urcat pînă aici? Și... ‘tu-le mama lor, ce e muzica asta?

Stamate a aruncat o căutătură ciudată, de jivină încolțită, spre americani. Aceștia au zîmbit însă, iar femeia mi-a zis că e chiar curioasă să vadă niște fete atît de curajoase, încît să se avînte singure în pădure.

Nu erau curajoase. Erau de-a dreptul nebune. Când am ajuns lîngă ele, dansau în cerc, împletindu-și drăcește pașii, ca și cum ar fi fost profesioniste sau ceva. Nu ne-au remarcat de la început. Abia după ce mi-am dres glasul, ne-au văzut și au venit înspre noi. Nu cred să fi fost mai mari ca mine: douăzeci și cinci de ani cel mult. Își vopsiseră pe obraji tot felul de semne, din care nu înțelegeam nimic. Folosiseră culori din alea de se dau boierii cu ele în cluburile scumpe, și care deveniseră fosforescente în lumina aceea neobișnuită. Desenele coborau pe gît, le cuprindeau ochii și se pierdeau apoi în claia de păr roșcat pe care o aveau cu toatele, de parcă ar fi fost surori. Purtau niște maiouri largi, și răcoarea nopții le sumețise gurguelele sînilor. Nu mi-am putut lua ochii, timp de cîteva minute, de pe ținutele lor, și de aia nu țin minte exact ce au vorbit în timpul ăsta. Știu doar că Ariton a icnit un *Ce mama naibii!* la un moment dat, după care s-a cufundat în tăcere și s-a tras la marginea luminișului. Nu mai știu cum am aflat că erau studente la București și că veniseră la noi ca să studieze și ele ruinele de la Bubuita, hotărînd apoi să se oprească în poiana aceea minunată, pentru a se bucura de noaptea cea mov. Mi-au zis că au citit pe Internet că Bubuita ar fi locul unde e îngropat un secret care ar putea schimba lumea. Le-am răspuns că n-ar strica să găsim și noi niște brățări din alea ce închipuie șerpi de aur, iar una dintre ele a rîs și mi-a spus că banii n-ar putea schimba niciodată lumea. Nu cu adevărat.

— Bei ceva? m-a întrebat deodată una dintre fete, întinzîndu-mi o sticlă de

vișinată de zece lei, exact ca alea care se vînd la noi la băcănie și care îmi rotunjiseră datoria, făcîndu-mă astfel să mă aventurez pe munte împreună cu americanii.

Am gustat, fără să-mi iau privirea din ochii fetei. Am simțit o aromă nebunească. Și acum mă întreb cum aș putea să descriu gustul ăla. Și adevărul e că singura idee pe care îndrăznesc să v-o spun e tot aia care mi-a venit atunci, a doua zi, cînd am gustat vișinata din sat. Avea gust... avea gustul unei depărtări în care ai vrea să ajungi. Nu știu de unde mi-au venit cuvintele astea și nici care e sensul lor ascuns. Dacă or fi avînd vreunul.

Am înghițit și am întrebat ce e.

— Vin de merișoare culese de o fată mare, a rîs ea, dîndu-și capul pe spate și scuturîndu-și părul.

M-am uitat încă o dată la ea și am dat să o întreb o grosolănie, dar am simțit o unghie pe gît, exact în punctul acela care te face să uiți de tine. Era americanca, care mi-a șoptit să o las în pace pe fată, fiindcă e beată, probabil. Mi-a întors apoi capul către ea, și a zîmbit mai larg ca de obicei. Dinții i-au sticlit violet și asta m-a speriat de-a dreptul. Mi-am smuls fruntea dintre palmele ei și m-am împiedicat din nou. Am căzut și fetele au început să rîdă de mine. La fel și americanca.

Stamate se trăsese la marginea luminișului și stătea tăcut lîngă american. Asta m-a mirat, fiindcă nu era om mai muieratic în satul nostru. În timp ce mă adunam de pe jos, i-am strigat să intre și el în horă, că poate se alege cu ceva, dar m-a privit cu ochi îngustați și nu mi-a răspuns în nici un fel. M-aș fi dus la Ariton, dar nici el nu arăta mai prietenos. Sorbea îndelung dintr-o sticlă dată de altă fată și privea apoi la ea, gusta din nou, ca și cum ar fi vrut să se lămurească de unde vine aroma aceea.

Fetele se prinseseră iarăși în jocul lor nebunesc. Le-am urmărit picioarele și, după cîteva minute, am crezut că știu și eu dansul lor. L-am întrebat pe Stamate dacă nu punem cortul, dar el mi-a răspuns că ne mai odihnim oleacă, după care o să plecăm, fiindcă e destulă lumină cît să ajungem pînă la schit.

— Dansează cu mine! mi-a zis americanca.

Bărbatul a mîrîit ceva în graiul lor, dar ea nu l-a luat în seamă. Ca și cum aș fi acceptat, m-a prins de mînă și m-a azvîrlit pînă în mijlocul cercului fetelor. S-a lipit apoi de mine, de parcă ar fi fost o apă roșie. Zic roșie, fiindcă nu mai eram în stare să văd nimic altceva decît buzele ei pline și ademenitoare, așa cum, probabil, trebuie să arate Poarta Iadului. Fetele rîdeau și ele și jucau în jurul nostru și, nu știu cum, deodată, am văzut că nu mai aveau maiourile pe ele. Desenele fosforescente le coborau pe sîinii ce tresăltau în ritmul dansului lor straniu, făcîndu-mă să mă simt de parcă toată lumina violetă a nopții aceleia diavolești s-ar fi strîns în vintrea mea și era gata să erupă. Mi-aduc aminte că singurul gînd care m-a ferit

de nebulie, și acela abia o tresărire subțire ca o frunză nouă, se lipise de distanța incredibilă care simțeam că mă desparte de Luiza în momentele acelea. Când americanca a întredeschis buzele, am închis ochii, așteptând ca sărutul ei să-mi fie și ultima senzație, înainte ca bărbatul ei să se năpustească asupra mea.

E greu să povestesc ce a urmat, fiindcă, deși îmi amintesc fiecare clipă, sensul ascuns al evenimentelor nu mi-e încă, nici astăzi, deslușit pe deplin.

Atingerea nu a fost pe buze, și asta m-a luat pe nepregătite. De aceea nici nu m-a durut mușcătura ei de pe gât. Golul lăsat în urmă de sărutul nesăvârșit m-a împiedicat să-mi simt sîngele cum se scurge între buzele ei, întregind clipa aceea roșie. Imediat însă femeia a urlat, împingîndu-mă de lîngă ea. Fetele se strînseseră și ele într-o parte, speriate de strigătul animalic. Am zburat cîțiva metri, m-am rotit în aer, îndeajuns cît să mi se pară că mă scufund în cerul violet, și am aterizat pe burtă. Asta m-a năucit cîteva clipe și de aceea nu mi-am dat seama imediat că Ariton se lupta cu americanul, în timp ce Stamate căzuse lîngă cei doi. Bietul Ariton nu avea nici o șansă. Celălalt îl ridicase de la pămînt și îl ținea în aer cu o singură mînă, privindu-l ca pe o muscă numai bună de pus la insectar.

Femeia a mai urlat o dată, atrăgîndu-ne atenția. Bărbatul ei l-a aruncat pe Ariton între copaci, cu o forță neomenească, zdrobindu-i corpul masiv de trunchiul unui brad. Sărmanul Ariton a căzut apoi moale la pămînt, întorcînd spre mine doi ochi sticloși. Din gura americancei ieșeau aburi verzi, iar chipul ei părea să se descompună cumva, ca și cum sîngele meu ar fi fost un fel de acid care îi topea carnea. Urla în chinuri de moarte, iar bărbatul ei părea sfîșiat între frică și dragoste. Dintr-un motiv știut doar de el, a ezitat să o atingă, privind numai, nehotărît, cînd la mine, cînd la ea, și hîrîind din adîncul gîtlejului. Vaietele femeii au încetat brusc, așa cum se mai oprește uneori ploaia de vară. Capul i se topise pur și simplu, transformîndu-se, parcă, într-o baltă de smoală roșie. De parcă asta ar fi fost grăuntele de nisip care înclina balanța nehotărîrii sale, americanul s-a repezit la mine cu dinții rînjiți. Avea doi canini imenși, care m-au făcut să înghit în sec, privindu-l cum se apropie ireal de repede. N-a apucat să mă doboare. Mi-a sărit în spate Stamate, care m-a întors apoi cu fața în sus, horcăind la fel ca americanul și încercînd să mă muște de gât. M-am zbatut, dar părea posedat și avea o forță cu care n-am putut să mă lupt decît cîteva secunde.

Mă resemnasem cu o moarte violentă și de neînțeles, cînd Stamate s-a smuls de pe mine și apoi a început să-și agite mîinile și picioarele în gol, asemenea labelor unui cățel apucat de ceafă. În lumina violetă, am văzut-o atunci pe una dintre fete, care îl înșfăcase cu o singură mînă de pantaloni și îl ținea suspendat, rîzîndu-i în față. Mișcările lui Stamate o făceau să tresalte ușor, agițîndu-i sîinii. Mi-am smuls cu greu privirile de la spectacolul acela ireal și mi-am adunat picioarele sub mine. M-am ridicat și am dat să o rup la sănătoasa, cînd am auzit o voce poruncindu-mi:

— Rămii!

Am încremenit și m-am întors. Americanul se zbătea, prins între celelalte două fete; acestea se roteau în jurul lui, în dansul lor nebunesc. Bărbatul urla, lovea cu mâinile și picioarele, dădea să muște, dar loviturile sale se afundau în trupurile fetelor, de parcă cele două ar fi fost zămislite din aerul blestemat al nopții. Izbea mereu în gol. Singura împotrivire pe care, aparent, o simțea, se ivea atunci când încerca să iasă din cercul închipuit de tinere. Am vrut să plec. Mintea mea își imagina chiar că am ajuns deja departe, tocmai dincolo de stăvilă, în locul de unde se vedea satul, dar picioarele refuzau să mă asculte.

Am auzit un trosnet sec în spatele meu. Am știut încă dinainte să mă întorc că fata îi rupsesese lui Stamate șira spinării. Corpul celui de care se legaseră pînă atunci speranțele mele de a mai reduce datoriile de la băcănie zăcea grămadă pe iarba poienii. Zîbind, fata a pornit către mine. M-am împiedicat și am căzut, pentru a nu știu cîta oară. M-a ridicat încet și m-a mîngîiat pe gît, acolo unde mă mușcase femeia. Usturimea a încetat imediat, lăsînd locul unei călduri plăcute, liniștitoare. Fără cuvinte, s-a prins apoi în jocul suratelor ei, rotindu-se din ce în ce mai repede, pînă cînd au început să se ridice de la pămînt. Cîntau un cîntec ale cărui cuvinte nu le înțelegeam, dar ritmul melodiei părea să crească mereu, pe măsură ce se ridicau. Corpurile lor goale au devenit apoi un fel de ceață luminoasă, iar silueta americanului a început parcă să se înroșească din interior, ca potcoavele scoase de sub foale. Cîntecul fetelor a acoperit pînă la urmă urletele sale, iar cînd hora lor cerească a ajuns chiar lîngă vîrfurile copacilor, trupul străinului a explodat pur și simplu, transformîndu-se într-un mănunchi de șuvițe din aburi negri și verzi.

Fetele au coborît apoi și s-au așezat în fața mea. Mi-a trebuit toată stăpînirea de sine ca să nu mă uit din nou la sînii lor, să nu mi-i imaginez tresăltînd în ritmul nebunesc al dansului lor, așa cuprinși de desenele alea stranii și strălucitoare. Mi-am blestemat firea păcătoasă, obsedată de carnea unor ființe care tocmai plutiseră pînă în fața mea, ca puful unei păpădii însuflețite. Am rezistat și mi-am sudat privirea în ochii limpezi și albaștri ai celei din mijloc. Lumina violetă se reflecta în ei, făcîndu-i să strălucească deopotrivă demonic și ademenitor, în felul în care trebuie să fi sticlit ochii șarpelui din Eden.

— Ne-ai sorbit lacrimile și te-ai uitat la dansul nostru. Nici măcar Ariton nu ne știa cu adevărat, deși a zămislit odinioară pentru noi...

Am bîiguit ceva despre cum nu cred în iele și nici în vampiri și nici în vîrlocaci și poate că nici în Dumnezeu. Ca și cum s-ar fi înțeles fără vorbe, au suflat toate asupra mea și deodată am știut. Am știut ce era îngropat în cimitirul de la Bubuita, am știut ce refuza să moară acolo și cine erau cele care săpaseră gropile și păzeau meleagurile și cimitirul pentru ca răul acela străvechi să rămînă îngropat. Am știut cine erau americanii și pentru ce veniseră, și am știut și cine erau fetele și că îi așteptau și de ce. Am știut și o știu și acum, dar nu îmi folosește și nu îmi va

folosi la nimic, niciodată.

— O să trebuiască totuși să le spui o poveste, a început una dintre ele.

Am clătinat din cap.

— Aș vrea însă să vă întreb... Voi ați ridicat praful din halda de steril ca să faceți nebunia asta violetă? Ați vrut să-i alungați înainte să ajungă aici?

Nu mi-au răspuns. După cum nici eu nu le-am destăinuit polițiștilor ce s-a întâmplat cu Stamate, cu Ariton și cu turiștii. M-au ținut de două ori câte treizeci de zile la beci, neștiind că întunericul de acolo era o binecuvântare, după lucirea violetă a nopții aceleia de Iad. M-au achitat definitiv abia după un an, iar avocatul mi-a spus că am avut noroc că nu s-au găsit cadavrele și că nimeni nu s-a mai interesat de soarta americanilor. Nici măcar cei de la ambasadă...

În sat, s-a dovedit că Stamate ținea de fapt caietul la băcănie și, profitând de moartea lui, vânzătoarea l-a făcut pierdut, așa că, una peste alta, am primit plata pentru noaptea blestemată.

Când m-am întâlnit, în sfârșit, cu ea, Luiza nu m-a întrebat mare lucru. Mi-a luat capul în mâini și mi l-a așezat pe pieptul ei. M-a lăsat să plîng o vreme, apoi s-a dezbrăcat încet și s-a cuibărit fierbinte peste mine, iubindu-mă blînd și făcîndu-mă să mă simt ca în căușul de lut cald de pe roata unui olar cu mâini ce au inventat alintul. Mi-am ferecat însă privirea în dosul pleoapelor, fiindcă, la un moment dat, mi s-a părut că în ochi îi lucea o flacără de culoare violetă.

Specializat în întunecatul cyberpunk, gen cu siguranță tributar goticului, FLORIN PÎTEA este autorul romanului Gangland, a cărui atmosferă futuristo-medievală nu avea cum să nu îmi atragă atenția. Fan al câtorva dintre personajele sale (precum părintele O'Blivion sau Alex Dickinson), m-am bucurat de scriitura lui îngrijită și de ideea originală pe care o vor întâlni și cititorii numaidecît, călcînd, pe urmele unui călugăr medieval prea curios, în misterioasa „Văgăuna bîntuită”.

Florin Pîtea

VĂGĂUNA BÎNTUITĂ

I pak dau de știre Sfinției Tale, prea-cinstite Stareț, că Domnul Dumnezeuul nostru, atotfăcător și atotputernic, a găsit cu cale să îți arate, încă o dată, nevrednicului de mine, că mare e puterea Sa, mare Îi e slava, ascunse Îi sînt căile și neînstare sîntem noi, muritorii, a Îi pătrunde planurile și tainele, acum și pururea și în vecii vecilor. Binevoit-a Cel de Sus a îmi desluși un cîmpei doar din toată măreția Sa, iară eu, rămas aproape fără grai și lipsit cu totul de puterea de a înțelege cele ce mi s-au arătat, am cutezat a scrie carte Sfinției Tale, Starețul și păstorul nostru pe acest pămînt, cu nădejdea ca măcar Sfinția Ta, cu înțelepciunea și cunoașterea ce ai dovedit zilnic atîția ani în șir, să deslușești cele ce mi s-au întîmplat și să le afli înțelesul. Căci, în ceea ce mă privește pe mine, prea-plecatul frate întru Domnul al Sfinției Tale, fără înconjur mărturisesc că înțelesul celor ce mi s-au fost întîmplat se află dincolo de cele ce poate limpezi lumina slabă a minții mele.

Cum bine știe Sfinția Ta, plecat-am de la mînăstirea ce păstorești, în urmă cu aproape un an, în ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, laudate fie numele lor și aibă-ne în pază în ceasurile de primejdie și de nevoie cu care ne cearcă Cel de Sus credința. Tihnite și de preț fostu-mi-au zilele la mînăstire, îndeosebi de cînd vechiul stareț, Sfinția Sa Nichifor, s-au fost strămutat la cele sfinte, iară Sfinția Ta luat-u-i-ai locul spre slava Celui de Sus și spre bunăstarea nevrednicilor de noi. Dară, cum sîntem legați cu jurămînt să slujim pre Domnul, nu pre noi înșine, cînd Cel de Sus mi-au fost dat, în mare mila Lui, semne să mă sihăstresc în pustietate, L-am ascultat și am pornit a mă sihăstri, departe de lume și de frații călugări. Cu

dragă inimă aş fi fost rămas la mînăstire, la truda zilnică trupească şi la slujbele cele rînduite, dară împotriva voinţei Celui de Sus aş fi rămas şi nu am cutezat a Îi nesocoti voia Domnului.

Aşa se face că, din zori, în loc a merge cu Sfinţia Ta şi cu fraţii noştri la slujba rînduită spre cinstirea Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil, vrednici conducători ai oştirilor îngereşti şi slujitori ai Tatălui Ceresc, strînsu-mi-am puţinul avut într-o traistă şi plecat-am cu binecuvîntarea Sfinţiei Tale, cu nădejdea că Cel de Sus avea să îmi îndrume paşii către loc de sihăstrie în care, cu strădanie şi rugăciune, să mă aduc mai aproape de cele sfinte.

Şi Domnul Dumnezeu, în mare mila Lui, îndrumatu-mi-a paşii mult şi bine, luni de-a rîndul, mai departe decît credeam că mă poate purta închipuirea, necum picioarele. Găsit-am găzduire, ici la un han, colo la casa cîte unui bun creştin, ori la vreo mînăstire sau chiar în cîte un bordei săpat în coasta unui deal. Vorbit-am cu smerenie, cum ne-ai învăţat Sfinţia Ta în predicile de duminică, şi mulţumitu-m-am cu puţin, iară gazdele, fie mai înstărite ori mai sărmene, bucuroase s-au arătat cînd, la plecare, am lăsat în urmă o binecuvîntare.

Fost-au nopţi în care găzduire în casă de om nu am găsit – şi nu puţine. Colindat-am prin codri, pe coclauri, şi înnoptat-am prin cîte o scorbură, pe sub cîte o lespede ieşită dintr-un povîrniş ori prin cîte o văgăună. Rugatu-m-am la Cel de Sus, de fiecare dată, ca să mă aibă în pază, şi făcut-am cîte un foc cu vreascuri şi cu frunze veştede, ca fiarele pădurii să vadă flăcările şi să simtă mirosul fumului şi să nu cuteze a se apropia. Căci, afară de toiagul ce îmi luasem ca sprijin la drum, nu purtam cu mine nici un fel de armă care să îmi fie de apărare. Numai mila Domnului îmi era pavăză.

Căutat-am a citi urmele lăsate de fiare prin codri şi ţinutu-m-am departe de calea şi de sălaşul lor. Dară într-un rînd, răzbit fiind de foame şi nemaiavînd de nici unele în traistă, căci nu mai întîlnisem ţipenie de om de trei sau patru zile, intrat-am într-un zmeuriş, fără a cerceta locul cu luare-aminte. Ridicatu-s-a atunci o ditamai namila de urs şi slobozit-a răget grozav, de am crezut că are să îmi stea inima în loc de groază şi am să mă înfăţişez degrabă dinaintea Atoatefăcătorului pentru Judecată. Pe loc m-am prăvălit la pămînt şi nu am mai clintit defel, căci mărturisesc Sfinţiei Tale că nici să suflu nu mai cutezam. Iară ursul apropiatu-s-a mormăind şi adulmecînd, apoi s-au fost întors la cele tufe de zmeuriş şi, după ce a ospătat pe săturate, a pornit agale către sălaşul său.

Abia după ce trecuse soarele de amiază îndrăznit-am a mă clinti din locul unde mă prăvălisem şi am căutat un pîrîu în care să-mi spăl rasa – căci, în mare spaima mea, mă slobozisem pe mine cînd namila de urs mi se ridicase dinainte pe negîndite şi dăduse răget îngrozitor. Şi, după ce am spălat rasa şi am întins-o pe nişte tufe, într-un luminiş, ca să o bată vîntul şi să o zvînte soarele, m-au fost muncit spaime de întoarcerea dihaniei şi grijă să nu treacă pe acolo vreo făptură

omenească, cu osebire dintre cele de parte femeiască, și să nu mă vadă despuat, căci aș fi murit, pe loc, de rușine. Dară Cel de Sus, în mare mila Lui, nu mi-a scos în cale în ziua aceea nici oameni, nici fiare sălbatice, iară, către asfințit, nevrednicul de mine mi-am pus rasa la loc ca să îmi acopăr goliciunea și trag nădejde ca să nu mă mai despoi vreodată, pînă cînd o să îmi dau ultima suflare, căci, după învățătura dată de Sfinția Sa Nichifor, aibă-l în pază Cel de Sus, de ajuns îi sînt omului două îmbăieri pe lumea asta, una la botez și cealaltă înainte de îngropăciune, iară mai multe ar fi dovadă de trufie și prilej de ispitire adus în calea noastră de cel viclean.

Numai că, pînă a se lăsa noaptea de-a binelea, Domnul Dumnezeu, în dărnicia Lui nesfîrșită, a găsit de cuviință să mă mai îmbăieze o dată, revărsînd din ceruri un potop cu tunete și fulgere, de m-am udat pînă la piele și am început a dîrdîi și a clănțani din dinți. Bătea un vînt grozav, de se clătinau copacii mai să se frîngă, iară ploaia care cădea șiroaie era purtată încoace și încolo, încît nu aveai cum să te adăpostești de ea. Cînd și cînd, se luminau cerurile de la cîte un fulger alb, după care tunetul zguduia țăriile ca glasul Domnului la mînie, cînd vede Cel de Sus ce păcătoasă e lumea asta și ce nevrednici sîntem. Apoi bezna se făcea și mai adîncă, iară copacii biciuiți de ploaie se zvîrcoleau și gemeau în întuneric ca sufletele chinuite din adîncurile Iadului. Încă, șiroind de apă și dîrdîind, i-am adus laudă Ziditorului că a slobozit potopul cel grozav cîtă vreme mă aflam în pădure, iară nu în vreun cîmp deschis, unde primejdia ar fi fost și mai mare.

Află, dară, Sfinția Ta, că, în cele din urmă, Cel de Sus s-a îndurat de nevrednicul de mine și mi-a scos în cale o văgăună pe un povîrniș, unde șuvoaiele săpaseră în coasta dealului și roseseră țărîna, dezvelind rădăcinile copacilor. Iară dedesubtul rădăcinilor, mai întunecată decît întunericul din jur, se afla gura văgăunii, nu mai mare decît căldarea în care ne gătește Fratele Nicodim, țină-l Dumnezeu sănătos. Cum se înnoptase de-a binelea, iară ploaia și vîntul mai că nu îmi luaseră vederea cu totul, încredințat sînt că nu aș fi zărit intrarea în văgăună, de nu s-ar fi îndurat Atoatefăcătorul să mi-o dezvăluie cu lumina unui fulger. Degrabă m-am strecurat înăuntru, aducîndu-i mulțumire Celui de Sus că s-au milostivit de robul Său și rugîndu-mă să nu își aibă tocmai acolo sălaș oarece fiară sălbatică. Și, ghemuit aproape de intrare, ferit de ploaie, hodinitu-m-am pînă în zori.

Nu mică mi-a fost mirarea, Sfinția Ta, să aflu dimineață că văgăuna aceea se adîncea în coasta dealului. Rostit-am rugăciunile după rostul nostru de la mînăstire, apoi, nădăjduind că Domnul îmi scosese în cale locul de sihăstrie pe care îl căutam de atîta amar de vreme, am aprins cîteva crengi de brad cu amnarul și iasca pe care le aveam în traistă și am pornit a vedea încotro ducea văgăuna și cît de departe se întindea. Și mă rog de Sfinția Ta a nu crede, citind cele ce urmează, că m-am smintit ori, mai rău, că am căzut cumva în păcatul minciunii și că am început a îl sluji pe cel viclean – căci tare mă tem de mînia Atotputernicului și de

Ziua de Apoi, cînd mă voi înfățișa la judecată, iară mîntuirea sufletului mi-e mai presus de ispita înșirării de neadevăruri:

Văgăuna aceea ducea într-un șir de odăi meșteșugite.

Felurite gînganii sălășluiau prin acele odăi, unele viermuind pe podele, altele cățărîndu-se pe ziduri, iară paingi nenumărați întinseseră pînze în tot locul, pasă-mi-te ca să le prinză pe gîngăniile acelea și ca să se ospăteze cu ele. Colbuite tare erau pînzele acelea, presărate cu gînganii uscate și lipsite de viață, iară, din loc în loc, cîte un gîndac proaspăt prins în mreje se zbătea amarnic ca să scape, în vreme ce paingii năpădeau asupra-i din toate părțile ca să îl înfășoare cu firele lor și ca să îl învenineze și să îl răpună.

Dară pe sub pînzele cele colbuite se ghiceau o seamă de lucruri ce nu-și aveau locul într-o văgăună lăsată de la Dumnezeu: jilțuri, mese, cufere și altele asemenea. Cineva le făurise, de bună seamă, numai că, îndepărtînd eu pînzele de paing de pe cîteva dintre ele și privindu-le cu luare-aminte, am văzut că erau mai meșteșugite decît se pricep a face oamenii de pe meleagurile noastre. Și am început a bănuî că văgăuna aceea în care intrasem nu era chiar văgăună, ci cu totul și cu totul altceva.

Cercetînd eu cu luare-aminte zidurile odăilor, m-am pomenit că s-au ivit în tavan lumini palide, albicioase și reci, cam ca luna plină, care nici nu clipeau, nici nu fumegau. Nu erau multe la număr, însă mare noroc am avut că s-au arătat, căci crengile de brad cu care îmi luminasem pașii prin odăi se mistuiseră aproape cu totul și erau pe cale să se stingă. Miratu-m-am foarte de acele lumini din tavan și, neștiind ce se cuvenea să fac, căzut-am în genunchi și înălțat-am rugăciune către Cel de Sus, cum ne-ai învățat Sfinția Ta – în cuvinte puține, dară din inimă.

Și nu mică mi-a fost mirarea cînd în odăi, trecînd prin pînzele cele colbuite fără să le clinească, s-au fost ivit năluci nepămîntene din lumină slabă. Am dat țipăt mare și m-am prăvălit pe podele, bănuind că Cel de Sus, sătul de păcătosul de mine, mă lăsase pe mîna necuratului. Dară nălucile cele palide, care nu aveau chipuri de om, nu m-au vătămat cu nimic, ci au rostit în grai nepămîntean vorbe pe care nu le puteam pricepe. Tremurînd tot de spaimă, am înălțat iarăși rugăciune către Domnul și nălucile au tăcut, după care, încetinel, au prins a-mi îngîna cuvintele, întîi cîte unul, apoi în șir. Și, iertat să îmi fie, Sfinția Ta, dară dacă duhurile acelea sau ce vor fi fost s-ar fi zămislit de la cel viclean, puterea rugăciunii învățate de la Mîntuitorul nostru le-ar fi spulberat fără îndoială, spre slava Atotputernicului.

Or, nălucile nu numai că au rămas acolo, în odăile ce le aflasem, dară au și repetat toate vorbele mele, ca și cînd s-ar fi străduit a învăța cum să grăiască asemeni mie. Și, văzînd aceste lucruri de mirare, mi-am înfrînt spaima ce mă cuprinsese, m-am ridicat de pe podele și am cutezat a rosti și alte vorbe decît cele de rugăciune. Am spus cine sînt și de unde vin, am amintit de dorul meu de

sihăstrie și de drumurile pe care le umblasem în căutare de chilie, ba chiar am amintit nu numai de Sfinția Ta și de frații de la mînăstire, ci și de dihania de urs care îmi ieșise în cale cu o zi mai înainte.

Iară nălucile mi-au repetat vorbele, lucind stins printre pînzele colbuite.

Batîr că mă chinuia foamea, căci nu mai îmbucasem nimic de cu seară, nu m-am îndurat a ieși din odăile acelea ce le găsiseram, nici a umbla să caut ceva de ale gurii, de teamă că nu mai aveam să aflu calea înapoi către văgăună și către nălucile acelea care învățau a grăi cu glas omenesc. Am cutezat însă a le întreba cine erau și de unde veneau.

Și mi-au spus...

Greu îmi este a prinde în vorbe cele ce au rostit, căci amestecau graiul nostru cu al lor, iară ce cred că am priceput din spusele lor este în așa măsură lucru de mirare, că nu sînt cu totul încredințat a fi înțeles bine.

Mi-au spus că odăile acelea de sub coasta dealului alcătuiau un fel de luntre sau de car, cu care niște făpturi umblaseră prin ceruri. Luntrea aceasta se așezase în ținuturile noastre cu veacuri în urmă ca să i se dregă unele părți, însă făpturile din ea nu izbutiseră a o drege și pieriseră de bătrînețe, una cîte una. Iară luntrea lor, colbuită și acoperită încet-încet cu țărînă, ajunsese să fie îngropată în coasta dealului, locuită numai de gîngăniile rătăcite pe acolo și vegheată de duhurile cele fără de trup – istețimi meșteșugite mi-au spus că se cheamă, sau cam așa ceva.

Și, după ce am aflat povestea luntrei cerești, iară o vreme am dereticat prin odăile ei și am tot iscodit nălucile ca să aflu mai multe despre făpturile nepămîntene, am ajuns a scrie carte către Sfinția Ta, cu gînd a îți cere sfat și îndrumare. Să fie făpturile ce colindau prin ceruri cu astă luntre nemaivăzută parte din oștirile îngerești? Dacă da, cum de au pierit de bătrînețe? Căci îngerii Domnului sînt de bună seamă nemuritori. Dacă nu, cum de le-a dat voie Domnul Dumnezeu atotputernic să bîntuie prin ceruri cu luntrea asta a lor nepereche? Să fie, dimpotrivă, făpturile acestea dintre îngerii răzvrătiți ce au fost alungați din ceruri împreună cu cel viclean? Dacă da, cum de nu m-au tîrît deja pe mine, păcătosul, în focul veșnic ca să mă chinuiască? Dacă nu, cum de au căzut din cer și cum de nu le-a mai îngăduit Cel de Sus să zboare?

Și, neavînd răspunsuri la întrebările acestea, convenit ar fi oare să îmi fac sălaș de sihăstrie tocmai în luntrea cerească, la sfat cu nălucile palide care o bîntuie? Sau să le las în urmă și să merg a mă nevoi în post și în rugăciune, cu nădejdea că se va îndura și de mine Cel de Sus, într-o zi, ca să mă primească la sînul Lui?

Am să aștept cu smerenie sfatul cel bun de la Sfinția Ta, cinstite Stareț.

Cu iubire frățească,

Al dumitale frate întru Domnul,
Macarie

Cea mai tânără dintre autorii care m-au sprijinit în întocmirea acestei antologii, RALUCA BĂCEANU nu este totuși străină de literatura gotică – dimpotrivă. Mai întâi Ștefan Ghidoveanu, apoi Gazeta SF și, în sfârșit, prestigiosul Suspans i-au publicat scriitoarei mai multe povestiri încadrabile (unele parțial, altele sută la sută) în genul cărui îi este dedicată antologia noastră. Asemeni textelor respective, „Frații de Saint-Yves” face parte dintr-un ciclu despre ocultism și despre tainele ori creaturile nopții – iar coborîrea treptată în straniu, păcat, mister și oroare se petrece într-o manieră pe care îndrăznesc să o numesc POEtică.

Raluca Băceanu

FRAȚII DE SAINT-YVES

Să fie oare posibilă ierarhizarea răului? Dacă, cumva, acesta se prezintă lumii în mai multe feluri? Cel animalic, săvârșit rapid, fără plăcere, fără un scop precis, comis numai pentru că trebuie? Și cel din datorie, o datorie drăcească, de parcă prin însăși a sa natură este obligat să făptuiască ceea ce i-a fost scris? Să aibă Răul propria sa etică?

Te întrebi, ce e mai rău decît însuși Răul?

Există, desigur, și acel Rău care ar putea fi catalogat drept un fel de rău omenesc, întrucît e săvârșit cu premeditare, cu plăcere. Ca și cum Răul, îmbrățișîndu-și propria esență, acceptă ceea ce el reprezintă de fapt, ba chiar o face cu bucurie. Să ne gîndim că poate fi comparat cu asumarea destinului de către om. Cum și Binele are propriul său destin, acela de a fi bun, așa și Răul îl are pe al său, doar că ACEȘTI DOI FRAȚI NU SÎNT DOAR DIFERIȚI, CI ȘI OPUȘI, precum Soarele și Luna. Răul se aseamănă omului. Ca și acesta, șovăie, greșește, singura deosebire fiind că, indiferent de circumstanțe, răul ajunge totuși să se înfăptuiască, mai devreme sau mai tîrziu. Răul trebuie văzut ca un frate revoltat al Binelui, căci din opusul său izvorăște. Ce ar fi umbra fără lumină? Și invers? Una în lipsa celeilalte nu ar putea

exista. Doar prin comparație le realizăm ființarea.

În plus, este greșit să vedem în Bine și în Rău doar valori nule, care să denumească o acțiune, o faptă, un fenomen, corelându-le numai cu rezultatul dorit. Sînt fenomenele cel mai puțin previzibile, deoarece niciodată nu poți prevedea exact cursul evenimentelor izvorîte din aceste concepte. Răul apare fie că o face precugetat, fie doar pentru că aceasta este datoria sa de Rău. Sigur este, însă, că apare.

Să privim, aşadar, cea mai îngrijorătoare formă a Răului, dacă, desigur, îi putem accepta ierarhizarea. Mai cu seamă, să privim Răul premeditat. Acel Rău Absolut care, pentru a-și atinge scopurile, extrage cele mai intime informații din mintea omului, cînd acestea doar omului ar fi trebuit să îi fie accesibile. Acel Rău care reușește, cum-necum, să citească temerile, aspirațiile, dar și principiile după care ne ghidăm în viață. Să nu confundăm acest Rău cu răul latent din fiecare om. Este vorba strict despre un Rău exterior, precum un Izvor care nu seacă, acel Rău care începe a se manifesta, poate, odată cu însăși apariția Binelui.

Dacă, prin cine știe ce trucuri mișelești, Răul s-ar arăta, în forma sa cea mai de temut, tocmai ființelor care doresc să se păstreze virtuozitate? Astfel nu s-ar dovedi altceva decît premeditarea sa, ca și cum, din dorința de a-i amăgi chiar pe cei mai puternici, ar simți un soi de bucurie nebunească. Cel mai Rău dintre Rele ar putea fi un singur lucru – tocmai ca Răul, odată înfăptuit, să consume atît de tare persoana în cauză, încît, indiferent de alegerea pe care aceasta o va face, fie că îl va fi respins, fie că îl va fi acceptat, să se vadă intrată într-o situație din care nu va mai ieși niciodată.

Ce se întîmplă însă cînd Răul ia forma celor dragi, tocmai pentru a ne convinge să îi cedăm? Sau, și mai rău, pentru a se asigura, luînd în calcul posibilitatea de a fi învins, că cel afectat nu va mai redeveni nicicînd întreg?

Iar acesta, înclin eu să cred, ar putea să fie Răul cel mai rău dintre Rele.

Răul Absolut

17 martie

Ralenne

Cerul roșiatîc apăsa peste ținuturile biciuite de ploii și de zăpezi, mult mai

tare decît de obicei. Nu s-ar fi putut spune de ce, dar primăvara întîrzia să apară. Mugurii nu mai așteptau să pocnească în culcușurile lor, de parcă adormiseră atît de adînc, încît uitaseră că le era scris să se mai și trezească. Natura întorcea spatele tuturor, amînîndu-și schimbarea la față, precum un copil răsfățat care nu și-a primit jucăriile. Culorile apusului, la rîndul lor, se prelingeau mocirloase peste întreaga grădină, încă acoperită, în unele locuri, cu gîlme murdare de zăpadă.

Contemplarea peisajului dezolant era însă o plăcere pentru Ralenne. De la biroul la care scria aproape toată ziua, își putea ridica ochii oricînd dorea, privind lung înspre pajiștea dezbrăcată. Culorile din acele momente, credea fata, aveau un alt impact, mult mai puternic, asupra minții umane, decît cel cauzat de „monotonia” exploziei picturale a primăverii.

Tocmai ce terminase un nou manuscris, iar acum sufletul ei sensibil se înfrupta cu priveliștea ultimelor nuanțe ale zilei. Pămîntul și zăpada aproape topită erau amestecate, la orizont, cu un plumburiu despicat de șuvițe stacojii, ca și cum însuși cerul își creșta pîntecele, lăsîndu-și măruntaiele ascunse să iasă sfidător la iveală. În cîteva minute urma să se întunece, dar, tocmai în acele minute prețioase, natura căpăta un *ceva* mistic, pe care se părea că doar mintea fetei izbutea să îl cuprindă. Fenomenul avea loc atît de iute și dura atît de puțin, încît, de prea multe ori, Ralenne își pusese întrebarea dacă nu era doar o părere, dacă undeva în lume existau totuși și alții care vedeau același lucru ca și ea, ori dacă straniul sentiment nu exista cumva numai și numai pentru ea singură.

Pe cît de repede apărea și dispărea această neobișnuită și dătătoare de visuri creștătură celestă, pe atît de repede se termina și jocul ciudatelor umbre deasupra pămîntului mort, parcă trezindu-l, astfel, la viață. Uneori, fata era convinsă că neliniștitorul dans spectral reprezenta un simplu fenomen optic, alteori însă, putea să jure că umbrele vii de pe pămînt urcau într-adevăr înapoi, în norii violeți din care se pogorîseră.

Așa o surprinse Briand, contemplînd apusul.

Iar a uitat să își aducă lumînările din bibliotecă. Și știe deja că o lasă vederea, dar nu mă ascultă, e atît de răuvoitoare!... se gîndi iritat Briand.

Însă nu se putea supăra pe unica ființă care îi mai rămăsese alături. De cînd părinții lor se stinseseră din viață, numai rele li se înîmplaseră celor doi frați, marcîndu-le dramatic destinul. Cînd Briand, renumit istoric, se căsătorise, simțindu-se brusc mai bine ca niciodată, lucrurile păruseră totuși a se reîntoarce pe drumul cel bun. Iar Ralenne decisese să se retragă la o mănăstire, cu studiile, cel puțin pentru o bucată de vreme. Dar fericirea nu durase prea mult, fiindcă soția lui Briand murise în circumstanțe destul de misterioase, la doar două luni după ce arătase primele semne că ar fi fost atinsă de o banală răceală. Murise cum și apăruse în viața lui Briand, repede, încît acesta nici nu știuse, în acel moment, ce semnificație trebuia să acorde tragediei: fusese o palmă peste obraz venită din

partea Sorții, ori o împlinire oarecare?...

Reușise, destul de iute, să treacă peste pierdere. Ralenne, deși rămăsese trei ani la mănăstire, nu încetase să îi scrie, ori de câte ori putea. Și, într-o zi, pe neașteptate, se întorsese acasă, veselind întregul loc, pînă nu demult pustiu și trist...

Briand coborî în bibliotecă și înșfăcă sfeșnicele. Odată întors în camera fetei, văzu că, între timp, cerul se învinețise de-a binelea, ca și cum fusese lovit de chiar forța gîndurilor bărbatului, prea apăsătoare, poate, pentru un singur om.

Ralenne stătea în aceeași poziție în care o lăsase mai devreme. Nu se clintise nici un centimetru.

— Intră, spuse ea deodată pe un ton vesel, nepotrivit atitudinii împietrite, afișate în ultimele cîteva minute.

— Surioară, iar ai uitat lumînările! Nu vrei să ne supărăm, nu? Încercă Briand să glumească.

Așeză sfeșnicul cu grijă pe singurul colț liber al biroului, încercînd din răputeri să fixeze cît mai bine lumînările, de teamă să nu picure ceară pe manuscrisele prețioase ale inteligenței sale surori.

O aprecia cu atît mai mult, cu cît observa că se schimbase. Copilul vesel, talentat, extraordinar de isteț, devenise, pe neștiute, o tînă domnișoară interesată de tot și de toate. Tratat de filosofie, de teologie, vechi documente în latină zăceau adunate pe biroul ei. Din scrisorile pe care și le trimiteau odinioară, Briand nu apucase să înțeleagă ce se găsea dincolo de aranjamentul armonios în care fata potrivea, cu atîta grijă și inspirație, cuvintele. Prea absorbit de propria-i muncă, își ignorase, fără să vrea, surioara. Dar, de cînd aceasta se întorsese, remarcase la ea o maturitate izbitoare, neștiind, de multe ori, cum să răspundă întrebărilor prea directe, iar, în alte dăți, prea profunde pentru vîrsta ei, pe care fata i le tot adresa.

De asemenea, Ralenne își păstrase, în ciuda evoluției sale spirituale remarcabile, o urmă dulce de copilărie. Să fi fost zîmbetul dintr-un colț al buzelor, să fi fost ochii care îi rîdeau înaintea gurii, sau întreaga ei alură? Părul creț de un nisipiu vibrant, ce îi stătea în toate părțile zbîrlit, ori poate felul cum se chircea pe scaunul mic de la birou, precum o năzdrăvană, punîndu-și ba un picior sub ea, ba altul, ba aducîndu-și-le pe amîndouă la piept – în ciuda corsetului bine strîns –, îi dădeau o notă de ludic inocent și fermecător, oricît de mult crescuse în cei trei ani în care nu locuise acasă. Anii aceia trecuseră prea repede, iar Briand simțea că pierduse prea mult timp pe care ar fi trebuit să îl petreacă alături de sora sa, singura rază de soare ce se mai afla, pentru el, pe pămînt. Anii aceia nu avea să îi mai întoarcă nimeni, niciodată.

— Sînt bine, știi cît de mult îmi place întunericul. E liniștitor și cald apusul. Umbrele, jocul de culori, amestecul violent, aproape că simt durerea

cerului. Ai văzut vreodată cum se despică? E incredibil de frumos, chinuitor, ca o naștere, dar frumos cu adevărat!

Îi zîmbi inocent, ridicînd ușor din sprîncene, apoi se întoarse din nou spre fereastră, aducîndu-și genunchii la piept și lăsîndu-și capul într-o parte.

Abia de curînd remarcase Briand talentul surorii sale de a descrie fenomene banale în așa fel, încît să pară extrem de interesante.

— Dar, Ralenne, apusul nu ar trebui să fie un sfîrșit? Ce e frumos la această... despicare? Întrebă Briand, accentuînd ultimul cuvînt și încruntîndu-se.

— Este, pur și simplu..., zise ea, gînditoare. Sfîrșitul zilei, nașterea nopții, continuă fata, cu mai multă voieșie. Depinde cum privești lucrurile. Eu mă gîndesc la orice sfîrșit ca la un început. E mai ușor așa, spuse ea, neclintită.

Briand simți nota de dezamăgire din glasul fetei. După moartea părinților, surioara sa alesese să își continue pregătirea într-o mănăstire aflată la cîteva sute de leghe distanță de castel, doar ca să încerce să uite fatidicul accident de trăsură în care cei doi pieriseră. Știa că Ralenne se hrănise cu iluziile legate de Viața de Apoi, pe care i le serviseră măicuțele, fiindcă unui copil – pe atunci, Ralenne era în mod cert doar un copil – astfel de credințe îi lăsau impresia că ar fi benefice. Dar se părea că fata nici acum nu reușise să se desprindă de naivele iluzii, ori, poate, acesta era modul prin care încerca să se amăgească singură.

Se întoarse către Briand, zîmbindu-i larg. Era ceva al ei caracteristic, în ultima vreme, să treacă, dintr-odată, de la o stare la alta. Fratele fetei nu era îngrijorat totuși, mai ales că Ralenne vorbea cu el despre absolut orice. Venea topăind în miez de noapte în bibliotecă, unde Briand lucra asiduu, aplecat asupra cronicilor sale, și îi flutura în față manuscrise cu privire la tot felul de subiecte. De la filosofia antică, pînă la fenomene inexplicabile, trecînd prin însemnări legate de emoții și sentimente, pentru că, spunea Ralenne:

— Sînt două lucruri diferite! Știu ce spun. *Certainement!*

Briand era mereu acolo pentru surioara sa, fiind în stare să abandoneze orice, cînd venea vorba de ea. De cele mai multe ori, uimit de concluziile celei mici, se lăsa antrenat în lungi discuții, pînă cînd se crăpa de ziuă.

— Și mă rog, de unde știi tu că emoțiile și sentimentele sînt două lucruri diferite?

Atunci fusese prima oară cînd Ralenne roșise, dar fata se mulțumise să mijească ochii la Briand, după care, imediat, zîmbetul îi revenise pe față, luminos ca întotdeauna. Mai iute însă decît lumina zîmbetului, ochii ei se lăsasera umbriți, pentru o clipă, de urma unei stranii neliniști. În acel moment, Briand o privise aproape cu disperare, iar Ralenne îi răspunsese surîzînd cu destulă amărăciune, fără să îi ofere totuși fratelui ei lămuririle pe care acesta le cerea rugînd-o mut din priviri.

Devenise clar, în acel moment, că fata îi ascundea ceva lui Briand, însă

acesta, cunoscându-i prea bine firea, hotărîse că nu era cazul să insiste. Ar fi vrut totuși să știe ce o măcina pe surioara sa. Oarecum, bănuia despre ce putea să fie vorba, motivul frământării ei reprezentînd, probabil, chiar motivul pentru care Ralenne se întorsese subit acasă. O dragoste neîmplinită, o așteptare ratată, o inimă frîntă peste care fata așeza acum, zi după zi, tone de gînduri, de manuscrise, de pasteluri.

— La ce te gîndești, Briand? De ce ești trist? Te-ai supărat pe mine? Briand?

Acum venise rîndul bărbatului să privească cerul. Se pierduse cu gîndurile în infinitul nopții.

— Eh, Ralenne, cum le zici tu... *efemerisme*?

— Aaa, am înțeles. Te-a furat și pe tine profunzimea asta extraordinară a serii. Nu e minunat? Nu e TOTUL atît de minunat?

Ralenne sări de pe scaun, aproape răsturnîndu-l, ca electrizată.

— E atît de fabulos Universul... Nu știu cum am putut fi așa de proastă cînd eram mică, cum de nu puteam vedea și înțelege atîtea lucruri! Îți spun, Briand, 18 ani e ca o vîrstă pentru renaștere! Văd în cu totul și cu totul altă manieră lucrurile! Ce descopăr e atît de frumos, chiar și de pare deprimant! Cum arăta cerul acum un sfert de oră? *Deplorable*. Și ținutul? Pustiit. Îți zic, de-a dreptul pustiit! Fir de iarbă n-a răsărit, ghiocel nu am văzut, numai petice murdare de zăpadă uscată. Dar ce frumos joacă roșul, portocaliul sau galbenul apusului peste colțul ăsta de natură! Și omul! Ce creatură fabuloasă! Totul e așa de... grozav!

Parcă umplea întreg castelul cu energia ei cînd avea astfel de revelații, iar lui Briand, sora sa îi lumina sufletul întreg.

— Tu ești grozavă, Ralenne! Ești extraordinară, într-adevăr! Să nu te schimbi niciodată, să rămîi așa, dar exact așa cum ești acum, *formidable*!

Ralenne începu să rîdă, bucuroasă. Părul creț, în lumina lumînării, părea roșiatic, iar rochia liliachie de mătase, ca lichidă, năștea valuri care se plimbau pe trupul fetei, la fiecare mișcare pe care ea o făcea. Gesticula mult, semn al bucuriei trăite din plin.

— Noi sîntem! Sîntem cei mai fabuloși frați! Noi, frații de Saint-Yves, noi! Noo-oo-i!

Ralenne prinse a cînta bucuroasă și ieși din cameră în pași de vals. Briand încă rîdea, amuzat și încîntat de euforia surorii sale. Mereu, noaptea, era cea mai energică, deși, nu înțelegea cum, întotdeauna se trezea odată cu răsăritul și începea să scrie pînă aproape de apus. Abia trăgeau de ea ori guvernanta, ori camerista, să mai iasă din odaie și să mănînce. Nu se lăsa – pe cît era de inteligentă, pe atît de încăpățînată devenea, cînd cineva încerca să o constrîngă spre a face un lucru căruia ea nu îi găsea rostul.

— Cărțile sînt hrana mea, cine are nevoie de mîncare? le arunca servitoarelor, care își făceau semnul crucii ori de cîte ori Ralenne începea să se certe cu ele pe tema luării unei gustări, a micului dejun, a prînzului ori a cinei.

— *Euh*, toată lumea, Ralenne! *Mon Dieu*, cărțile-s pentru suflet, dar pînă una, alta, mai ai și un trup! Vrei să te ofilești? Nu e păcat de sora mea, să mai pățească cine știe ce, fiindcă se încăpățînează inutil?

De cîte ori intervenea Briand, Ralenne începea, ca prin minune, să mănînce. După un timp, cei doi căzură de acord ca, la anumite ore, indiferent de ce anume lucrau, să coboare în sala de mese, împreună.

Pentru un timp, convenția funcționă, apoi, într-o zi, Ralenne decise, fără de veste, să se închidă în camera ei. Nu ieși de acolo mai deloc, o săptămînă întregă. La cîteva zile de la această nebulie, îi spuse lui Briand cîteva cuvinte stranie, ce semănau teribil de tare a avertisment:

— Ceva se întîmplă și nu e în regulă. Trebuie să mă pregătesc, altfel voi da greș. O să vină. Îți promit că nu te voi dezamăgi. Și nici tu nu mă vei dezamăgi pe mine. Trebuie... trebuie.

Briand nici nu apucă să îi ceară explicații, căci surioara, avînd o căutătură bizară, se retrase alergînd în camera ei, murmurînd pe holuri: „*Trebuie... trebuie... tre-buiee...*”. Îngrijorat, îi bătu cu pumnii în ușă, o imploră să îi deschidă, dar Ralenne nu voi să iasă. Se baricadase acolo, fără să facă cel mai mic zgomot.

Trecură ore, și Briand începu să se teamă de ce era mai rău. Din bibliotecă, lipseau diferite tratate de ocultism, iar vechi documente care aparținuseră Inchiziției Spaniole dispăruseră de asemenea. Bănuia că Ralenne ar pune ceva la cale. Se temea ca, împinsă tocmai de nepotolita ei sete de cunoaștere, fata să nu facă vreo prostie, să nu încerce să se joace cu cine știe ce forțe pe care nimeni, dar absolut nimeni, nu trebuia să le provoace vreodată.

Dezamăgirea, scria Sfîntul Ioan Gură de Aur, este primul semn. Mă tem că, poate, am încercat să înving ceva ce nu poate fi învins. E ca și cum te-ai strădui să smulgi o buruiiană, sperînd din tot sufletul să îi smulgi, totodată, și rădăcinile. Eu am descoperit că Răul nu are rădăcini, iar dacă are, acestea sînt adînc înfîpte, și nu în eter, ci în noi. Nu știu cum, încă nu îmi pot explica, dar așa este. Simt cum pulsează, mai puternic ca niciodată. Chiar mai puternic decît acum un an. Mai rău decît în ziua în care ele au înțeles și m-au izgonit de la mănăstire. Chiar mai rău decît în ziua cînd am aflat că moartea lor avea legătură cu puterile astea de care vreau acum să scap, pe care nu vreau să le sporesc. Trebuie să mă lupt să renunț la ele, să i le dau, dacă este necesar. Unde ești, Mon Dieu, unde? Cum de Răul există, dacă Binele nici nu se

sinchisește să se manifeste? Să existe separat? Să existe doar rău pe lumea asta? Să fi murit și ăsta să fie Iadul meu? Dar, Dumnezeu, le simt atât de pronunțat, neputința, groaza în fața monotoniei sentimentului ăstuia de nimicnicie existențială, durerea asta ce îmi taie adînc în suflet... Să mai am eu suflet după cîte am făptuit? Dar a fost involuntar, și totuși, am știut dintotdeauna...

Dar l-am avertizat, numai eu știu cît am încercat să îl avertizez.

Vreau să preiau iar controlul, dar nu pot. E prea greu. E prea mult, iar faptul că își are Sursa în mine este ceva inimaginabil, ceva peste care nu voi putea trece.

Cine, în lumea asta, ar fi putut crede că nu doar înțelepciunea începe în mirare, ci și sfîrșitul? Sfîrșitul liniștii, sfîrșitul valorii, sfîrșitul absolut în care, vrei nu vrei, EL te înhamă ca pe un animal de povară, dîndu-ți bice, comandînd simțurilor tale, întregului trup, dar, mai ales, rațiunii.

Am pierdut lupta dinainte de a o începe. Sînt pierdută, la rîndul meu.

Simt că vine. De fapt, nu, este deja aici. Va ieși, iar eu nu mai pot face nimic ca să îl opresc, nu am puterea.

Acesta este sfîrșitul, Răul Absolut, iar el mă va lua, va face ce va voi din mine, păpușă prizonieră în mîinile păpușarului. Mă va controla, iar cînd va termina cu mine, mă va arunca de o parte.

Îmi aștept sfîrșitul. Se întîmplă ACUM.

Ultima confesiune

4 aprilie

Ralenne

Soarele strălucea neverosimil peste ținutul amorțit încă. Fire timide de iarbă se hotărîseră să răsără care-încotro, de parcă erau, cu toatele, bete. Cît despre flori, nu se zărea nicăieri nici una.

Grădina mohorîtă din spatele castelului nu oferea o prea bună perspectivă asupra a nimic. Buruieni noroioase se cățarau ostile pe zidul dinspre camera Ralennei, fără să le mai smulgă nimeni. Ba chiar o porțiune mare de pămînt era goală în totalitate, nici măcar un fir de iarbă neizbutind să răsără acolo. Curios, dar tocmai dintr-un colț al porțiunii în cauză crescuseră, amenințătoare, buruienile hidoase.

În ziua aceea stranie, Briand inspectă, îngrijorat, împrejurimile castelului. Remarcă, uimit în mod neplăcut, degetele descărnate și pământii ale bălăriilor, cățărîndu-se înspre camera surorii sale. Cîndva, soarele bătea cel mai puternic în acea parte a castelului, dar acum, parcă pînă și astrul zilei evita să mai dea ochii cu fata.

— Ralenne! strigă el, sub impulsul momentului. Ralenne!

Nu se aștepta să primească vreun răspuns, tocmai de aceea tresări cînd o umbră se arătă, profilîndu-se întunecată în spatele ferestrei. Ralenne avea un păr nisipiu deschis, un ten perfect, ca de porțelan, dar silueta pe care o zări Briand era cu mult îmbătrînită, părul îi stătea drept, fără pic de formă, iar cearcănele adînci îi tăiau un chip străin, de parcă ar fi avut funingine sub ochi. Și rochia, era acea rochie blestemată neagră pe care o purtase la înmormîntarea *lor*!

Se retrase furios în casă și ordonă servitorilor să intre cu forța în camera surorii sale.

— Nu mă interesează, intrați, nu îmi pasă ce ordine v-a dat Ralenne acum o săptămîină! Fata asta vrea să moară, iar eu am fost un nesăbuit să o las acolo atîtea zile, chiar dacă susține că are mîncare și apă în odaie!

Servitorii se uitau mirați la stăpînul care, pentru prima oară în viață, părea că se pierduse cu firea.

— ACUM! Fie că spargeți ușa, nu contează, intrați! Tu, Eluise, fierbi apă pentru baie și îi pregătești o rochie nouă, cea mai frumoasă pe care o găsești, tu, Ivona, îi prepari pentru cină tot ce este mai bun, iar tu, Claudie, voi sînteți aproape prietene, te rog să vorbești cu ea, convinge-o, calmeaz-o, pînă mă întorc eu! Jean și Alphonse să nu intre în cameră, dar să vă stea pe aproape, dacă aveți nevoie să vă ajute sau dacă e necesar să trimiteți după mine!

Simțind că situația devenise presant de urgentă, Briand lăsa îndeplinirea ordinelor pe seama valeților, a cameristelor și a guvernantei, și se retrase iar în bibliotecă, încercînd să găsească, pentru a mia oară în ultimele șase zile, un răspuns privind nebunia care o cuprinsese pe Ralenne. Iar timpul zbura împotriva lui, fără ca el să îl simtă și fără ca el să o știe.

Cînd, în sfîrșit, găsi *acel* răspuns pe care ar fi preferat să nu îl găsească niciodată, se ridică imediat, abandonînd cu un gest furios manuscrisele vechi, și porni cu pași mari spre sala de mese, unde servitoarele ar fi trebuit să îi fi adus între timp sora – chiar dacă, absorbit de studiul frenetic al cărților blestemate ori posibil salvatoare, nu auzise vreun zgomot care să indice că valeții spărseseră ușa odăii. Poate, chiar, Claudie o convinsese cu vorba bună pe Ralenne să deschidă, și nu mai fusese nevoie de măsuri radicale.

Dar în sala de mese nu îl aștepta nimeni.

— Eluise! Ivona! Alphonse! răcni Briand, ce v-am poruncit eu? Unde

sînteți? Unde îmi este surioara?...

Nu îi răspunse decît tăcerea. Inexplicabil, întregul castel părea pustiu, mort, deși acest lucru nu era, firește, posibil. Servitorii nu ar fi îndrăznit să plece, să fugă, să îi părăsească. Se întoarse pe jumătate, privind scările în spirală, ce urcau către camera surorii sale. Se simțea, deopotrivă, mînios și speriat.

— Ralenne! strigă, cu voce încă poruncitoare. Vino în clipa asta aici! Acum, am spus!

Tocmai se pregătea să strige din nou, sprijinindu-se nesigur de balustrada frumos lucrată, cînd glasul fetei răsună vesel, exact cum și-l amintea, exact cum obișnuia să răsune odată.

— *Immédiatement!*

Din capul scărilor se ivi Ralenne. Rochia de catifea de un verde *bouteille* cădea perfect pe trupul fetei. Buclele surioarei își recăpătaseră strălucirea, iar cearcănele dispăruseră, ca prin minune. Coborî treptele cu o eleganță plină de voie-bună, de parcă nu s-ar fi întîmplat *nimic*.

Briand începu să se întrebe, involuntar, dacă umbra pe care o văzuse la fereastră fusese Ralenne într-adevăr, ori dacă imaginea contorsionată nu existase cumva doar în mintea sa bîntuită de gînduri negre și de plăsmuirile din manuscrisele inchizitorilor.

— În sfîrșit, răsuflă el, ceva mai ușurat. Ce a fost cu tine? Ce ai făcut?...

La auzul interpelării, fetei îi pieri zîmbetul de pe chip, iar privirea i se fixă într-un punct aflat undeva, pe perete. Apoi își întoarse ochii mari către el, parcă muștrîndu-l, țuguindu-și, aproape insesizabil, buzele. Se încruntă și trase adînc aer în piept.

— Acum sînt bine.

Starea i se schimbă semnificativ în aceeași secundă. Începu să rîdă cu o poftă nestăpînită, dar rîsul, oricît de molipsitor suna, nu era al ei. Teama se scurse în sîngele lui Briand, inundîndu-l.

— Ralenne, ce Dumnezeu e cu tine? Mă înspăimînți. Nu putea să vorbească bine, din cauza îngrijorării și a fricii. Te porți ca o... o...

— Ca o ce, frate? întrebă Ralenne cu o voce neobișnuit de serioasă, în care Briand nu mai sesiză nici o urmă din tonul frivol pe care îl adoptase cu numai cîteva clipe înainte. Se simți năucit.

Glasul ei era sec, fără pic de inocență copilărească în el. Un glas glacial, aproape amenințător.

— Știi că nu pot..., încercă el.

— ... spune? Spune-o! O știi la fel de bine ca mine. Dintotdeauna ai știut-o. Toți din casa asta o știu! SPUNE-O!

— Oprește-te! Ralenne, ce se întîmplat? Vreau să aflu. De la tine. Vreau să te aud confirmînd.

Îl privi fără urmă de sentiment. Își plecă ușor capul spre stînga, mijindu-și ochii la el. Nu mai avea nimic drăgălaș în acest gest, ba chiar trăda lucruri pe care Briand nu ar fi vrut să le gîndească niciodată despre sora sa. Devenise a *lui*, nu se putea să fie mai clar decît atît. A *celuilalt*, despre care vorbeau cărțile prăfuite. Cum Dumnezeu se întîmplase?... Nu știa, dar cu siguranță manuscrisele din camera fetei ascundeau amănuntele răspunsului.

Se deplasă în lateral, ca și cum plănuia să ocolească *ființa* care îl privea sfidător și care nu mai era Ralenne, de acum știa sigur.

— Degeaba! hohoti vocea unei alte femei din trupul care aparținuse surorii sale. Sînt toate în șemineu!

Briand îngheță instantaneu, cu ochii la cea care îi înlocuise surioara. Deși ticăloasa îi imita fetei gesturile, inclusiv încercarea de a zîmbi dintr-un colț al gurii, fiecare mișcare a trupului emana o senzualitate atît de nerușinată, încît Ralenne, *adevărata* Ralenne, oripilată, ar fi preferat mai degrabă să moară, decît să îmbrățișeze nonșalanța acestei ființe mizerabile.

Cu groază crescîndă, nestăpînită, Briand încercă din răspuțeri să lupte cu sine însuși pentru a păstra în fața ochilor săi imaginea curată a Ralennei, a surorii dulci și inocente, care vedea, precum un copil, lumea întreagă asemenea unui basm, și mai încercă, totodată, disperat, să își alunge din minte reflexia Făpturii de nenumit care îi ocupase fetei trupul. Voia cu toată forța să nu o urască, dar nu mai știa dacă Ralenne ființează încă undeva în acel trup, sau dacă nu. Cărțile nu spuneau nimic despre asta.

Iar acum se apropia de el. Chiar și mersul, ce se voia a fi vioi și degajat în același timp, mersul *Ralennei*, era acum de-a dreptul scîrbos. Făcătura se folosea de trupul fetei, unduindu-l lasciv la fiecare pas.

Se opri la cîțiva metri de el.

— Te-am avertizat. De mult prea multe ori. Și nici măcar nu ți-ai dat seama. Prea ocupat în munca ta, prea ocupat să vezi că nu mai sînt aceeași Ralenne, încă de cînd m-am întors acasă. Nu ai văzut. Ce e mai rău, este că nici nu știi cînd m-ai pierdut cu adevărat. Nu știi dacă s-a întîmplat atunci cînd m-am retras la mănăstire, sau acum o săptămînă.

Ființa aceea părea că îi anticipează fiecare gînd, iar Briand simți că înnebunește. Nu putea să acționeze, nu știa cum, nu știa unde mai era acum Ralenne, sora sa, micuța sa soră.

— *Nu te voi dezamăgi, Briand, iubitul meu frate. Nici tu nu o face, doar noi ne avem, doar noi doi, unul pe altul. Mon frère...*

— Nu! Oprește-te, blestemăție!...

Ralenne își privea fratele, acum, cu ură și batjocură evidente. Zîmbi în cel mai diavolesc mod posibil, rînjind caninii precum un animal incapabil de sentimente, ci doar de plăceri nebunești, de plăcerea de a-l vedea suferind înaintea

sacrificării.

— *Micuța de tine, ești o răuvoitoare! O răuvoitoare!...*

Briand nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să reacționeze în fața monstruoșității. Făptura părea capabilă să se folosească de fiecare amintire a lui, de fiecare lucru mărunț din trecut, sorbind din neputința lui ca dintr-un pocal cu vin delicios, dulceag. Neputința, teama, aveau cel mai seducător gust...

— Te-am prevenit! Nenorocitele! Te-am prevenit și nu ai văzut în toate astea decît niște simple capricii! Nu ai *vrut* să vezi adevărul! Nu ai *vrut* să vezi că micuța Ralenne era de mult a mea! Nu ai *vrut*!...

Instinctiv, dintr-o singură mișcare parcă, Briand o înșfăcă pe Ralenne de braț, scofînd totodată pumnalul. Vîrfurile tăioase îi ațintea surorii sale inima.

— Fă-o..., șopti vocea străină printre buzele fetei. Fă-o, și o vei uide și pe ea. Fă-o, netrebnicule. Fă-o și vei rămîne singur.

Începu iar să rîdă.

— De fapt, mereu ai fost singur. Nimeni nu te-a iubit. Părinții ți-au murit mult prea devreme, soția a murit și ea. Toți te-au părăsit, iar acum și micuța Ralenne o va face. Fă-o, și nu vei mai dormi niciodată liniștit. Fă-o. Fă-o!...

Briand icni, eliberîndu-i Făpturii brațul. Dădu să coboare vîrfurile pumnalului, dar fata prinse arma de lamă.

— NU!...

Atît reuși să spună, căci ea îi smulse rapid pumnalul din mînă, înfingîndu-și-l, cu putere, în stomac.

— DA!... veni răspunsul sinucigașei, înainte ca aceasta să se prăbușească pe podea.

Pata de sînge se lățea, creștea din ce în ce mai mult, pîrînd neagră prin contrast cu verdele rochiei. Se întindea ca o mîzgă, izvorînd din interiorul trupului fetei, trup în care cîndva viețuise Ralenne, cea adevărată, cea bună și inocentă. Sora sa.

Cu mîinile tremurînd și mințile zăpăcite, Briand încercă în zadar să oprească sîngerarea. Culoarea din obrajii fetei se ducea, trupul devenea țeapăn, iar ochii mari priveau înspre nicăieri, cumva opaci, cu pojghița subțire a morții așezată iremediabil deasupra.

— Ți-am spus că voi reuși, șopti către el vocea Ralennei, vocea adevărată. Briand plîngea.

Apoi, trupul surorii sale vibră, cumva animat de o misterioasă forță. Culoarea îi revenea fetei, încet-încet, în obraji, ochii i se închiseră și i se deschiseră de cîteva ori, după care redeveniră sclipitori, ca pe vremuri. Pata de sînge părea că se micșorează, iar sîngele, precum o închipuire, părea că se strînge înapoi în trup....

Briand o privea perplex, incapabil să mai facă vreun gest sau să mai scoată

vreun sunet. Fata se ridică dintr-odată, cu ușurință, de parcă nimic nu se petrecuse, aranjându-și cu degetele delicate rochia șifonată. Sîngele de pe material arăta deja vechi.

Fără să mai gîndească, Briand păși hipnotizat către sora sa, iar ea îi zîmbi, crispată. Atunci zări bărbatul, pentru prima oară, strălucirea roșiatică din privirile fetei, priviri în care recunoscuse rămășițele inocenței copilărești a Ralennei, rămășițe care, îmbinate cu răul și cu ludicul, nu reușiseră decît să dea naștere unui amestec de sinistru, cum Briand nu ar fi putut crede că îi va fi dat vreodată să vadă.

Izbuti să se dezmeticească. Răcni.

— Ai reușit să mi-o iei și pe ea!... Știu că nu mai este acolo, vrei să mă amăgești, să îmi pierd mințile!... Dar nu vei reuși să mă iei și pe mine!...

Nu așteptă răspunsul Făpturii. Se aplecă după pumnal, iar cînd Ființa încercă să îl îmbrîncească la pămînt, Briand, în urma unei ultime hotărîri dureroase, dar necesare, îi lovi scurt gîtul, retezîndu-i-l.

Sîngele țîșni ca și mai înainte, dar, de data aceasta, nu mai reveni în trup. Ralenne nu se mai ridică încă o dată. Capul separat de corp privea liniștit spre tavanul înalt al sălii. Ochii ei nu mai scînteiau roșiatici, ci redeveniseră, pe dată, căprui. Iar felul în care căzuse, secerată de către propriul ei frate, fusese pedeapsa pentru că se jucase cu forțe mult peste înțelegerea ei. Căzuse precum un copil care încearcă mult prea devreme să meargă, cînd încă ar trebui să se tîrască de-a bușilea, și, chiar și în propria moarte, nu văzuse la început decît o joacă. Poate că, de fapt, niciodată nu se maturizase complet.

Privind neîncrezător trupul neînsuflețit, Briand rămase în minte cu *acea* imagine din *acea* noapte. Toți cei dragi îl părăsiseră, dar moartea Ralennei, mai ales că fata murise pentru că *el* alesese să o ucidă, nu avea cum să se mai vindece vreodată, lăsînd în sufletul bărbatului un gol mult prea mare pentru a mai putea fi alinat.

Nici chiar timpul nu se poate așterne peste asemenea întîmplări. Cît despre Bine, lipsa totală a acestuia nu poate însemna decît inexistența lui. Răul Absolut cîștigă detașat nu cînd i se permite, ci cînd nu are adversari. Adversarii lui sînt de fapt acele ființe care se numesc oameni. Cu cît mai virtuoși, cu cît mai buni, cu atît mai mult puși la încercări, care mai de care mai insolite. Din ce în ce mai grele, doar ca Răul să aibă siguranța că va cîștiga. Și într-un fel sau altul, mereu cîștigă. Găsește tot timpul o cale. Iar dacă asta nu înseamnă că Răul se concepe pe sine, atunci nimic pe această lume nu mai are sens. Cum, de fapt, se și întîmplă. Nimic nu are temei. Sîntem prinși absurd într-o luptă dementă în care, din start, nu ni se dau sorți de izbîndă. Atunci, de

ce să mai luptăm? Care să fie rostul?...

Ultimele confesiuni

30 aprilie

Briand

După părerea mea revelația anului 2011 în materie de debut, CĂTĂLINA FOMETICI scrie în general dark fantasy și este o mare iubitoare a mitologiei grecești, cum putem vedea din poveștile ei, publicate în diferite reviste electronice. De data aceasta însă, autoarea ne încântă cu un gotic pur, desfășurat într-o atmosferă montană twinpeaksiană, în care lupii demonici și legendele prind viață sub ochii îngroziți ai... pașnicilor locuitori...

Cătălina Fometici

SUB VĂLUL NOPTII

Pentru că monștrii din beznă obosesc, îmbătrânesc și mor. Dar țărîna pe care au călcat va păstra mereu, imprimată, urma pașilor lor...

În umbră

Se auzea muzică urcînd spre culmi. Răsunau chiote și fluierături, bătai din palme care țineau ritmul, hohote puternice de rîs. „*O fi vreo nuntă!...*”, zise unul dintre ciobani, privind în vale și încercînd să distingă ceva în noapte. Dar nu se vedea nimic. Satul era învăluit în întuneric. „*Cum să fie nuntă?!...*”, se supără bătrînul, în timp ce se învelea cu pătura de lînă. „*Cine a mai pomenit nuntă cu lăutari în timpul săptămînii, cînd gospodarii au treabă?...*” Însă zgomotul creștea, amplificat de liniștea nopții, și ecoul îi răspundea din fiecare versant.

Cîinii se ridicaseră din locurile lor, pășeau încordați, cu capul ușor plecat și cu etichetele țepene, mîrîind înfundat. Conducătorul haitei începu brusc să latre întăritat, mușcînd aerul cu furie. „*Taci, Ursule, ce ți-a venit?... Lasă-i, petrec și ei!...*”, vorbi ciobanul care privea în vale, trecîndu-și ușor mîna prin blana aspră a cîinelui. Dar animalul era tot mai agitat, tremura din tot corpul și lătra cu ochii ieșiți din orbite. În spate, dincolo de gard, oile se foiau neliniștite, ca și cum ar fi simțit lupul.

Muzica și strigătele se auzeau din ce în ce mai clar și mai tare. Grupul de petrecăreți urca muntele neobișnuit de repede, cu îndemnuri și strigăte vesele. „*Doar nu vin încoace...*”, zise omul mirat, prinzînd cîinele de gît și încercînd să-l

liniștească. „*O să-i rupă cîinii. Asta ne lipsește acum, gălăgie în miez de noapte...*” Bătrînul se mișcă în pătura lui, mormăind ceva de neînțeles.

„*Sînt aici, trebuie să-i vedem din clipă în clipă...*” Cîinele Ursu se lipise cu burta de pămînt și scotea urlete prelungi, cu botul înălțat spre cer. Ceilalți cîini chelălăiau, terorizați, și se îngrămădeau unii în alții, cu cozile între picioare. Muzica și chiotele răsunau de jur-împrejur, de deasupra, din toate părțile. Se auzeau rîsete vulgare, rostogolite, îndemnuri deocheate, vorbe pe mai multe voci, care înghețau sîngele în vine. Dar în poiană nu se vedea nimeni. Întuneric, foc pe jumătate stins și siluetele vagi ale celor doi oameni. „*Ce să fie, nene Pătrule?...*” băgîui cel tînăr, privind în toate părțile la copacii muți și la aerul încremenit. Hora nevăzută se ridica în văzduhul negru, tot mai sus, tot mai departe.

Bătrînul făcu grăbit cîteva cruci mari. „*Ce să fie, copile... Dansează dracii de bucurie. Au simțit sînge proaspăt. Dumnezeu să aibă milă de noi!...*”

Valea Cîntătoare

— *Ăsta e satul*, exclamă Claudia de pe bancheta din spate.

Pădurea se retrase în lături, lăsînd să se vadă un șir de case potrivite, curate și bine îngrijite, așezate de-o parte și de alta a rîului de munte. Grădini cu flori se întrezăreau în spatele gardurilor acoperite de caprifoi și de viță-de-vie.

Școala era chiar în centru, puțin mai sus de primărie; o clădire scundă, vopsită proaspăt într-un roșu-cărămiziu. „*Măcar nu e galbenă!*”, rîse Claudia, în timp ce cobora din mașină. Îi examină, cu o privire scurtă, pe cei cîțiva copii care băteau mîngea în curte și care înțepeniseră la intrarea ei, dîndu-i un „*Bună ziua!*” timid – era înaltă și serioasă, ținea capul sus, purta părul despletit și era îmbrăcată *altfel* – și zîmbi ușor cînd îi lăsă în urmă.

O să ne înțelegem, decise ea, satisfăcută, și intră cu pas sigur în biroul secretarului.

I-au remarcat imediat ochii strălucitori, părul lung și des și talia subțire. „*Ce tînără e!*”, au zis celelalte profesoare cu invidie, în vreme ce elevii se înghesuiau în spatele ei să o vadă. „*Asta e profesoară?*”, au întreat ei, neîncrezători. „*Nici nu te deosebești dintre ei!*”, i-a spus titulara catedrei de chimie, cu un zîmbet de falsă bunăvoință pe buzele rujate puternic, văzînd-o într-un grup de copii. Claudia i-a întors zîmbetul, calmă și degajată, fără să-i răspundă.

„*Ți-ai găsit gazdă? Unde stai?*”, a întreat-o directorul, privind-o pe deasupra ochelarelor. „*La tanti Gena, dincolo de rîu*”, a zis ea, arătînd cu un gest scurt casa mică, izolată, cocoțată pe deal, la umbra pădurii.

S-a lăsat, pentru un moment, tăcerea. Toți ochii s-au îndreptat către ea, mari și neliniștiți. „*La Gena Lupașcu? Atît de... departe?*” a exclamat cineva.

Claudia a rîs. „*E la cinci minute de aici. Asta numiți departe?...*”

„*Biata de ea!...*”, au murmurat niște babe în urma ei, cu părere de rău. Le-a auzit clar, dar a ridicat din umeri și a mers mai departe; directorul a însoțit-o, o vreme. Înainte de a se despărți de ea, acesta și-a scos ochelarii și i-a șters cu o mînă tremurîndă. A privit-o iar, cu ochii lui spălăciți, de om bătrîn. „*Domnișoară. Să ai grijă, acolo...*”

Toamna era neobișnuit de blîndă, scăldată în lumină aurie, cer pastelat și o căldură plăcută. Dincolo de pădurile împestrițate cu galben, ruginiu și roșu-arămiu, vegheau tăcut munții cei întunecați, cu frunți de piatră, care închideau valea precum zidurile unei cetăți.

În liniștea pădurii

Se plimba singură, împrăștiind cu piciorul frunzele uscate, care se așternuseră pe potecă într-un strat gros. Dealul era înalt și pietros, avea iarbă scurtă, aspră, și tufe de ferigă pe jumătate uscată. Pădurea era rară aici, doar niște pîlcuri de copaci, pe alocuri. Din vîrf, se putea vedea toată zona, iar panorama văii apărea încîntătoare. Jos, pe malurile micului rîu, satul dormea liniștit în lumina aurie a după-amiezii. În partea cealaltă, spre munți, șerpuia drumul cel îngust care ducea în satele vecine, Vadul Lupului și Brazi.

Claudia trecu pe lîngă biserica cea veche de lemn – satul avea acum altă biserică, una de piatră, jos, în centru, lîngă primărie – și pe lîngă cimitirul invadat de buruieni încîlcite, coti spre dreapta și se opri la poalele unor copaci înalți. Venea aici aproape zilnic, se așeza în iarbă cu o carte în mînă și citea pînă cînd umbrele înserării o alungau înapoi în sat. „*Unde tot mergi?*”, o iscodea bătrîna Gena în fiecare seară, cînd se întorcea acasă, cu frunze în păr și cu un zîmbet larg pe buze. „*Cum, pe dealul cu biserica? Așa de departe?...*” Ochii bătrînei se asuceau de curiozitate, gura i se strîngea, întreaga ei ființă se încorda în așteptarea răspunsului. Apoi începea să povestească ceva interminabil și complet lipsit de importanță, presărat cu hohote de rîs nepotrivite și exclamații răsunătoare. Și nu se mai oprea pînă tîrziu în noapte, iar Claudia se simțea mereu extenuată după astfel de conversații fără cap și fără coadă. O ștergea de-acasă de cîte ori avea ocazia, hălăduind prin pădurile din jur și prelungind plimbările pînă cînd se lăsa întunericul...

Rămase nemișcată, privind cu atenție. Ceva, ca o umbră neagră, se opri în mijlocul poienii de pe versantul din față. Părea un animal, însă distanța era prea mare pentru a-și da seama ce fel de animal vedea. Lup?... Nu, nu aveau cum să fie lupi pe aici. Probabil un cîine, un cîine mare și lătos de la vreo stîină, care plecase singur în recunoaștere. Și, la urma urmei, putea să fie și lup. Doar se afla în inima

sălbăticiei...

Un vînt rece o făcu să se înfioare. Se lăsa înserarea.

Soarele apunea după niște creste, colorînd pădurile în roșu. Fata închise cartea, adună pătura, apoi începu să coboare spre sat, în pași de plimbare. Creatura cea neagră din poiană era tot acolo; privirile ei ardeau.

Dincolo de geamul nopții

Bătrîna avea ochi vicleni ca de vulpe, vorbea mult și tare (prea tare), rîdea gîlgîitor și o pîndea pe sub sprîncene, adulmecînd răspunsurile ei scurte și molatice. Povestea lucruri neinteresante, revoltătoare sau scîrboase, dîndu-le o aură de mister, și exploda de bucurie la reacțiile ei de revoltă sau repulsie. O provoca să vorbească, și aștepta cuvintele ei cu ghearele scoase, ca și cum ar fi vrut să le apuce încă înainte de a ieși din pieptul ei. Și apoi le prindea, crude, le sfîșia între dinții ei putrezi, le mesteca lent, savurîndu-le, și le înghițea cu voluptate, ofînd lasciv și dîndu-și ochii peste cap de plăcere. O urma pînă în cele mai tainice unghere și îi arunca în ochi o lumină albă, rece, nudă, lăsînd-o expusă ca pe o păpușă în vitrină, în timp ce umbra bătrînei se întindea în urmă, lungă și slabă, acoperind peretele cu aripi mișcătoare și gheare prelungi.

Se trezi dintr-un somn agitat. Nu știa cît e ceasul și, pe moment, nu știa nici unde se află. Apoi își aminti că o trezise un zgomot de afară. Se auzea distinct pîrîl umflat de ploi, care curgea vijelios la vale – dar se mai auzea ceva. Pași. Un oftat greu. Și parcă șoapte. Și avea senzația certă că cineva – sau *ceva* – pîndește afară, la geam. Niște ochi urîți, răi, un rînjete infernal și un mîrîit înăbușit în fundul gîtului. *Nu fi copil*, se mustră singură. Se ridică pe jumătate, își potrivea așternutul și se culcă la loc. Dar senzația persista. *Era* cineva – sau *ceva* – afară, privea la geamul ei și aștepta. Sări din pat, enervată – *poftim, o să demonstrez că nu este nimeni. Sau nimic* – și merse la fereastra acoperită cu un fel de draperie improvizată dintr-o fișie de pînză cu marginile zdrențuite. Întinse mîna – *nu privi! Dincolo de geam se întinde Întunericul cel de nepătruns, și toate duhurile nopții care fac bezna mai adîncă, le vei vedea plutind în aer* – și, după o ușoară ezitare, dădu pînză la o parte cu o mișcare smucită. Nu se vedea nimic. Doar drumul ce ducea sus, în vîrfurile muntelui, pîrîl și dealul din față. Și ceața, care plutea lăptoasă peste toată valea. Își zîmbi sieși – *vezi? E doar noaptea, cîntă la geamuri prin valuri de ceață* –, oarecum ușurată, acoperi iar fereastra și merse în pat.

Afară, la adăpostul pădurii, ochii pîndeau. Așteptau.

Dimineața era rece și mohorâtă. Claudia, zgribulită, descuie ușa de la intrarea profesorilor și intră repede în cancelaria bine încălzită. „Vine iarna, domnișoară, să vedeți numa’ ce zăpadă avem noi pe-aici, și ce frumos e!...”, îi zisese femeia de serviciu cu o zi înainte, cu glasul ei cântat. Acum însă nu era nimeni în școală, veniseră doar muncitorii care tăiau lemne pentru a face focul în clase. Claudia pregăti condica și cataloagele, își făcu o cafea și, apoi, începu să răsfoiască niște cărți și să noteze ceva într-un caiet.

Tresări. În clasa de lângă cancelarie se auzea clar un plîns înăbușit. Ascultă cu atenție. Da, era cineva acolo, și plîngea. Lăsă cafeaua pe masă și alergă în clasa încă rece, cu luminile stinse. Plînsul se auzea mai tare, undeva lângă perete, după ultimul rînd de bănci.

— Care ești acolo? întrebă ea tare, iar plînsul încetă brusc.

Aprinse luminile și văzu o umbră mică, ghemuită pe jos, tremurînd de frig. Sau de frică.

— Ridică-te! vorbi Claudia, silindu-se să dea vocii sale un ton de comandă.

Mogîldeața se înalță încet, cu mîinile împreunate și cu părul ciufulit peste față, parcă în așteptarea unei pedepse cumplite.

— Eva! exclamă Claudia, mirată. Ce-i cu tine aici? De ce ai venit așa de dimineață?... Și de ce plînge, ce-ai pățit?...

Fetița izbucni iar în lacrimi, de data asta fără să se mai stăpînească. Plîngea isteric, cu sughițuri, tremurînd puternic și agățîndu-se cu disperare de tînașa care se repezise la ea cu brațele întinse.

— Vino în cancelarie, nu sta aici în frig, zise Claudia, luînd-o de mînuța înghețată și trăgînd-o după ea. Deși fetița îi luase mîna cu încredere, o simți cum opune rezistență.

— Domnișoară, șopti ea, dar... dacă n-a plecat?... A plecat?...

— Cine să plece, Eva?

Fetița avea ochii larg deschiși, goi. Chipul îi era foarte palid.

— El... Domnișoară, el. Lupul. Lupul ăla mare, mare de tot... E afară, pîndește la geamuri...

Claudia o privi un moment nedumerită, apoi rîse liniștitor, dezmiardînd bucele negre ale copilei.

— Haide, Eva, lasă prostiile. Nu e nici un lup afară.

— Dar...

Tînașa se lăsă jos, pentru a fi la nivelul fetiței, și îi prinse fețișoara palidă între palme.

— Gata, Eva. Ce-i cu aiureala asta?... Ești fetiță mare!...

Îi șterse lacrimile cu delicatețe și îi împinse părul ciufulit după urechi.

— Așa. Acum vom merge în cancelarie, la căldură, pînă vin oamenii să

facă focul aici. O să stai cuminte lângă sobă și o să bei o ciocolată caldă, da?... Îți place ciocolata caldă?... Hai mai repede, uite ce înghețată ești!...

— Îți vine să crezi?! exclama Claudia câteva ore mai târziu, intrigată, către colega de geografie. Copila aia brunetică din clasa a șasea, Eva... a dormit aici peste noapte. Am găsit-o azi-dimineață în clasă. Adineauri a venit tată-său să întrebe de ea...

— Cum să doarmă aici, măi fată? sări profesorul de matematică, burzuluiit grozav. Păi ce, e nebună?...

— Cine a dormit aici? interveni directorul, care tocmai atunci intra în cancelarie, cu un teanc de hîrtii în mînă și cu ochelarii pe nas.

— Eva Moraru, din clasa a șasea.

Bătrînul lăsă hîrțiile pe masă și se așeză, cu ochii țintă la Claudia și cu gîtul întins.

— Păi fata aia e din Brazi. Ce-a pățit, a pierdut autobuzul?...

— Posibil...

— Și n-a găsit unde să stea peste noapte?!... Are neamuri aici!...

Claudia făcu un gest de neputință.

— Tot bîiguia ceva despre un lup. Încep să cred că le-am citit prea multe povești la oră...

Se lăsă o liniște înghețată. Chiar și bolborositul filtrului de cafea se opri, încremenit.

— Lup, pufni cineva cu neîncredere.

Tonul folosit îi aduse în fața ochilor o imagine din cărțile pentru copii, o creatură înaltă, bipedă, cu părul zburlit și îmbrăcată în salopetă verde. Așa arăta în povestea aia ilustrată, cu lupul și iepurașul.

— O fi văzut vreun cîine, prostituța, oftă Claudia, pregătindu-se să iasă. Nu știți cum sînt copiii?... Inventează tot felul de lucruri ca să se sperie, sau ca să-i sperie pe alții. Mîine vor spune că l-au văzut pe Lup deghizat în Bunica, culcat în pat și învelit cu pătura...

Îeși cu un rîs silit. În urma ei, persista aceeași liniște adîncă, înghețată.

Fetița, roșie de emoție că „domnișoara” îi dăduse atenție, citea cu seriozitate compunerea. Ceilalți copii o ascultau în liniște, fără să ridice ochii din caietele lor. Claudia se plimba de colo-colo printre bănci, cu manualul deschis în mînă și cu urechile ciulite la glăsciorul timid. La un moment dat, se opri în dreptul ferestrei și privi afară. I se păruse că vede ceva ca o umbră neagră, trecînd pe lângă copacii din fața școlii. Apoi, un cîine mare, lăptos, apărui din direcția opusă, urmat de un om în cojoc de lînă, care căra un sac. Lămurită, se întoarse către copila care citea.

— Destul, Loredana. Am înțeles.

Fetița ridică ochii, mirată. Nu terminase de citit compunerea, mai avea jumătate de pagină. Și tocmai ajunsese la „punctul culminant”, cum învățase ea că se numește acel moment de maximă tensiune...

— Care a fost tema ta? Citește, te rog, cerința.

Roșeața din obrajii fetei deveni și mai pronunțată, între șuvițele părului blond.

— „*Povestii o întâmplare adevărată din viața voastră, respectând momentele subiectului. Folosiți ca model compunerea din manual*”, citi ea din caietul de clasă.

— Ei? Ce nu este bine?

Eleva ridică din umeri și privi în jur, nedumerită, parcă sperînd să afle de la colegi răspunsul la această întrebare-capcană. Pentru că, în mod sigur, era o capcană acolo.

— Tema ta, explică profesoara cu un zîmbet amuzat, a fost să povestești o întâmplare *adevărată*. Iar tu mi-ai scris o compunere despre strigoi.

— Dar... e adevărat, domnișoară! strigă fata, roșie ca focul, în timp ce colegii ei, cu sprîncenele înălțate, întăreau cuvintele ei. Este adevărat! Vecinul meu care a murit acum trei ani *este* strigoi, vine aproape în fiecare noapte la nevasta lui și...

Claudia se sprijini cu spatele de catedră, oftînd răbdătoare. Copiii, brusc însuflețiți, confirmau cu seriozitate fiecare detaliu al poveștii auzite mai devreme. Și aveau și ei altele, tot altele. Bunica lui Ionel fusese atacată de un lup, care îi smulsese o bucată din fustă, iar seara, cînd îi povestise bărbatului, acesta rîsese, și între dinți avea fire rupte din fusta femeii. Vecinul lui Andrei se trezise salutat de un om care murise și fusese îngropat în urmă cu trei zile, și tot satul îl văzuse pe mort, cum rîde în gura mare și cum strigă cuvinte de batjocură. Iar în zilele din urmă, apăruse Lupul. Un lup mare, mare cît un vițel, cu niște ochi arzători, care pîndește în umbra pădurii. Pare să caute ceva. Uneori, merge paralel cu drumul, în timp ce ochii lui răi îi scrutează pe trecători, le disecă adîncurile sufletului. Un om plecat după lemne nu s-a mai întors, i-au găsit trunchiul dezmembrat după două zile; jur-împrejur, bucăți de carne, oase sfărîmate, smocuri de păr amestecat cu sînge. Niște ciobani au mers cu oile peste dealuri. Tabăra lor a fost găsită răvășită, oamenii sfîrtecați, oile cu pîntecele sfîșiat și măruntaiele mîncate. Și, peste tot, urmele unor labe mari, lunguiete, cu gheare. Au plecat niște oameni din Brazi și din Vadul Lupului, cu puștile în spinare, să ucidă fiara. Dar a intrat în pămînt, ca și cum n-ar fi fost. Urmele pașilor ei s-au terminat brusc, lăsîndu-i pe oameni descumpăniți și nervoși. Iar acum, se arăta aici, în Valea Cîntătoare.

— Eva Morar, din clasa a șasea, l-a văzut acum o săptămînă, zise Florentina din rîndul de la geam.

— Da, a alergat spre ea cu dinții rînjiți, și ea s-a ascuns în școală! strigă și

Alexandru din ultima bancă, repezind două degete în sus.

— Ei, gata cu lupul Evei, vorbi în sfârșit Claudia, după ce îi ascultase cu un zîmbet reținut. Dacă stăm să spunem povești de groază, trece ora. Și, adăugă ea, privindu-i pieziș, cred că nici nu v-ar părea extrem de rău...

— Și aici în Vale, sări Alin din Vadul Lupului, speriat că el nu va apuca să vorbească, trăiește o babă, o babă urîță și rea, care...

— ...care o să vă mănînce dacă nu deschideți cărțile în momentul ăsta și dacă nu sînteți atenți, îl întrerupse Claudia, fără să vadă semnele disperate ale celorlalți copii, care îi cereau lui Alin să se oprească, și cele cîteva perechi de ochi fixați cu groază asupra ei. Gata, trecem la lecția următoare. Loredana, te rog să refaci tema pentru mîine!

Copiii aveau obraji livizi, ochii sticloși. Mînuțele lor tremurau cînd deschiseră cărțile, și capetele lor plecate arătau resemnare. *O să-i mănînce oricum. Chiar dacă învață. Chiar dacă sînt cuminiți. Chiar dacă o ascultă pe mama. O să-i mănînce, mai devreme sau mai tîrziu.*

O să-i mănînce pe toți.

— Ce-au mai zis pe la școală?

Curiozitatea ei morbidă. Și ochii ăia mici, tăioși ca niște vîrfuri de sulită, agățați de fața ei, de buzele ei. Degetele ca niște gheare, încleștate de umărul ei.

— Nimic special, susură Claudia, încercînd să se desprindă cu timiditate din strînsoarea bătrînei. De toate și nimic...

O găsisе lîngă grămada de lemne, ținea un fier ascuțit în mînă și izbea cu furie în ceva care țipa și se zvîrcolea. Nu voia să știe despre ce era vorba, deși avea o bănuială vagă. Parcă îi spusese zilele trecute de un cuib de dihori, cu vreo cinci pui „uite atîta de mici, cît niște mîți care abia au făcut ochi...”

— Dar de lupul ăla? Ce-au mai zis de lupul ăla? Că toată lumea vorbește de lup. L-au văzut în Vad și în Brazi, și acuma e în Vale. Ai auzit că a omorît o turmă întregă, cu ciobani cu tot?... Au găsit oile cu burțile spintecate, le-a mîncat mațele, stomacul, ficatul, toate măruntaiele. Parcă le-a tăiat cu cuțitul, de sus pînă jos, așa arătau. Și erau pline de viermi, colcăiau de viermi... Ce-i, nu-ți place, așa-i? rîse bătrîna, văzînd strîmbătura de dezgust de pe chipul Claudiei. Nu-ți place, cum să-ți placă, ce treabă ai tu cu astea!... Dar oamenii... la oameni le-au găsit numa' pieptul și capul, și aveau fețele mîncate pînă la os și gurile strîmbate într-un țipăt mut...

— Tanti! țipă Claudia, acoperindu-și urechile.

— Ei, nu-ți place, așa-i?...

Rîdea cu veselie, de parcă ar fi făcut cine știe ce descoperire spectaculoasă.

— Hai, ești obosită, du-te să mănînci și să te odihnești. Eu toată ziua a

trebuit să curăț prin cămară, că a intrat o pisică a nu-știu-cui și și-a lăsat mizeriile acolo, nu știam eu ce pute așa. Că mirosea în toată casa... Și acuma am făcut ordine între lemne, am luat fierul ăla și...

Povestea o groază de întâmplări fără sens, cretine, oribile, scârboase. Înecase pisoii pentru că erau prea mulți. A tăiat o găină. Sau un iepure. A mâncat ceva greu și i-a fost greață. A fost constipată trei zile. Sau a avut gaze. Punea întrebări stupide, la care, de cele mai multe ori, răspundea singură, vorbea prea mult, prea repede pentru ca fata să o poată urmări. Dar ochii ei erau mereu înfipti în chipul Claudiei, pîndindu-i reacțiile, mișcările buzelor. Dacă o prindea cu mintea în altă parte, mergea la ea, i se băga în față, în ochi, în suflet, o *silea* să asculte.

Iar la sfîrșit îi spunea *Nu-i așa că nu ți-a plăcut?* și îi rîdea în față.

Ochii bătrînei o sfredeleau adînc, săpînd în mintea ei ca niște burghie.

Era obosită, atît de obosită. Un somn ca de plumb i se strecura în mădulare, gonindu-i orice urmă de voință.

— Lupul cel negru e aici, în Vale, se pomeni zicînd. Așa au spus toți. L-a văzut o fetiță de la școală. Mi-a spus ea și eu n-am crezut-o, cum să cred așa ceva...

Nu voia să-i spună gazdei sale nimic, dar continua să vorbească. Îi povestea tot, cu cele mai mărunte detalii, adăugînd explicații și paranteze. Iar bătrîna o asculta cu satisfacție, frecîndu-și mîinile și îndemnînd-o să dezvăluie mai multe. Și i se părea – ba nu, era *sigură*, acolo, la granița somnului – că ochii cotoroaștei scînteiau de plăcere, iar limba roșie i se strecura odioasei făpturi printre dinți, lingînd buzele cu voluptate.

Cînd cade vălul

Zăpada se așternea în straturi dese. Oamenii cu puști în mîini erau adunați în curtea primăriei, gesticulînd și vociferînd. Cîteva babe cu baticul tras peste gură și o ceată de copii guralivi se învîrteau pe lîngă ei și îi priveau cu teamă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Claudia pe unul dintre elevii ei, pe care îl recunoscuse cu greu, din cauza căciulii de lînă îndesate pe ochi.

— Se duc să vîneze lupul, domnișoară. Priviți, ăla e tata, mai zise copilul cu mîndrie, arătînd cu degetul spre un om înalt, cu mustață deasă.

„... *am intrat la copil, și lupul cel negru era acolo, lîngă patul lui*”, vorbea una dintre babe, cu glas scăzut, către o alta. „*Îi ardeau ochii și limba roșie ca focul îi spînzura printre colții ascuțiți, în timp ce îi adulmeca băiețelului mînuțele, fața, părul... Am luat jar din vatră și l-am azvîrlit în blana lui, iar el a fugit urlînd, s-a topit în întuneric...*”

Au înnebunit cu toții, murmură Claudia, strîngîndu-și paltonul lung în jurul

corpului și depărtându-se de mulțime.

Începea să se întunece. Casele zăceau încremenite sub acoperământul de zăpadă, drumul nu se mai distingea. Era doar alb peste tot, conturînd zidurile tăcute și trunchiurile pietrificate ale copacilor din pădure. Și mai era ceva. Ceva negru, cu ochi de flăcări ce o fixau din umbră.

Vîntul porni să răscalească ninsoarea în vârtejuri amețitoare. O dureau capul de la atîta alb, de la bicele reci ale viscolului. Văzu fiara privind-o din întunericul pădurii, stătea încordată lîngă un ciot, și n-o slăbea din ochi. *Nenorociții ăia stau în curtea primăriei, se ceartă în ce direcție să o apuce ori cine să îi conducă, iar Lupul este aici, pîndește și așteaptă!...*

O luă la fugă prin ninsoare. Se împotmolea prin zăpada grea, ce se așternuse pînă la glezne, și o orbea vîntul care îi arunca fulgi deși în față. Vedea, cu coada ochiului, Lupul alergînd printre copaci, paralel cu ea, cu limba atîrnînd și cu ochii scînteind de poftă. *De ce nu atacă? Ce așteaptă?...* Nu ataca. Alerga liniștit, în salturi egale, cu capul întors spre ea, parcă așteptînd momentul potrivit.

— L-am văzut!... strigă ea către o babă, care mîna două vaci într-o curte. E acolo, în pădure!...

Baba ridică din umeri și văzu mai departe de vaci. Auzi zăvorul trăgîndu-se.

— E acolo!... Acolo!... țipă ea, încercînd să atragă atenția unor oameni care descărcau lemne tocmai atunci aduse, arătînd spre copacii în spatele cărora se ghicea silueta neagră a creaturii.

— Du-te acasă, domnișoară, zise unul dintre ei. O să răcești, că la dumneata la oraș nu vezi iarnă ca asta...

Exasperată, alergă înspre casa gazdei. Pe horn nu ieșea fum. Incredibil, răbufni ea, nu a făcut focul pe asemenea vreme?... Lupul o urmărea de la distanță, mergînd tot paralel cu ea, fără să se grăbească.

Închise ușa și se lipi cu spatele de ea. Respiră adînc. Tremura toată, și aproape că nu-și mai simțea picioarele.

— Tanti Gena, unde ești?...

În casă era întuneric și frig, nici urmă de foc aprins. Dar se auzea un zgomot din bucătărie, ca un fel de trosnet sec. Acuma *face focul?* mîrîi Claudia, dezamăgită. Voia să se ghemuiască la gura sobei, să simtă căldura pătrunzînd-o și să își spună că totul fusese doar un vis urît. Că, probabil, văzuse doar un cîine. Doar un cîine mare, ce se ținuse după ea fără nici un fel de intenții rele.

Merse la bucătărie și deschise ușa.

— Tanti Gena, n-o să-ți vină să crezi... Lupul ăla...

Bătrîna stătea cocoțată pe masă, ghemuită ca o broască. Avea ochii complet negri și mesteca încet, cu mișcări circulare, o bucată mare de carne crudă,

între dinții putrezi. Pe fălci i se prelingeau șiroaie de sânge proaspăt, care se scurgea pe podea într-o baltă întinsă, de un roșu strălucitor. Înainte să trîntească ușa cu un țipăt și să o rupă la fugă, fata mai întrezări o mînă micuță și durdulie, ca de copil, ce atîrna inertă peste marginea mesei.

Alerga în neștire prin zăpada mare. Trunchiuri negre de copaci îi apăreau mereu înaintea, se agăța de crengi și se împiedica în tufe de mărăcini. Auzea în spate gîfîitul tot mai apropiat – bătrîna o urmărea în salturi mari, ca de animal, și distanța dintre ele două devenea din ce în ce mai mică. Iar Claudia nu mai putea să alerge. Își simțea picioarele tot mai grele, și respirația o durea.

Un desîș îi blocă drumul. Se întoarse pentru a căuta scăpare în direcția cealaltă, însă era prea tîrziu; vidma îi sări în față. Se prăvăliră amîndouă la pămînt, în timp ce dinții negri sfîșiau în carne vie.

Încetase să se mai zbată. O auzea pe bătrîna cum mestecă, și știa ce anume mesteca. *S-a sfîrșit. Mîncată de fiare, în pădurea uitată. Nu va ști nimeni. Vălul nopții va ascunde pămîntul pe care au călcat monștrii din beznă.*

Un mîrîit surd, ca venit din fundul Iadului. Ochii de flăcări luciră în noapte, și trupul negru al Lupului apăru din întuneric, mare cît al unui vițel. Bătrîna se opri din sfîșiat, cu sîngele șiroind pe fălcile în care rumega o fișie de piele albă.

— Ce vrei? chelălăi ea, apărîndu-și prada cu ghearele.

Lupul se opri în fața ei, măsurînd-o din priviri. I se vedeau colții strălucind albi.

— Pleacă!...

Cu un urlet, cîinele nopții se repezi asupra bătrînei. Cei doi demoni se încleștară unul în altul, mîrîind și clănțănind din dinți, tăvălindu-se în zăpadă, rupînd și sfîșiiind. În timp ce aluneca în neant, Claudia văzu cum Lupul apucă trupul bătrînei de mijloc și strînge tare din fălci, pînă cînd cotoroașa pocni și se rupse ca o surcea. Apoi, cu prada moartă în bot, fiara se pierdu în întunericul pădurii...

Urmele pașilor lor

Miron Toma – doctor în psihologie, după cum scria mare pe diploma înrămată din spatele său – aruncă o privire scurtă ceasului de pe perete.

— Bine, domnule Dobrescu, asta a fost tot pentru astăzi, vorbe el. Mă bucur să văd că starea dumneavoastră a evoluat mulțumitor. Aș vrea să ne vedem și săptămîna viitoare, să discutăm mai pe larg niște chestiuni asupra cărora nu sînt pe deplin lămurit. La revedere.

Bărbatul salută și ieși. Psihoterapeutul deschise agenda – urma o doamnă *Claudia Albu*, și sub numele ei scrisese neglijent și repezit „*frică de lupi*”. Nu ținea minte exact, dar parcă mai era ceva ce ar fi trebuit să noteze. Ridică din umeri: va vedea.

Își turnă o ceașcă de cafea și se lăsă pe spate în scaunul larg, învelit în piele vișinie, privind tavanul. Aproape că ațipise, când asistenta deschise ușa.

— Domnișoara Albu, anunță ea.

În cabinet intră o femeie tânără, cel puțin așa presupuse Miron Toma, luînd în considerare mersul și silueta acesteia. Îmbrăcămintea femeii era de o eleganță excesivă, aproape demodată. Purta o rochie lungă dintr-un material gros, întunecat – poate catifea –, ce cădea frumos pe talie și ațirna în falduri grele pînă la pămînt, un fel de șal pe deasupra și o pălărie mare, cu un voal aproape opac, acoperindu-i fața în întregime. Se așeză încordată pe fotoliul din fața psihoterapeutului, așteptînd.

— Mă bucur că ai venit, Claudia, vorbi domnul Toma pe un ton familiar. Te rog, relaxează-te. Sînt aici ca să te ajut.

Era sigur că fata arunca priviri hăituite, de jivină încolțită, din spatele voalului. Așa făceau toți la prima ședință. Probabil se întrebau ce caută acolo și cine este individul ăla cu ochelari, care le vorbește de parcă i-ar cunoaște de cînd lumea. Avea pregătit mereu discursul cu „*Nu, nu ești nebun. Bineînțeles că nu. Ești doar... special. Ceilalți nu te înțeleg. Ce-ar fi să vorbim despre asta?...*”

Tuși pentru a-i atrage tinerei atenția.

— N-ai vrea, pentru început, să te faci comodă și să îți scoți șalul și pălăria? Este un cuier acolo, în spatele tău.

— Nu cred că vreau să fac asta, zise fata, după o ezitare.

Avea o voce spartă și părea că rostește cuvintele cu mare greutate.

— Ar fi mai ușor dacă ne-am putea privi în ochi. Uite, tu mă vezi pe mine. Vreau să te văd și eu pe tine, să pot avea și eu încredere în tine...

În spatele voalului, respirația fetei se accelerează. Mîinile ei frămîntau materialul feței de masă. Mîini mici, nervoase, cu degete lungi și unghii îngrijite. Nu putea fi *atît* de rău. Uitîndu-se la mîinile ei, privirea îi căzu din nou pe pagina din agenda rămasă deschisă, unde era trecut numele „*musafirei*”. Și problema, scrisă la repezeală după ce vorbise cu ea la telefon. *Frică de lupi*. Nu aia spusese fata, dar ceea ce spusese era prea halucinant pentru a putea fi menționat, fie și în agenda personală. Cu atît mai puțin în dosar.

— Bine, atunci, rosti ea, nu prea convinsă.

DUMNEZEULE.

Experiența de peste douăzeci de ani îi blocă psihologului exclamația care îi explodase în creier și îi păstră ritmul normal al respirației. Chiar și zîmbetul prietenos-protector rămase același. Dar senzația, aproape fizică, de lovitură în

moalele capului, nu avu cum să o oprească. Și nici ochii nu reuși să și-i controleze întru-totul – pentru o fracțiune de secundă, îi simți dilatându-se, rămânând apoi lipiți de chipul mutilat din fața lui.

Cu pălăria în poală, cu părul lung dat pe după urechi, lăsînd să se vadă placa de plastic ce îi acoperea dizgrațios jumătate din față, Claudia îl privea inexpressiv.

— Da, știu, zise ea, și ce mai rămăsese din chipul fetei se strîmbă într-un fel de zîmbet grotesc. Și văd și ce ați scris acolo. Știam că nu mă veți crede...

Domnul Toma închise repede agenda, cu mîinile ușor tremurînde. Simțea stropi reci de transpirație scurgîndu-i-se pe la tîmple și în jos pe ceafă.

— Nu mi-e frică de lupi, domnule Toma. Nimănui nu ar trebui să îi fie frică de lupi. Lupii sînt *atît de blînzi*.

Lăsă părul lung să îi acopere obrazul de plastic. Se ridică încet și merse la oglindă, unde își privi reflexia cu atenție, ca și cum ar fi vrut să își întipărească imaginea pe retină.

— V-am vorbit despre monștri. Nu mi-e frică nici de monștri. Monștrii nu trăiesc veșnic. Nu sînt *proiectați* pentru a trăi veșnic.

Se întoarse spre fereastra deschisă larg, prin care intrau razele soarelui, strecurate printre crengile mărilor înflorite din față. Toma asculta în tăcere.

— Mi-e frică doar de întuneric, șopti ea, privind în gol. Monștrii din bezna mor, dar întunericul este împînzit de urmele pașilor lor...

Bună cunoscătoare a poveștilor gotice clasice, despre care are o serie de articole în revista Suspans, LAURA SORIN debutează aici și acum, cu o poveste care sînt sigur că va rămîne în inimile cititorilor. „Copiii Diavolului” ne relatează aventurile neobișnuite ale unei diavolițe pe care a surprins-o Apocalipsa – o Apocalipsă în care iese la iveală tot ce este mai bun în oameni... sau, mai degrabă, tot ce este mai rău.

Laura Sorin

COPIII DIAVOLULUI

Adineauri, la metrou, am văzut un înger fumînd. Stătea pitit după un stîlp și trăgea din țigară, cu capul în jos și cu spatele la mulțime, ca unul care știe că nu e bine ce face. M-am apropiat de el încetișor. Era așa cum sînt toți îngerii, adică frumos de mi se înmuiau genunchii și luminos pîn' la orbire. Nu m-aș fi așteptat niciodată să văd așa ceva în pasaj la Universitate.

— Ce faci, îngere? De ce fumezi?

Bietul înger a tresărit, înecîndu-se cu fumul, și a început să tușească de i-au dat lacrimile. De încîntare, am șfichiuit din coadă de la stînga la dreapta, cosind picioarele cîtorva trecători, care s-au poticnit și s-au uitat nedumeriți împrejur, nepricepînd de ce anume se împiedicaseră. Trebuie să-mi reamintesc tot timpul să nu dau din coadă la bucurie sau la nervi, pentru că, deși în această lume este invizibilă, rămîne totuși extrem de concretă.

M-am uitat din nou la înger care, între timp, își luase aripile la spinare, ca să zic așa, și dădea să-mi scape. M-am luat după el fără ezitare, pe scări în sus; nu mai văzusem de multă vreme un înger, cel puțin nu prin locurile pe unde îmi fac eu veacul.

În momentul de față, îmi continui urmărirea pe străduțele ce dau spre Lipscani. Terasile sînt aglomerate, ca de obicei la ora asta a serii, cînd toată clasa de mijloc se hotărăște să iasă undeva, în oraș. Mi se pare straniu că...

— Uite, mamă, îngerășul, vezi?

O bunică, ținînd bine de mînă o gîgîlice de vreo șapte-opt ani. Mă întreb cu seriozitate dacă nu ar fi bine să iau în calcul ideea de a avea copii, mai ales că

sezonul de împerechere o să înceapă în câteva luni.

— Nu e îngeraș, bunico, zice gîgîlicea.

— Ba da, pușor, uite, are aripi, are coroniță.

— Sînt din vată. Și are perucă, pîrăște copilul, neimpresionat.

Nu, că asta-i tare! Merita să mă iau după înger numai ca s-o aud.

— Ce faci, băi butaforie? îl atac prin surprindere. Vezi ce pățești dacă te spurci la tutun? Nici copiii nu te mai recunosc.

— Dispari, pacoste! se întoarce el amenințător către mine. Aerul în jurul lui fierbe, aripile i se deschid, o furtună i se adună în cuta dintre sprîncene și eu îmi reamintesc, cam târziu, că neamul lui a făcut una cu pămîntul tot soiul de orașe biblice.

— Alooo, băiatu', vorbește frumos cu fata, mă! strigă cineva.

Așa-s oamenii, ca la loterie, nu știi niciodată ce o să capeți. Simt cum, în alt plan, vîrfurile ascuțite ale urechilor mi se înroșesc. Prefer să renunț la toată distracția decît să creadă ăștia că am o ceartă de amorezi cu un tip cu perucă, aripi de vată și cămeșoale de un alb îndoielnic. Scot limba la el și, cînd se întoarce, îi trag o coadă peste picioare, așa, ca să nu aibă ultimul cuvînt.

Trei străzi mai încolo, cedez în cele din urmă și mă întorc, avînd grijă însă să mă ațin pe partea cealaltă. De aici, urmăresc strădania zadarnică a îngerului: se pare că încearcă să atragă atenția oamenilor, numai că nici unul nu este dispus să-l trateze altfel decît ca pe un vînzător de flori sau de mărunțișuri care îi deranjează conversația. Îl expediază fără să-și scoată nasurile din farfurii, îl disprețuiesc din coada ochiului, îl trimit din loc cu o fluturare absentă de mîină, ca pe o muscă. La o masă i-au dat chiar de pomană, chestie care m-a făcut să behăi de rîs.

Mă apropii din nou de el la capătul străduței. Îngerul stă cu aripile pleoștite și se uită la cele câteva monede mărunte din palmă de parcă n-ar ști la ce folosesc.

— Lasă, încerc să-l consolez, chicotind, măcar știi că ăia de la ultima masă au suflele de creștini. Uite ce ți-au dat!

— Tot nu te-ai dus, păcătoșenie?!

Sfinților, da' ce ochi aurii are! Adînci, limpezi, ca reflexia soarelui jucînd pe spinarea unei ape neliniștite, ca ochiurile de lumină ce străbat frunzișurile, de fapt ca nimic de pe lumea asta. Mă trezesc brusc la realitate și mă descopăr privindu-l fascinată; nu-mi dau seama cît oi fi stat acolo, holbîndu-mă cu inteligența proverbială a bovine la nou descoperita poartă. Cinci minute, poate? Oricum, îngerul nu pare deranjat, o fi fericit, în sinea lui, că îl vede cineva, fie și eu.

— Ce-mi dai să te ajut, zic.

— Ce să faci?! nu-și crede el urechilor.

Culori vii se topesc fără încetare una într-alta pe suprafața aripilor lui. Pe lîngă ele, cele mai frumoase culori ale acestei lumi par niște imitații noroioase. E

înveșmîntat în propria lumină, al cărei miez este el, gol fără să știe că-i gol, cum nici Adam și Eva nu știau înainte să fi mușcat din măr. Creatura-i magnifică, admit, cu tristețe și fără pic de ranchiună.

— Știu locurile, explic eu. Pot să fiu așa, un fel de ghid, că nu prea pari să cunoști rosturile pe-aici. De exemplu, fă ceva cu felul în care te percepe lumea, că altfel o să ajungi fie la OTV, fie la balamuc.

Îngerul se uită la mine. Oftează. Face să apară o țigară.

— Păi, n-am ce să fac. Oamenii nu mă văd.

— Ba te văd ei chiar foarte bine, zic, observînd cum o gașcă de puști cu păr pieptănat în țepi își dă coate, trecînd pe lîngă noi.

— Ba nu, mă întrerupe el, nu mă Văd cu adevărata vedere.

Îmi pică fisa.

— Adică ei nu te pot vedea decît ca pe un înger de teatru de păpuși, așa, orice ai face?

Iau îngerul de cot și-l călăuzesc binișor către o măsuță. Dintr-odată nu mi se mai pare atît de important dacă rîde cineva de mine.

— Bine'nțeles că am încercat în fața bisericii. Nici nu m-au băgat în seamă. Erau acolo bătrîne care aprindeau lumînări și se închinau. M-am arătat lor, dar m-au ocolit uitîndu-se urît. Cerșetorii din fața bisericii au aruncat în mine cu lucruri.

Îmi povestește astea cu o voce egală, cu ochii în gol, cu țigara uitată între degete. Privește la lumea care tot trece în jurul nostru, căutînd un semn cît de mic, o recunoaștere.

— Știi ce era mai rău? îi ofer eu o consolare. Să te fi văzut așa cum ești și tot să te fi ignorat. Aia ar fi fost o tragedie!

Îngerul oftează un rotocol de fum.

— Nu mă așteptam să fie atît de mulți care să nu mă Vadă.

Mă întreb dacă pe mine m-ar putea Vedea. Adevărul e că nu știu: noi de obicei nu umblăm prin lume cu adevărata noastră înfățișare. Analizez în minte cîteva variante de conversație, apoi optez pentru abordarea directă:

— Oricum, de ce ești aici?

— Ultima bătălie pentru sufletul omului, îmi comunică îngerul.

Mă apucă un rîs cu lacrimi. Sînt o făptură lipsită de respect față de Chestiile Fundamentale.

— Bătălie cu cine? zic într-un tîrziu, cînd îmi recapăt răsuflarea. În caz că șeful tău a fost prea ocupat și n-a observat, de la Eliberare încoace noi nu mai sîntem la post. Dacă vrea să se lupte cu cineva pentru sufletele oamenilor, va trebui să se lupte chiar cu ei.

Îngerul stinge țigara în scrumieră.

— Ar fi într-adevăr interesant să-i văd o dată luptîndu-se singuri în loc să

vă arunce pe voi la înaintare, ca pînă acum, comentează el.

Eu ce să mai spun? Vreau bilete în primul rînd la spectacolul ăsta. Din cîte îmi explică îngerul, planul era simplu: el trebuia să găsească un nou profet.

— Numai că, îl completez eu, nu ai dat de nimeni care să te Vadă.

Îngerul oftează din nou.

Noaptea, și numai noaptea, Bucureștiul e frumos. Îi bîntui străzile prin întuneric, indiferent de vreme, ascultîndu-i cacofonia de glasuri și dorințe, vibrația secretă a păcatului și a disperării, palpitațiile luminoase și fragile ale viselor încă nedistruse. Pulsul orașului îmi vibrează în vîrfurile degetelor sensibile și simt, din gustul aerului pe limbă, că adăpostește mai mulți oameni nefericiți decît fericiți. Mă strecor prin întuneric în tăcere, savurînd nefericirea lor ca pe-o delicată.

În vremurile de odinioară, Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea sa. Fiind asemenea lui Dumnezeu, care este tot, omul era și el tot, era binele și răul încolăcite unul în jurul altuia ca spiralele de ADN, era viața și moartea născîndu-se una pe alta la infinit, era iubirea și ura otrăvindu-se una pe alta ca doi șerpi încheștați în luptă. Dar ceea ce Dumnezeu putea conține, omul era prea mic să poată controla. Sau poate prea comod. Și așa cum Dumnezeu l-a creat pe om, omul l-a creat pe Diavol, ca să aibă pe cine da vina pentru micimile sale. Împovărați de păcatele altora ne-am născut, purtători ai furiei și poftei și lipsei de răspundere, vinovați încă din leagăn, dacă am fi avut vreunul. Refuzate ne-au fost iubirea și mila și mîngîierea, respins din oficiu ne-a fost dreptul la mîntuire, iar frumusețea și bunătatea sînt un alfabet străin, ale cărui litere abia acum învățăm să le citim pe pipăite.

Sclavi ai omului ne-am născut și sclavi ai omului am fi rămas, dacă omenirea nu și-ar fi pierdut credința. Oamenii și-au urlat eliberarea către cerurile pe care le credeau pustii, dar cei eliberați am fost noi, liberi acum să umblăm prin lume, să facem ce poftim, liberi, mai ales, să aflăm, în sfîrșit, cine sîntem.

Asta e povestea neamului meu și ăsta e felul în care aș scri-o dac-ar fi s-o scriu, cu sîngele inimii mele, cu litere care ar arde pagina.

Acum, însă, nu-i momentul pentru scris. Nu-i momentul nici pentru plimbări de plăcere. Neliniștea e cea care mă trimite să bîntui neostoită prin noaptea aceasta, cu toate simțurile ciulite.

Șfichiui din coadă. Dreapta-sînga. În casele din jur, zeci de vise se transformă dintr-odată în coșmaruri. Mă enervează îngerul ăsta în orașul meu. Sînga-dreapta. Muzica teraselor din jur e înlocuită, pentru o secundă, cu un geamăt venit parcă din iadul aparatelor electronice care și-au vîndut sufletele muzicii proaste. Și simt că e ceva ce nu mi-a spus. Dreapta-sînga. Inima unui cerșetor bătrîn explodează cu un pocnet de fruct copt pe care doar eu îl aud. Scenarii nebuloase mi se învălmășesc în minte, construindu-se și spulberîndu-se ca

dunele în bătaia vîntului. Sîngă-dreapta: o mînă întinsă cade neputincioasă și un cuvînt de dragoste rămîne nespus, un moment se pierde pentru totdeauna.

Încremenesc. Dincolo de vacarmul orașului, dincolo de zgomotul pe care prezența mea îl lasă, undeva, într-o șoaptă aproape neauzită, un fir se deșiră din țesătura lumii, se deșiră iute, irevocabil, ca un fir de la un ciorap de damă, dar nici pe departe la fel de inofensiv.

Îngerul e deprimat de-a binelea. S-a învărtit atîta pe Lipscani, că a început să fie considerat de-al casei. Îl cunosc chelnerii, cîinii vagabonzi și cerșetorii. Nici unii nu par să se aștepte la nimic din partea lui.

— O cafea? îl întreb. Sau poate ceva mai tare?

Se uită la mine cu reproș.

— Ei, mă scuz, ce-i o mică ispită între dușmani?

Mă privește îndelung, cu ochii aceia aurii. Dacă albul nu este o culoare, ci toate culorile, atunci părul său are o culoare care este toate culorile, din toate lumile cu putință, inclusiv unele al căror nume nu-l știu, o culoare pe care nu o pot descrie cu aceste cuvinte sărmăne pe care le am la dispoziție. Spre deosebire de creatorii noștri, al lui l-a plămădit cu iubire și atenție, și asta se simte. În sinea mea, mă fac ghem de umilință.

Chelnerul îmi aduce o bere și sorb din ea cu nesăț.

— Minunată invenție! zic.

Îl văd că se uită curios și-i întind halba. Ia prudent o înghițitură.

— Cam amară, dar nu-i rea.

— Normal, doar eu am făcut-o. Și cafeaua, și ciocolata, mă laud, simțindu-mă ceva mai bine.

— Cred, totuși, că nu le-ai făcut un bine oamenilor cu invenția asta, încruntă el din sprîncene.

— Eu doar am inventat-o, nu le-am și zis să bea pînă își pierd mințile, ridic eu din umeri. E alegerea lor cum o folosesc. Nu sînt păzitorul creatorului meu.

Un timp, discutăm despre proiectul Ultima Bătălie și cum mai merge. E simplu: nu merge. L-am dus în Cișmigiu, unde le-a profețit oamenilor, cu cuvinte care mi-au tăiat răsuflarea. Vedeam pe chipurile lor mijind o lumină care-i făcea aproape frumoși. La final l-au aplaudat, apoi s-au împrăștiat și ne-au lăsat singuri cu doi gardieni publici, care se interesau politicos ce facem acolo. Le-am zis că era actor la Național și încerca un rol, să vadă reacția publicului. Nici cu făcutul minunilor n-a mers mai bine: a făcut să înflorească toți pomii în plină vară și ziarele s-au umplut de explicații meteorologice, a înmulțit pîinile și pe vînzător l-a luat Fiscul la întrebări, a vindecat toți bolnavii și ministrul Sănătății a ieșit să se laude că reformele sale dau roade. Iar eu n-am aflat nimic în plus despre lucrurile văzute și nevăzute care-s pe cale să se petreacă.

— Hai să mai încercăm o dată, propun. Știi cum se zice, că a treia e norocoasă.

Îngerul acceptă.

— Uite, hai să luăm autobuzul, sugerez eu, pe ideea că în autobuz poți întâlni cele mai diferite soiuri de oameni.

Preț de trei stații, îndur ca o martiră aerul închis, transpirația stătută depusă în straturi succesive pe piele și haine. Oamenii nici nu-l bagă în seamă pe înger; au un alt subiect de care să se preocupe. Pe un scaun, la fereastră, stă o nebună. Scrie cu furie, cu litere mari, pe o foaie de hârtie îndoită, așezată pe o geantă jerpelită. În jurul ei, s-a făcut gol. Pînă și vopseaua parcă a încercat să fugă din părul cu rădăcini cărunte al femeii, lăsînd în urmă o spălăcitură în nuanța piureului de castane. E încinsă peste frunte cu o bentiță colorată țipător. Gura, rujată strident, bodogănește înjurături și vorbe fără șir. Îngerul se uită în stînga, se uită în dreapta, dar oamenii continuă să-l ignore, nebuna, cum se spune, i-a furat șoul.

În dreptul Facultății de Medicină, îi fac semn să renunțăm și ne croim drum spre ieșire. Nebuna și-a adunat și ea hîrțiile și e deja acolo. Cînd se deschid ușile, se întoarce și le aruncă, tuturor, peste umăr:

— Ca de obicei, vă urăsc pe toți!

DA! Un fior orgasmic trece, ca un scurt-circuit, prin mine. Atît splendid dispreț! Atîta sinceritate!

Și, taman acum, femeia dă cu ochii de înger și rămîne cu gura căscată.

— Ooooo! se vaită ea.

Îl arată cu degetul lumii întregi și se repede către el, blocîndu-ne drumul. În spatele ei, ușile se închid și autobuzul pornește din nou. Ochii femeii strălucesc. N-aș putea spune că anii au dispărut ca prin farmec de pe fața ei veștejită. De fapt, arată la fel de bătrînă și de nebună ca pînă acum. Mă observă și pe mine și îmi aruncă o uitătură otrăvită.

— Piei, Satană!

Hopaaa!

— Înger, îngerășul meu, ce mi te-a dat Dumnezeu, începe nebuna, apoi se întrerupe și zbiară: Îngerii ne vor judeca pe toți! Tot binele făcut de seminția omului nu cîntărește cît o pană din aripile lor!

Îngerul se uită la ea consternat. Lumea începe să chicotească.

— În bătaia aripilor lor, neamul omului se va îndoi ca trestia și se va spulbera ca pleava!

Tot autobuzul rîde. Simt flăcărilor vremelnice uitate ale mîinii ridicîndu-se din adîncurile mele.

— Omule, ce-ai făcut cu fratele tău? L-ai părăsit! Singurătatea lui strigă către ceruri! Omule, unde-ți sînt copiii? Orb te-ai făcut, să nu le vezi lacrimile!

O nouă furtună de chicoteli. Întotdeauna m-au scos din minți oamenii care

rîd de nebuni. Autobuzul se apropie periculos de spatele unei dubițe.

— De șapte ori cîte șapte te voi azvîrli de la sînul meu, fiindcă nu ți-a păsat!

Șoferul frînează, dar frînele sînt de altă părere și nu cooperează. Dacă nu mă vedeți, nu înseamnă că nu pot să vă ating...

— Pretutindeni mă-nsoțește și de rele mă ferește...

— Ce faci?! mă apucă îngerul de cot și, deodată, frînele funcționează, dubița trece pe cealaltă bandă, pasagerii încearcă să-și recapete echilibrul și, miraculos de întreg, autobuzul oprește în stație. Oamenii coboară, dîndu-și cu părerea despre sănătatea șoferului și trimițînd cîte un gînd călduros și către mama acestuia.

— Măcar nu le mai arde de rîs, comentez cu satisfacție.

Urmez îngerul afară din autobuz.

Ca de obicei, îi urăsc pe toți.

— De ce te-ai oprit? întrebă îngerul.

De ce m-am oprit? De ce nu m-ai oprit tu?! îmi zic în gînd. „Înger-îngerașul meu, ce mi te-a dat Dumnezeu”? Feri-m-ar sfinții de așa un apărător!

Nebuna bodogănește pe lîngă noi, amestecînd rugăciuni cu prevestiri apocaliptice. Îmi descleștez pumnii. Îngerul stă cu aripile căzute și se uită în gol.

— OK, deci a treia n-a fost norocoasă, trag eu concluzia.

— Și nu ne duce pre noi în ispită...

— Pe de altă parte, uite-ți soldatul, zic, arătînd către nebună.

— Și ne izbăvește de cel Rău, își face ea cruce, uitîndu-se la mine.

— Vezi să nu te izbăvesc eu acuma de toate cele, mîîi.

Îngerul își aprinde o țigară.

În camera mea am un covor și un tablou. Într-o vreme, încăperea era goală și, stînd ghemuită pe podea, urmăream mișcarea soarelui pe peretele opus ferestrei. Încercam să înțeleg ce înseamnă pentru oameni să aibă lucruri și de ce este atît de important.

Apoi am văzut tabloul și l-am vrut. Un mare muzeu de artă încă îl mai caută.

Covorul a venit după aceea. Mi s-a părut că s-ar fi potrivit cu tabloul; că poate tabloul ar fi recunoscut în el un fel de frate și s-ar fi simțit mai puțin singur.

Perdelele le-am luat pentru că nu puteam să las soarele să decoloreze tabloul.

Cred că așa se petrec lucrurile.

Stau rezemată de perete. Mă uit la tablou. Mă gîndesc.

Urletul sirenelor spintecă liniștea nopții, Salvarea sau Pompierii, nu una, nu două, ci un convoi, sunetul lor crescînd și stingîndu-se, crescînd și stingîndu-se,

crescînd și stingîndu-se, și neliniștea mi se scurge de-a lungul spinării ca un fir de apă înghețată. Apoi, taman cînd se lasă tăcerea, toți cîinii vagabonzi încep să latre deodată, într-o sincronizare care mă propulsează în picioare ca un arc.

E miezul nopții și nimic nu-i bine, toate cele zece simțuri ale mele se bulucesc să mi-o comunice. Încalec marginea balconului și plonjez. Aripile largi de piele intră în această dimensiune și se desfac, preluîndu-mi greutatea fără efort, în timp ce o iau pe urmele convoiului.

Cimitirul e nou, raportat la vîrsta orașului. Se întinde la marginea lui, la capătul unui drum în asfaltul căruia tirurile au săpat șanțuri adînci. Cîțiva metri mai departe, o barieră de cale ferată trimite regulat, în cele patru vînturi, semnalul ei dogit, ca o stranie și perpetuă slujbă în memoria celor morți. O baricadă de vehicule a fost ridicată de-a lungul șoselei, pe drumul către oraș. Luminile mașinilor de poliție decupează înaintea lor o zonă de lumină, în care viermuiește o mulțime.

Îmi extind la maximum simțurile, încercînd să înțeleg ceea ce văd. Nu sînt morți. Nu sînt nici vii. Sînt suflete înnebunate, agățate cu încăpăținare de trupuri care nu le mai pot susține. Poticnit, trupurile înaintează. Toată voința sufletelor este concentrată în acest unic act, al manevrării membrilor dezarticulate, descompuse. Le simt, pe sub hainele murdare de țărînă, rănilor accidentelor rutiere, cancerele moarte odată cu trupurile, uscăciunea bătrîneții, zecile de cauze ale deceselor. În unele cazuri, corpul e încă întreg. În altele, moartea a transformat mușchii în frînghii, a umflat abdomene, a plantat inflorescențe de putregai în golurile obrazilor. Armata stupidă și stîngace înaintează, cu gesturi pe care le-am văzut în zeci de filme. Pentru moment, ceea ce se petrece nici nu-mi pare real. Cînd, indiferenți la somații și la gloanțe, cei dinții morți ajung la cordonul de polițiști și-și înfig dinții în primele lor victime, încă mi se mai pare că văd o ecranizare cu buget redus.

Numai în filme, însă, oamenii sînt eroi în fața neînțeleșului. Cordonul se rupe, poliștii o iau la fugă. Salvările fac cale-ntoarsă. Pompierii își declanșează furtunurile, formînd un baraj temporar de apă, sub acoperirea căruia ei și poliștii teferi se retrag în mașini. Indiferente, făpturile înaintează. Se înghesuie, cîte patru-cinci, în jurul unei victime, sfîșiind-o de vie, mușcînd și iarăși mușcînd. Și nu cu carnea se hrănesc, ci cu viața din ea, cu viața pulsînd în sîngele cald și în fiecare celulă, fiecare mică îmbucătură adăugînd putere sufletului-păpușar. Cînd victima moare, se opresc și pornesc în căutarea alteia.

Călcînd aerul nopții ca pe apă, urmăresc scena, pînă cînd ultima victimă este secată de viață, pînă cînd ultimii din armata morților se pierd deja pe drumul către oraș. Simțurile-mi zbîrnîie de încordare. Pe sub ordinea obișnuită a lucrurilor, curge un curent întunecat, ca o apă neagră și plină de vîrtejuri.

Jos, ceva se mișcă. Un braț stropit de sânge, cu osul cotului ieșind prin piele, agită cioturile degetelor roase. Un trup se saltă în capul oaselor, un ochi fără pleoapă se uită împrejur. Pe jumătate mîncați, în uniformele lor zdrențuite, polițiștii se ridică, unul cîte unul. Sufletele dinăuntru lor zumzăie ca niște albine înnebunite. Șchiopătînd, împiedicîndu-se, pornesc spre oraș. Cu un picior lipsă de la genunchi, unul dintre ei, rămas în urma lor, se tîrăște răbdător pe coate.

— Ce mama lu' Romero a fost asta? mă întreb cu voce tare.

În drumul meu, dau peste polițistul olog, mult în urma convoiului, înaintînd cu tenacitatea unei broaște țestoase. Îl prind de călcîi și-l răsucesc la 180 de grade, așa, de curiozitate. Stă cîteva clipe pe loc apoi, lent, începe să se întoarcă pe burtă, în direcția orașului.

Armata a ridicat o barieră la intrarea în București. Tancuri stau cu țevele îndreptate spre drumul pe care, la un moment dat, o să apară armia morților-vii. Am lăsat-o în urma mea, înaintînd poticnit, ca un șarpe chinuit de sughițuri. O baricadă de saci se înalță sub ochii mei. Polițiștii fugari de mai devreme ajută și ei.

Planez în cercuri deasupra Capitalei. Armata încearcă să formeze cordoane în jurul cimitirelor. Acolo unde acestea sînt îmbrățișate din toate părțile de oraș, izolează cartiere întregi. Gardurile înalte par să frîneze înaintarea creaturilor. Frica e palpabilă, ca o plapumă groasă așternută deasupra lucrurilor. În casele lor, oamenii au aflat deja ce se întîmplă și, cu somnul pierit, stau cu ochii pe televizor.

Îngerul este ghemuit pe acoperișul Bisericii Colțea. Îi văd de departe strălucirea, ca o ruptură de lumină în întunericul nopții. Dau un ocol larg și mă așez lîngă el.

— Știi, spune fără să mă privească, pe vremuri, cînd casele erau mai scunde, cerul era mai jos. Stăteam tolăniți pe burtă și le suflam oamenilor gîndurile direct la ureche.

Vocea-i e un cîntec trist.

— Le cîntam în somn și somnul le era lin. Le mîngîiam creștetele cu vîrfurile aripilor și ei compuneau cea mai minunată muzică și pictau tablouri însuflețite de duh. Bebelușii ne vedeau, în clipa cînd apele din cristelniță se închideau deasupra capetelor lor, și plîngeau neconsolați, pînă cînd lumea le ștergea din amintire imaginea noastră.

— Deci vouă vă datorăm toate hectarele alea de pictură religioasă, zic.

N-o să las eu o voce să mă înmoaie.

— Apoi au vrut să se înalțe, continuă el. Dar în loc să se înalțe cu sufletele, au căutat să se înalțe cu trupurile, or nu îi era dat omului să ajungă de viu în Împărăția Tatălui. Întîi, casele le-au devenit din ce în ce mai înalte. Apoi au început să nascocască aparate de zburat. Cu fiecare pas de-al lor, noi ne-am retras mai

departe și mai departe, tot mai sus, înfii în nori, apoi dincolo de nori, apoi dincolo de realitate.

— Nu vreau să tulbur momentu' filosofic, da' așa, de dragul conversației, ai observat cumva ce se petrece acolo, jos?

Abia acum se uită la mine și în ochii lui aurii e o tristețe de sfârșit de lume.

— Am eșuat. Trebuia să-i salvez și am eșuat! Drumul oamenilor s-a rupt irevocabil de al nostru, omenirea rățăcește pe poteci străine. Pînă și cei care cred, pînă și ei sînt departe de dreapta credință...

— Adică asta-i Apocalipsa? (Parcă era ceva cu morții ieșind din morminte, îmi amintesc).

— Nu-nțelegi! mă întrerupe cu disperare. Nu-i a noastră!

— Da' nici a noastră nu e! Și-atunci, a cui?

— A lor!

Dedesubtul nostru, siluete împleticite ies din curtea Spitalului Colțea.

— Mișto! E un fel de sinucidere adică?!

— S-a întîmplat ce era de așteptat, zice îngerul. Oamenii resping moartea.

— Da' ce, au acceptat-o vreodată? pufnesc eu.

— Firește, spune îngerul. Au fost vremuri cînd moartea făcea parte din viață. Era un prag. Unii, poate, se temeau să-l treacă sau le era frică de ceea ce vor găsi dincolo, dar era acceptat ca fiind în ordinea firească a lucrurilor. În ultimul secol, însă, totul a fost o încăpățînată respingere a morții. Maturizarea tot mai tîrzie a oamenilor, prețuirea excesivă a tinereții, respingerea bătrîneții ca pe o vină sau ca pe o rușine, goana lor disperată după plăceri facile, după recompense imediate, agitația aia continuă pe care au numit-o „a-ți trăi viața”, toate zgomotele de care s-au înconjurat... totul e un efort imens, disperat, de a uita că sînt muritori. Înainte, omul călătorea de la naștere către bătrînețe și moarte. Acum, de îndată ce înțelege că e muritor, omul încearcă, disperat, să o ia înapoi. Și uite unde-au ajuns!

Se uită către morții-vii de dedesubt și clatină din cap.

— Dacă măcar ar fi crezut în știință! Dacă măcar ar fi reușit să facă din ea un nou soi de credință, ceva care să le dea un sens în viață, ceva de clădit, un vis pe care să-l treacă din generație în generație, știind că, prin eforturile lor, au adus acest vis fie și cu un pas mai aproape... Așa însă nu le-a rămas decît o viață scurtă, frenetică și lipsită de finalitate. Nici nu-i de mirare că resping moartea ca pe un dușman.

Un fir deșirîndu-se din țesătura lumii, ireversibil, balanța fragilă a lucrurilor dată peste cap.

Mă așez mai comod. Țipete izbucnesc din mai multe locuri, zgîriind liniștea nopții. Frica a devenit oroare. O respir cu lăcomie.

O lacrimă se scurge pe obrazul îngerului.

— Cum o să-i spun Tatălui meu că sînt toți pierduți?

Lacrima i se desprinde de obraz și cade, strălucind în noapte ca un diamant. Mă abțin la timp să întind mîna și s-o prind. Cade în golul întunecat de sub picioarele noastre, sclipind ca o cometă minusculă și, la contactul cu asfaltul, se sparge în mici stropi scînteietori.

Sînt spectator la Apocalipsă. Timp de trei zile, privesc cum armata morților-vii cîștigă teren, în ciuda eforturilor disperate ale oamenilor. În mintea mea răsună, ca un ecou îndepărtat, bucuria, cruzimea, triumful celorlalți din neamul meu, răspîndiți peste tot în lume, dar descopăr că nu pot să le împărtășesc. În cea de-a treia zi, cînd rezistența organizată s-a sfîrșit, iar oamenii mai supraviețuiesc doar în grupuri izolate, pe cont propriu, reușesc, în fine, să înțeleg exact motivul nemulțumirii care dospește în mine încă de la început și care mă împiedică să savurez, cum se cuvine, dezastrul din jur.

Nimic din toate astea nu e opera mea.

Am visat să le acopăr lumea de flăcări, dar ea deja arde. Mi-am dorit să le fac una cu pămîntul clădirile, monumentele, șoselele, toate simbolurile trufiei lor, dar iată că și le distrug singuri. Aș putea să mă înfățișez lor și să le privesc chipurile înnebunite de frică la vederea mea, dar poate fi asta mai îngrozitor decît să simți cum dinții cuiva la care-ai ținut îți sfîșie carnea?

Tot sîngele pe care l-aș putea face să curgă n-ar fi decît o picătură într-un ocean.

În distrugere, creatorul meu m-a depășit și-mi scapă printre degete.

În după-amiaza celei de-a patra zile, nemulțumirea s-a transformat în enervare, iar pînă spre seară aceasta a evoluat către furie. Nu pot muri fără să ne fi dat socoteală pentru ceea ce ne-au făcut! Merităm să ne luăm revanșa. Am răbdat atîta! Ni se cuvine! Creatorul meu nu poate pieri înainte să plătească pentru secolele de robie la care mi-a condamnat neamul! Judecata de Apoi va fi cea ținută de noi și pedeapsa noi o vom stabili.

Îmi desfășor aripile și simțurile, aleg o direcție și zbor. Geamuri sparte, mașini răsturnate, ziduri mușcate de gloanțe, pete de sînge uscat se desfășoară sub mine. Clădirea Universității e o dantelărie de beton și gloanțe. Tancuri zac abandonate, ca niște mașinuțe de jucărie uitate de un copil pe covor. Chioșcurile cu flori și cele cu ziare sînt răsturnate. Pe lîngă Facultatea de Istorie, cărțile anticarilor zac împrăștiate pe trotuar. Cu paginile palpitînd ușor în adierea vîntului, par singurele lucruri vii din acest peisaj.

Ce frapează este absența cadavrelor. Zilele-astea, cadavrele au tendința să nu mai stea unde le-ai lăsat. Mă avînt înspre Splai.

Trec prin plafoanele de beton ca prin unt și aterizez, într-un morman de sfărîmături, pe palierul etajului șapte dintr-un bloc oarecare din Piața Unirii, unde un grup de oameni opune încă rezistență asaltului morților-vii. Cînd apar, opt

persoane tocmai se refugiază într-un apartament a cărui ușă metalică pare să promită o mai bună protecție în fața invadatorilor. Ultimii trei, care încearcă să țină la respect creaturile flămânde, au mai puțin noroc. Unul se clatină deja sub mușcăături, al doilea este acoperit de hoarda flămîndă. Sub ochii mei, grupul închide ușa în nasul celui de-al treilea care, cu o mușcătură adîncă în braț, încerca să intre. Înnebunit de sunetul zăvoarelor metalice, bate în ușă, o zgîlție, urlă, aruncînd priviri îngrozite peste umăr.

Înhaț vreo trei creaturi și le fac vînt în golul scărilor. Le aud izbîndu-se de balustradă și trimițînd ecouri în toată clădirea. Pe alți cinci îi mătur, cu o singură fluturare a aripilor, prin fereastra fără geamuri a holului. Toată atenția mea se concentrează asupra omului, care a renunțat să mai bată la ușă și s-a scurs în josul ei, ținîndu-și strîns încheietura rănită. Se uită în sus, la mine, cu lacrimi curgîndu-i pe obrajii murdari. Un val de furie îmi încețoșează vederea: ăștia ne-au înrobit pe noi atîta timp, ĂȘTIA?!

— Ddd... ddd...

Bun, deci mă vede. Cumva nu mă surprinde asta. Rațiunea trebuie să mai fi slăbit frîiele, animalul din el, cu toate fricile lui, e mai aproape de suprafață.

— Ddd... ddr...r...

— Bine, văd că nu-i nevoie să mă prezint.

Cu o mișcare elegantă a încheieturii, fac să apară un pergament. Pana se materializează și ea, roșie ca flacăra.

— Ia zi, zîmbesc eu, vrei să trăiești?

Se pare că, odată ce-au semnat, sînt în permanență conștienți unde mă aflu. Ca urmare, de a doua zi, nu trebuie să-mi mai bat capul cu recrutările. Mă instalez în Cișmigiu și-i las pe semnatari să conducă spre mine grupuri de supraviețuitori. Mă întreb dacă vor sincer să-i salveze sau și-au propus să-i ducă la pierzanie și pe ei.

Era cumva firesc ca o asemenea concentrare de viață să atragă armata morților-vii. Vine momentul în care, în liniștea orașului pustiit, se aude mormăitul lor neclar, însoțit de tîrșîitul inconfundabil al miilor de picioare. După cîteva clipe de liniște îngrozită, mulțimea izbucnește în urlete și implorări. Savurez situația. Aș putea să spun nu.

— Mă întreb ce-o să faci cu toate sufletele astea!

Îngerul. La vederea lui, oamenii se prăbușesc în genunchi, uitînd de toate. Văd că nebuna l-a însoțit. Apocalipsa, observ, nu i-a îmbunătățit cu nimic sănătatea mintală.

O femeie cu un copil în brațe se tîrăște la picioarele lui:

— Eu mi-am pierdut sufletul, dar pe el salvează-l! strigă, întinzîndu-i pruncul ca pe o ofrandă.

Îngerul o privește încurcat.

— Mda, uite că acum te Văd, ar trebui să fii mulțumit, comentez.

Ochii lui aurii sînt plini de durere în timp ce clatină din cap.

— E prea tîrziu. Nu se mai poate. Ți-am spus că sînt pierduți.

Mulțimea izbucnește în hohote de plîns.

— Păi, nu căutai tu pe cineva care să te Vadă?

— Prea tîrziu. Nu așa sînt legile Tatălui. Și cînd a fost Potopul, și cînd au pierit Sodoma și Gomora, salvat a fost cel care i-a Văzut pe Vestitori înainte să înceapă pedeapsa. Noe, Lot.

— Bine, dar e un copil! protestează femeia. Cum poate fi pierdut? Ce vină are el?

Îngerul clatină cu tristețe din cap. Mă simt satisfăcută de neputința creaturii, să vadă și oamenii acum cui înălțau osanale.

— Deci, doamnelor, domnilor, iau eu cuvîntul, situația arată așa: aveți aici de față Diavolul precum și un înger al Domnului. Acolo, în fundal, aveți ceea ce voi numiți zombi. Îngerul zice că nu vă poate salva; din punctul lui de vedere sînteți pierduți. Acuma – și fac să apară, în aer, pana și cîteva pergamente – eu vă pot oferi o ieșire. Alegeți!

Mulțimea se împarte. Unii se bulucesc să semneze. Alții continuă să implore îngerul, în timp ce nebuna dă după ei cu sacoșa. El se uită la mine cu ochi chinuiți. În mijlocul învîlmășelii, văd un bărbat și o femeie ținîndu-se de mîna; el înaintează, dar ea se oprește, refuzînd să-l urmeze. Creaturile se apropie, stîrnind praful cu pașii lor împiedicați, și, la vederea lor, oamenii sînt cuprinși de panică. Aceia care au semnat se ascund în spatele meu. Cei care n-au semnat renunță să mai ceară o mîntuire pe care nu or să o primească și se încaieră pentru a pune mîna pe pană. Fac să mai apară încă două.

— Atenție! adaug. Copiii nu pot semna, pentru că trebuie să fie conștienți de alegerea pe care o fac. Așa că aveți grijă de ei.

Zidul de morți-vii este încă departe, dar se închide în jurul nostru. În mijlocul mulțimii, bărbatul încă o mai imploră pe femeie. O văd clătînînd din cap. Mîna i se desprinde dintr-a lui, cu un gest final, așa cum te desprinzi numai de-o mîna pe care știi că n-o vei mai strînge niciodată. Valul de oameni disperați îl poartă departe de ea. Bărbatul strigă ceva ce nu se poate auzi. Încearcă să se extragă din curentul care-l împinge spre mine. Ea stă nemișcată și se uită la el cu o tristețe nesfîrșită în ochi. Privirea ei spune „adio”. Privirea ei spune „te iubesc”. Simt un nod în gît. Gestul ăsta, privirea asta, le-am văzut, le știu... Bărbatul schimbă direcția, azvîrlindu-se înainte, măturînd cu brutalitate orice-i stă în cale. Se întinde, cu un efort care-i forțează mușchii la maximum, înhață o pană de sub nasul cuiva și și-o înfige cu furie în încheietură.

Ca și cum ar fi așteptat doar această ultimă confirmare a despărțirii lor

definitive, femeia se întoarce. Cu pași hotărâți, pornește către grămada de morți-vii. Bărbatul își mîzgălește numele pe pergament, se smulge din mulțime și se repede după ea, dar e prea departe. Când el a străbătut abia jumătatea distanței, brațele colective ale armiei morților au cuprins-o deja. Țipetele ei stridente de durere îl fac să se prăbușească în genunchi ca secerat, dar acestea nu țin mult. O viață nu ajunge nici pe o măsă pentru foamea mulțimii din fața noastră.

Creaturile se dau la o parte, lăsînd vederii trupul ei mutilat. Ochi inexpressivi pe chipuri livide se îndreaptă spre mine. Pentru prima oară, simt ceva dincolo de foamea sufletelor care le manevrează: disperare neagră, nebunie. Bărbatul se ridică de jos și se repede către zdreanța înșingărată a cărei mînă a ținut-o într-a lui pînă de curînd. O îmbrățișează, bîiguind vorbe de neînțeles, care nu primesc nici un răspuns. În cele din urmă o lasă jos și se năpustește urlînd în mulțimea morților-vii.

Aceștia dau înapoi. Bărbatul îi îmbrîncește, lovește cu pumnii în piepturi încremenite, scuipă cu ură obrazii pămîntii. Își croiește drum printre rîndurile lor și, tăcuți, fără să-și schimbe expresia chipurilor, ei îi fac loc.

— Dacă ai semnul Fiarei, nici creaturile astea nu vor să te mănînce, zic, cu o voce cavernoasă.

— De ce-i mai sperii și tu, mă dojenește îngerul.

— Pentru că-i nostim. A venit și rîndul meu, în sfîrșit!

— Ptiu! mă scuipă nebuna.

Cînd se vede pătruns binișor între ei fără să fi pățit nimic, bărbatul scoate un urlat de frustrare și o ia la goană. Îi aud pașii și strigătele pierzîndu-se în depărtare. Nu-mi fac nici o grijă, nu poate muri orice-ar face. Sufletul lui îmi aparține.

Și-atunci, femeia, uitată de toți, se mișcă. Se ridică în capul oaselor. Apoi, cu mișcări dezarticulate, se saltă în picioare. Obrazii i-au dispărut, lăsînd să se vadă dinții încleștați. Mărul lui Adam lucește umed printre mușchii zdrențuiți ai gîtului. Brațele-i sînt punctate de mușcăături adînci, înșirate una după alta. Simt înțepături stranii la baza nasului și în ochi, în timp ce ea se amestecă printre creaturi, o cărămidă oarecare în zidul morților-vii. Îi bat obrazul îngerului:

— Asta n-a fost cinstit.

— Ți-am spus..., răspunde el.

— Da, da, știi, nu mai pot fi salvați, i-o tai. Nu ți-e jenă să fii atît de inutil?

Îmi întorc privirea de la el. Peste ochi mi s-a pus o ceață și clilesc ca s-o alung. Mă întreb dacă nu cumva am început să fiu coruptă de milă.

Un cor de țipete, izbucnind deodată, îmi atrage atenția că, la o margine a micii mele colonii, ceva nu merge bine. Vin către noi isterizați: unul dintre copii, scăpat de sub supravegherea alor săi, a ajuns prea aproape de creaturi. Pînă să fie

recuperat, s-a ales cu o mușcătură. Și le-am zis să aibă grijă! Copilul plînge, maicăsa țipă, oamenii se agită.

— Îmi pare rău, copiii nu pot semna, refuz cererile repetate.

Îngerul se apropie și ia copilul în brațe. Mîna lui descrie o spirală și în aer se formează un roi de fluturi luminoși. Copilul tace, fermecat.

— Nu vă fie frică, spune îngerul. Nu veți păți nimic numai de la o mușcătură. Nu e ca în filme. Nu-i un virus. Ei se hrănesc cu viața din trup și se opresc cînd trupul moare. Așa funcționează.

Oamenii, mai ales aceia care au semnat înmuind pana în propriile mușcături, se uită urît la mine. Sînt atît de comici că mă apucă rîsul:

— De, copii, ați văzut prea multe filme la viața voastră.

— Ne-ai mințit! strigă voci din mulțime.

— Ei, numa' așa, puțin! Îmi șterg lacrimile de rîs și flutur o aripă pielooasă către ei. Adică voi nu știți cu cine ați semnat contractul? Vă așteptați la un tîrg cinstit? Vreți să rupeți înțelegerea? Arăt către zidul de morți-vii. Știți cît de foame le este?

A trecut o lună.

Trupurile morților-vii zac pe trotuare, abia mișcînd din cînd în cînd. Sufletele se agață de ele cu disperare, dar, în lipsa hranei, forța le scade, legătura se destramă. Unul cîte unul, pierde controlul.

Simt fumul rugurilor proaspete și nu trebuie să mă uit ca să știu că sînt biserici.

Prăbușiți în genunchi în fața altarelor devastate, biciuiți de urletele unor profeți nebuni, care în altă viață au fost directori de bănci, pensionari cumsecade sau șoferi de autobuz, oameni al căror nume stă scris pe pergamentele mele își smulg părul din cap și-și zgîrie pielea cu cioburi din vitraliile de odinioară, cerînd iertare pentru pactul pe care l-au încheiat cu mine. Grupuri cu ochii în egală măsură înroșiți de fum și de mînie, cu eșarfe negre acoperindu-le nasul și gura, desacralizează altare, scobesc cu cuțitele ochii sfinților din picturi și pun foc bisericilor, urlînd despre venirea Antichristului.

De sus arată ca și cum eu și îngerul am juca o partidă de șah mare cît tot orașul.

De fapt, n-avem nici un amestec.

Are îngerul dreptate, n-ai cum să-i salvezi, nici să vrei.

O arsură ușoară în capul pieptului, un vuiet ușor în urechi. O pulsație în sînge, o nerăbdare stranie. Și știu ce se întîmplă: undeva se varsă sînge în numele meu.

Înainte să-mi dau seama ce fac, zbor deasupra orașului, într-o direcție pe care n-o cunosc. Bucureștiul se întinde sub mine într-o ceață roșie, punctată de

fumul rugurilor. Zbor, ghidîndu-mă nu după simţurile mele, după văz şi auz, ci după intensificarea pulsaţiei în sînge. Minţile lor, chemîndu-mă, sînt ca tot atîtea perechi de mîini încleştîndu-se în carnea mea.

Îmi amintesc prima dată cînd am fost posedată de o fiinţă umană. A fost cea mai înspăimîntătoare experienţă pe care am trăit-o. Să mă pomenesc sechestrată în învelişul acela strîmt de carne legat de pămînt, redus la un singur plan, zbătîndu-mă înnebunită să ies şi nereuşind, în panica mea, nici să controlez corpul acela, nici să mă eliberez din el. Femeia nu mă putea stăpîni şi nici eu n-o puteam stăpîni pe ea. Era doar o biată ţarancă abrutizată de munca grea, cu şoldurile lăţite de toţii pruncii pe care-i născuse şi care nu supravieţuiseră, al cărei soţ îi adusese în casă copilul făcut cu o altă femeie. Puteam vedea în mintea ei cît de mult ura copilul acela care nu era al ei, care o denunţa ca neputincioasă, neîmplinită, nefolositoare. Ori de cîte ori se uita la el sau numai îi auzea glasul, se pomenea scrîşnind din dinţi. Voia să-l vadă mort, şi pe el, şi pe bărbatul care o umilea astfel, şi era îngrozită că numai gîndul ăsta ar fi fost destul s-o facă să ajungă în Iad. N-ar fi avut în veci curajul să-şi urmeze vreunul dintre impulsuri, acela de a omorî copilul sau de a-şi goni bărbatul, şi a încercat s-o facă posedîndu-mă pe mine, deşi, fireşte, oamenii susţin că ei sînt cei posedaţi. Încerca să se hrănească din forţa, determinarea, brutalitatea neamului meu, canalizîndu-le spre propriile-i ţeluri. N-a fost în stare şi, urlînd, dînd ochii peste cap şi zbierînd nearticulat, a fost tîrîtă, cu mine cu tot, în biserică.

Era îngrozită, iar teama mea o amplifică şi mai mult pe a ei. Preotul, în hainele lui întunecate, înălţîndu-se deasupra mea ca un turn, m-a umplut de o spaimă îngheţată. Omul, Creatorul meu, mă putea nimici c-o vorbă, mă putea face să nu mai exist, am crezut-o cu toată fiinţa mea. Mai ales un preot, un om ales, care lucra mîină în mîină cu Creatorul omenirii. Dacă am ştiut vreodată frica, atunci am ştiut-o.

Preotul şi-a lipit crucea de fruntea femeii şi am amuţit amîndouă. Mă aşteptam să fie durere, mă aşteptam să simt întunericul învăluindu-mă. Nu s-a întîmplat nimic. Am simţit doar mintea femeii destinîndu-se şi eliberîndu-mă şi am zbughit-o ca din puşcă. Bine'nţeles, cei din neamul meu s-au prăpădit de rîs: îi amuza întotdeauna ca un neiniţiat să fie păcălit.

Pătrund prin vitraliu şi aterizez în faţa altarului, într-o ploaie de cioburi, taman cînd clopoţele bisericii bat miezul nopţii. Lumînări negre ard pe altar, în sfeşnice, în mîinile mulţimii tăcute, înfăşurate în haine negre. Luminile dansează pe chipurile lor, scoţînd în evidenţă un pomete ici, o bărbie colo, punînd întuneric în găvanele ochilor, dînd palmelor o lumină sîngerie. Mirosul sîngelui îmi dezmiardă nările. O formă mică atîrnă cu capul în jos pe crucea din spatele altarului.

La vederea mea, mulțimea cade în genunchi. Ochii lor se îndreaptă spre mine și, dintr-odată, mă văd așa cum trebuie că mă văd ei, înălțându-mă deasupra lor: pielea strălucind întunecată în lumina lumînărilor, aripile arcuite, coada sfichiuiind, ca însuflețită de o viață proprie, curbura măreață a coarnelor. Mîinile invizibile nu mă mai smucesc cu disperare, ci îmi mîngîie trupul, cu dorința arzătoare a unui amant.

Sînt frumoasă! Cum am putut să mă-ndoiesc?

Îmi dau capul pe spate și-mi urlu triumful. Sînt întunericul și spaima, sînt ceea ce le bîntuie visele, de la cel mai umil om al cavernelor și pînă la cel mai sofisticat savant al vremurilor moderne. Unde e frica acolo sînt și eu, și o să-mi fie întotdeauna mai ușor să-i ating decît oricărui înger.

Privirile lor își mărturisesc supunerea. Mințile lor mă roagă să-i conduc. Sufletele lor mi se abandonează complet, acum. Ia-ne! Condu-ne! Cere și ne vom supune! Vie împărăția ta!

Ca un curent de o blîndețe înșelătoare, dar care-ți fură nisipul de sub picioare, dorințele lor mă împing, inexorabil. Libertate! Am avut libertate cît timp au uitat de mine!

În tăcerea care s-a lăsat, aud sîngele picurînd în vasul așezat sub cruce. Sigur are o denumire vasul ăsta, dar n-am știut-o niciodată.

Îngenuncheat alături, stă un copil nu mai mare de zece, unsprezece ani. Ochii ațintiți asupra mea îi strălucesc de devotament. Are sînge pe mîini și sînge pe buze, de la împărțășania întunecată pe care venirea mea a întrerupt-o.

Și-i observ acum pe toți, pierduți în mulțimea oamenilor, ținîndu-se cu pumnii încleștați de robele negre ale adulților, cu ochi prea mari și care au văzut prea multe. Unii sînt încremeniți într-o apatie care-i înconjoară ca o cochilie, alții privesc alert în jur, încercînd să înțeleagă regulile acestei lumi noi și să joace după ele.

„Omule, unde-ți sînt copiii? Orb te-ai făcut, să nu le vezi lacrimile!”

Știu care va fi răzbunarea mea și simt că va fi cumplită.

Îmi deschid larg aripile, făcînd lumînările să pîlpîie. Îmi înalț brațele. Vocea mea umple naosul.

— Lăsați-vă copiii să vină la mine! poruncesc și, de data asta, ei sînt cei care îmi dau ascultare.

Epilog

Orașul e bîntuit. Trupurile morților-vii zac pe trotuare ca niște vehicule abandonate. Suflete rătăcite scîncesc în vînt, plînsetele lor disperate răsună prin orașul pustiu, în timp ce sînt azvîrlite de ici-colo, fără să se poată agăța de nimic. Pentru mult timp de-acum încolo, pretutindeni în lume vîntul va avea glas

omenesc.

Fără copii, oamenii bîntuie străzile lipsiți de țință sau îmi înalță, prin biserici, rugăciuni pe care, acum, le ignor fără dificultate.

Nesinchisindu-mă de morți sau de vii, hoinăresc printre rafturile secției pentru copii a librăriei. Adun volume cu grijă, răsfoiesc, mă gîndesc, mă răzgîndesc. Îmi trebuie cărți din care să învețe noblețea și generozitatea, dar n-aș vrea să își facă o imagine prea roză despre lume. Nici nu-mi doresc să-i văd cum se chinuie toată viața să se scuture de idei greșite, întipărite în mintea lor cînd era fragedă și fără apărare. Nu am nevoie de toate poveștile alea despre proști care au noroc; vreau să învețe că sînt răspunzători pentru faptele lor, pentru succes, pentru eșec, pentru greșeli. E ditamai răspunderea să ai copii și să-i crești cum trebuie.

— Cum îți mai merge cu răzbunarea?

Îngerul. Observ că o ceată mică de suflete plutește pe lîngă el, parcă-s niște cățeluși pierduți în căutarea unui stăpîn. Nebuna flutură amenințător sacoșa către ele, încercînd să le alunge.

— Știi, îi zic îngerului, mă gîndesc cu nostalgie la momentele alea, cînd nu știai cum să scapi de mine...

Rîde încet, ca pentru sine.

— Am știut că pot să las totul pe mîinile tale.

Mă holbez la el prostește.

— Dacă n-ai fi fost aici, n-aș fi putut să mă uit la omenire cum piere fără să mișc un deget. Aș fi intervenit, încălcînd legile Tatălui și aș fi Căzut. Cred însă că așa s-a ajuns la o soluție mulțumitoare.

Mulțumitoare?!

Face să apară un pachet de țigări și dă să scoată una. Vede privirea mea dezaprobată și renunță, uitîndu-se vinovat la șirurile de cărți din jur.

— Am știut de cînd cu autobuzul. Îți aduci aminte? Cum ai vrut să răstorni autobuzul pentru că rîdeau de nebună? Și cum ai renunțat pentru că...

Tac.

— Haide, spune-o...

Îmi ard urechile.

— Pentru că în tot autobuzul ăla a fost o femeie, una singură, care nu rîdea, continuă el. Am văzut-o, să știi... Condamnați de mii. Salvați de unul singur. Țsta e genul de decizii pe care trebuie să le luăm noi tot timpul. Așa că, vezi, sînt convins că toți copiii ăia sînt pe mîini bune.

Și, în timp ce-s prea năucită ca să reacționez, mă sărută pe obraz.

— Crezi că poți să suporti ideea că ești... ăămm... cumsecade?

Mă arunc asupra lui și îl dobor, cădem împreună prin fereastră, lovindu-ne de clădiri. Îmi deschid aripile, și le deschide și el, în jurul nostru geamurile se sparg și frunzele se ridică în aer, sufletele se împrăstie îngrozite, dau în el cu tot ce

pot și îngerul rîde, rîde și mă înfășoară cu aripile lui, fir-ai tu să fii de înger că sînteți copii cu toții, cum de nu mi-am dat seama? Mereu s-a vorbit despre demoni care fac îngerii să cadă, ce prostie, dar nu s-a vorbit deloc despre cum poate un înger să te scoată dintr-ale tale, dacă mă uit la mine și văd că mi-au ieșit pene albe pe spate mă jur că te omor!

Cum nu e ușor să te prezinți cititorilor pe tine însuși, voi spune despre OLIVIU CRĂZNIC doar că a publicat un roman gotic (...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul) și câteva povestiri de aceeași factură, care au beneficiat de aprecierea publicului și a criticii, și că „Pivnițele Palatului Charron” reprezintă răspunsul meu la cererile repetate de a readuce pe pagină personajele din Coșmar. Aveți, așadar, mai jos ceea ce se numește „un prequel”.

Oliviu Crăznic

PIVNIȚELE PALATULUI CHARRON

*„Necunoscute sînt căile Lamei.
Însă ea strălucește, întotdeauna, în Roșu.”*

Conrad Lorenz, *Sanguinarium*

— I-am scris episcopului. Aștept răspunsul.

Cei doi bărbați nu dădură atenție vorbelor mele. Vîntul uscat de început de toamnă făcea frunzele așternute pe mormînt să foșnească, șoptindu-mi parcă poveștile lor. Dar eu nu voiam să mai ascult nici o poveste.

— Îi sînteți rude? am întrebat.

— Nu are rude, răspunse cel aflat lîngă mine. Eu i-am pictat portretul.

L-am privit. Părul negru, despletit, îi flutura sălbatic în jurul feței fine și palide, iar ochii verzi îi sclipeau ca smaraldul stins sub sprîncenele întunecate. Costumul, simplu, dar încă destul de curat – chiar dacă bărbatul venise direct de pe drum –, avea aceeași chinuitoare culoare a doliului, exceptînd tivul alb care aducea un contrast morbid în fața lacrimilor mele. Tînărul era de înălțime puțin peste medie și mai subțire ca majoritatea celor de vîrsta lui, dar mișcările i le vedeam agile și pricepute, ca de muntean, ceea ce arăta că era numai vînă. Nu purta spadă, doar un cuțit de vînătoare la centură, lucrat deosebit de meșteșugit, mai degrabă o operă de artă decît o armă; totuși, sînt convins că aceasta *tăia*.

— Ne era ca o soră, vorbi și cel care îngenunchease.

Mi-am întors ochiul dureros către el, însă nu se răsuci să mă privească. Îl

puteam vedea bine și așa, din profil – cam de aceeași vîrstă cu celălalt, mai înalt și mai bine legat; umerii ceva mai lați, chipul mai ars de soare. Părul bogat și ușor ondulat, blond-închis sau castaniu ca nuanță, îi era prăfuit și prins, cu o eșarfă de catifea albastră, la spate. Ochii îi avea căprui sau totuși verzi, nu îmi puteam da seama exact, din cauza luminii slabe a zilei. Hainele maronii de călătorie se asortau cu mantaua pană-de-corb, iar la brîu purta o spadă lungă, din oțel greu, probabil de Milano sau de Toledo. Era o armă de luptă. La celălalt șold, ascuțit îi lucea pumnalul.

În spatele nostru, mult dincolo de dealuri, Palatul Charron se ridica blestemat și sumbru, printre stoluri croncănitoare de ciori.

— Îmi pare tare rău, am spus prosteste. Poate dacă ați fi ajuns mai devreme...

— Nu am putut ajunge mai devreme, zise sec cel aflat în genunchi. Dacă am fi putut, am fi ajuns.

— Căpitanul Farrell?...

— Nu-ți face tu griji pentru căpitanul Farrell.

Nu am mai zis nimic. Nu îmi făceam. Pictorul îi puse celui alt mîna pe umăr.

— Să mergem, Arthur, rosti cu voce egală. Figura îi era mohorîță, dar părea de acum împăcat.

Bărbatul care fusese numit *Arthur* se ridică încet în picioare. Așa i-am văzut cu adevărat ochii și erau fără îndoială verzi, dar un verde întunecat ca mușchiul de pe morminte. Și nu mai era nimic dincolo de ei.

Se uita țintă la mine.

— Povestește-ne, părinte, îmi spuse.

Le-am povestit.

În mai puțin de un an de la moartea Seniorului de Charron, Palatul a revenit unuia dintre cei care îl învinseseră, un căpitan englez pe nume Farrell. Așa se convenise prin Tratat și, cum domnul de Charron nu fusese niciodată iubit, se poate spune că populația din Louvy – care oricum se dovedise, de-a lungul istoriei, a nu fi tocmai aplecată către patriotism – a acceptat destul de ușor schimbarea stăpînului acestor domenii. Unii oameni au fost chiar bucuroși, căci zvonuri stranii și fără de Dumnezeu circulaseră, la un moment dat, pe seama decedatului. Copii dispăruseră; se mai vorbea despre vizita unui bărbat întunecat și palid, cu sprîncenele unite la baza nasului și cu mîna acoperită de păr negru și des, bărbat care scria cărți blestemate despre un ritual mîrșav ori despre alte lucruri aducătoare de mîhnire și de rele. Iar cîțiva săteni susțineau cu tărie că, în trecutele nopți cu lună plină, sunete tînguitoare și neomenești se ridicaseră dinspre Palat, semnalînd infectarea domnului de Charron cu *melancholia canina*.

Cît despre mine, în nici un fel nu pot să confirm așa ceva. Chiar dacă, într-adevăr, Seniorul nu mai venea de ani buni pe la Biserică, relația mea cu el era, în acele vremi, una normală. Copii dispăreau tot timpul, pentru că părinții lor erau needucați și neatenți și pentru că lupi mari, lăptoși și flămânzi coborau deseori în Vale după pradă, mai cu seamă pe timpul iernii. Nimic nu mi-a dat de gîndit vreodată că ceva Rău ar sălășlui la Palat; fiind eu însumi un fiu de nobil, știam, de asemenea, nu numai cît de superstițioși și cît de bîrfitori puteau fi țărani locurilor, ci și cît de înclinați se aflau în a pune lucruri de nespus pe seama celor mai norocoși ori mai capabili decît ei, mai ales dacă aceștia din urmă purtau bogăție.

Dar nu despre Seniorul de Charron intenționez să vă vorbesc în cele ce urmează, chiar dacă o mențione va trebui făcută, acolo unde va fi locul convenit. Să ne întoarcem, așadar, la căpitanul Farrell. Englezul a fost bine primit de către săteni, căci în afară de atitudinea sa cam hulitoare și de modul destul de batjocoritor în care se adresa celor din jur, mare lucru nu aveau să îi reproșeze. O vreme, a trăit în păcat cu o tînără de neam bun, venită tocmai de la Paris, dar nu era singurul care adoptase un asemenea comportament, iar oamenii de aici nu s-au arătat a fi cei mai potriviți ori cei mai doritori să îl judece. În fapt, domeniile păreau într-adevăr să prospere sub administrarea lui și a francezului care îl slujea, un oarecare Argillac; umbra neagră, stranie, mohorîtă, care plutise atîta timp peste ținut, părea la rîndul ei a fi prins, încet-încet, să se ridice. Oamenii zîmbeau mai des și se temeau mai puțin. Și cu toate că lupii lăptoși coborau în continuare din Munți, iar părinții erau la fel de neatenți și de needucați ca întotdeauna, copiii au încetat să mai dispară.

Apoi seara s-a lăsat în sufletul meu, și tare mă tem că pentru vecie.

După cîte știam, căpitanul Jonathan Farrell era plecat într-o expediție către Sud; mai tîrziu aveam să află că, de fapt, se întorsese, dar în acel moment am fost cu totul surprins cînd, aprinzînd cu mîna nesigură lumînarea și înaintînd prin bezna odăii, pentru a răspunde vizitatorului neașteptat care izbea cu nerăbdătoare violență în lemnul gros de mesteacăn al ușii, am deschis, nimerindu-mă astfel tocmai înaintea căpitanului englez și a lui Argillac. I-am recunoscut numaidecît pe amîndoi, cu toate că erau înveliți grijuliu în mantale lungi, cenușii, murdare, iar pălăriile cu boruri largi le erau coborîte peste ochii cu privire sticloasă. Un fior ca atingerea unui mort m-a străbătut chiar atunci, de parcă am simțit imediat caracterul infam al acelei vizite nepotrivite; în adîncurile tulburate ale însăși ființei mele, s-a născut dintr-odată nevoia imperioasă, irațională, de a le trînti nepoștiiilor ușa în nas, pentru a încerca să îi împiedic să intre. Dar ar fi fost un gest cu totul de neacceptat din partea unui preot, chiar a unuia tînăr, neexperimentat ca mine; deoarece, în chiar cazul în care episcopul și Dumnezeu m-ar fi iertat pentru purtarea mea necugetată, căpitanul Farrell cu siguranță nu ar fi procedat la fel.

M-am tras în spate speriat, confuz, dînd să îi binecuvîntez și să îi invit

înauntru, deși îmi simțeam mîna rece, jilavă, de parcă binecuvîntarea nu ar fi fost, în momentul acela, ceva de dorit. Însă, cu o voce răgușită și repezită, englezul mi-a tăiat-o scurt și mi-a poruncit să îl urmez, căci avea nevoie de cunoștințele mele.

Fără să știu atunci ce voia el să spună, am ieșit în vîntul rece de toamnă, făcîndu-mi cruce, și i-am urmat. Nu aduseseră cai, așa că ne-am îndreptat toți trei spre cărarea la capătul căreia se înălța lugubru Palatul Seniorului de Charron, iar cînd am lăsat Biserica în urmă, mi s-a părut că văd pe cer dîre roșii, ca și cum noaptea plînsese cu sînge. Dară frecîndu-mă degrabă la ochi, am înțeles că erau doar păreri – sau poate că erau avertismente și semne.

Îndată ce am ajuns la poarta grea a Palatului, aceasta s-a dat la o parte cu un hureit neplăcut, cele două gărzi permițîndu-ne să intrăm – privirile le erau pline de indiferență. M-am pomenit în Curtea mare, prost pietruită, unde iedera se încolăcea bolnăvicios peste statuile garguilor de marmură, iar umbre de licantropi nebuni dansau sălbatic sub zidurile străvechi, albicioase, ostile. Și totul era atît de păgîn sub cerul lui Dumnezeu, încît m-am înfiorat de așa o blasfemie, gîndindu-mă pe loc că, poate, era adevărat ceea ce se vorbea în șoaptă despre răposatul Charron.

Însă nu am apucat să mă gîndesc prea mult la fostul Senior al domeniului ori la vizitatorul lui cu sprîncenele unite, căci, cît de curînd, o altă spaimă mi-a pătruns fără de milă sufletul neliniștit, înghețîndu-mi oasele și transformîndu-mi carnea în zdrențe și vată.

Spre nețîrmurita mea surprindere, căpitanul Farrell și Argillac au hotărît să ocolească curtea prin interior, îndreptîndu-se către o ușă ferecată cu drugi groși de fier, care cobora în măruntaiele Palatului și în care am recunoscut drumul spre pivnițe. Cu toate că nu le greșisem oamenilor cu nimic, nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva mă duceau acolo ca să mă omoare, și o rugăciune scurtă mi-am șoptit în sinea mea către bunul Dumnezeu, chiar dacă gîndul cel rău îmi spunea mulțumit că Domnul nu veghează pe meleagurile acelea. Am făcut repede, din nou, semnul crucii, cînd au deschis poarta; Argillac a chicotit neplăcut și strident vîzîndu-mi gestul, în timp ce un rînjat meschin se lăța pe fața osoasă a căpitanului englez, iar ochii acestuia din urmă luceau stins în întuneric.

Apoi am coborît spre ruină.

Culoarul era soios și neluminat de torțe, exceptînd aceea pe care o purta Argillac. Zgomote nedeslușite răzbăteau pînă la mine prin smoala drumului, altele decît respirațiile noastre gîfuite ori sunetul pașilor, și m-am gîndit că trebuie să fi fost șobolani mari, sau poate demoni. Ajungînd apoi la o cotitură, lumina a părut să crească puțin; un soldat englez, fără îndoială lăsat de veghe, se plimba cu pași mari, plictisiți, prin fața unei uși ca de temniță, pe care cu mișcări leneșe a desferecat-o salutînd respectuos și prin care, aruncîndu-mi o scurtă privire, ne-a lăsat înauntru.

Niciînd și nicicum nu mi-aș fi imaginat ce aveam să găsesc acolo.

Mă aflam într-adevăr în interiorul unei temnițe, dar al uneia deosebită cu totul. Instrumente pe care nu le voi descrie atîrau pe pereți, iar rugina aflată pe unele dintre acestea mărturisea, fără dubiu, vinile fostului proprietar al Palatului, căci acele unelte erau destinate unor lucrări atît de ticăloase și atît de blestamate, încît nici un creștin nu le-ar fi păstrat atîta timp. Căpitanul Farrell nu era însă, se vede, creștin; ca și Seniorul de Charron, le păstrase. Cît de utilizate erau, nu am vrut niciodată să știu; îmi era de ajuns faptul că nu pe toate, petele maronii proveneau de la rugină. Dar cel mai îngrozitor *lucru* aflat în încăperea aceea nu mi-a părut vechiul, funestul instrumentar, ci obiectul care, umplîndu-mă de o nespusă oroare în timp ce îmi ucidea rugăciunea pe buze, trona maiestuos și obscen în mijlocul micii și scîrbavnicei încăperi, dedicate jocurilor diavolului.

Era un *pat*.

Un pat, dar un pat monstruos, acoperit cu satin, mătase, dantele..., cu așternuturi proaspete, curate și parfumate, un pat cu draperii roșii tivite cu albastru marin și cu auriu, un pat de piciorul căruia era legată, precum un cîine, *fata*.

Dacă am avut vreodată cu adevărat o vocație de preot, aceasta a murit chiar atunci.

Nu cred că împlinise mai mult de douăzeci și unu de ani – și se afla într-o asemenea stare, cum nu mai văzusem pe nimeni vreodată. Nu avea nici un fel de haine pe ea; fiecare instrument diavolesc, pe care Charron îl strînsese în pivniță pentru ritualurile sale, părea să fi fost folosit cu îndemînare asupra prizonierei, fără îndoială de către căpitanul Farrell. Dar dincolo de rănile care supurau, de tăieturile desfăcute pe care bîzîiau muștele și de privirea rătăcită și animalică a celei care era, care eram convins că *fusesse* o tînră de origine nobilă – tînră pe care, simțeam, fratele sau părinții o căutau și o plîngeau –, distingeam ceva ca o puritate nepămînteană, ca un suflet neîntinat și imposibil de corupt, ca o rezistență de neînfrînt în fața chinurilor pe care numai diavolul le putuse aduce asupra copilei.

S-a născut, în acel moment, o revoltă de neînchipuit în chiar sufletul meu, împotriva celor care îi făcuseră așa ceva, dar și împotriva Celui de Sus, care îi lăsase. Mă găseam însă mult prea șocat ca să reacționez în vreun fel – și chiar dacă m-aș fi năpustit asupra călăilor, m-ar fi răpus cu ușurință. Dară Argillac a rîs gros și m-a îmbrîncit la picioarele goale ale fetei, unde am căzut în genunchi, cu lacrimi mari și roind pe obraz. Căpitanul Farrell și-a pus atunci cizma pe umărul meu și mi-a vorbit pe un ton batjocoritor, sălbatic, răstit; aveau să mă ferece acolo și trebuia să îngrijesc de rănile fetei, ca să nu moară pînă cînd el se va întoarce din nou, pentru a-și face poftele cu ea pentru ultima dată. Dacă prizoniera pierdea, mi-a spus englezul, aveam să îi iau locul din *toate* punctele de vedere. Nu era un barbar ca fostul Senior, a adăugat ticălosul, dar se afla aici ca stăpînitor, nu ca să accepte refuzuri. Franțuzaica cea mică învățase asta pe pielea ei – și, la nevoie, aveam să învăț și eu același lucru. Pe cînd vorbea, vocea îi era ca de țap – și m-am întrebat,

în adîncul meu, *cît* din personalitatea fostului proprietar al Palatului rămăsese impregnată în ziduri, trecînd apoi asupra celui alt nenorocit, modelîndu-l subtil după chipul și asemănarea diavolului. Nu am apucat însă să îmi răspund mie însumi, căci nemernicul m-a lovit în rinichi cu piciorul lui greu și, rostind cuvinte de hulă, a ieșit trîntind ușa masivă în urma sa; hohotea alături de Argillac, în timp ce trădătorul francez întreba mulțumit cînd avea să îi vină și lui rîndul să se bucure de fată.

Prin fereastra zăbreliță a pivniței, auzeam urletul lupilor suri care coborau după copii în Vale. Nu credeam că vor rămîne flămînzi.

M-am tîrît bolborosind aproape de prizonieră, încercînd să șoptesc vorbe de alinare, în vreme ce mîinile-mi tremurînde se străduiau neîndemînat să o oblojească. Mi s-a părut că văd înțelegere și bunătate în ochii ei, dar s-ar putea să fi fost doar o părere. Atunci, cu lacrimile săpîndu-mi dîre adînci pe obraji – printr-un fenomen inexplicabil și neobișnuit, lacrimile nu mi s-au mai oprit din acel moment nici o clipă –, i-am dat la o parte părul negru, mătăsos, i-am mîngîiat obrajii albi, i-am sărutat fruntea palidă și ochii albaștri. Iar ea și-a lăsat capul pe umărul meu și mi s-a părut că Dumnezeu îi dădea voie să plîngă.

Am reușit cu mare dificultate să mă adun și să îi inspectez rănile – nu mai era nimic de făcut. Poate un doctor adevărat ar fi putut-o ajuta, dacă ar fi fost dusă degrabă la acesta și lăsată în îngrijire, dar eu știam că, acolo și în mîinile mele, fata aluneca în moarte. Am încercat să îi desfac cumva lanțurile sau să desprind gratiile de la ferestre, am bătut dement în ușa cea grea și am folosit puțină apă din castron ca să îi potolesc copilei durerile, dar nu mi-a folosit la nimica. În cele din urmă, mi-am sfîșiat sutana și am călcat-o în picioare sub ochii ei triști, care păreau plini de reproș chiar în momentul acela.

Așa a trecut peste noi singura noapte și a venit ziua de toamnă cea gri, fără ca nimic să se schimbe în situația mea ori în situația fetei. Totuși, prezența mea acolo părea să îi facă prizonierii un bine; m-am așezat lîngă ea – i-am vorbit, i-am spus povești, i-am cîntat, căci nicicînd în sufletul meu nu crescuse pentru om sau pentru Dumnezeu dragoste mai mare decît am simțit pentru fata aceea. Iar pe măsură ce și ziua trecea, așteptam întoarcerea căpitanului Farrell, deoarece acum știam ceea ce aveam de făcut.

Printre instrumentele aflate în încăpere, se afla și un cuțit tocit de bucatărie. Nu voiam să știu la ce folosea, dar puteam prea bine să bănuiesc, căci auzisem de unele rețete din cărțile pe care se presupunea că le citise Charron. Învîingîndu-mi scîrba, am luat unealta cu lamă lată și am strîns-o în pumn, în vreme ce îi șopteam nefericitei minciuni despre cum toate vor fi bine.

În cele douăzeci și patru de ore cît m-am aflat acolo, înăuntru, nu am spus nici o rugăciune și nici semnul crucii nu l-am făcut o singură dată măcar.

Nu mi se părea posibil.

În cele din urmă, am auzit pași pe culoar și străjerul cel plictisit a deschis poarta, lăsând un bărbat să intre. M-am ridicat în picioare palid, dar hotărât; trebuie să arătam *rău*, căci surîsul batjocoritor, mulțumit, i-a înghețat omului pe buze. Era prea târziu însă – în spatele lui, deja soldatul englez trăsesese zăvoarele cu zgomot, și, în vreme ce spaima și furia mă năpădeau pentru că cel care intrase nu era Farrell ci Argillac, mi-am urmat totuși planul până la capăt.

A dat, desigur, să scoată spada, dar eu am fost mai rapid, de parcă în carne mi se treziseră brusc învățăturile despre luptă, primite la conac în copilărie. Pentru prima dată după mult timp, cuțitul de bucătărie și-a făcut treaba *bine*. Lovitura a fost scurtă, precisă, de la stînga la dreapta; lichidul m-a împrăștiat în față fierbinte, vîscos, stacojiu – și, cumva, am *simțit* că Dumnezeu se întorsese la noi, că poate încă mai aveam o șansă. Argillac a căzut icnind lîngă peretele mucegăit, cu ambele mîini agățate spasmodic de gît, făcînd să zăngănească instrumentele mîrșave. Pe coridor s-a auzit zgomot, ușa temniței s-a desferecat în grabă pe dinafară – într-o străfulgerare, jur că așa a fost, am văzut fata stînd în picioare în cealaltă parte a încăperii, cu toate rănile închise: surîdea cu buzele pline, avea luceferii blînzi în priviri, și era fără îndoială *moartă*. Chiar atunci, soldatul englez a intrat cu halebarda în mîină; i-am înfipt cuțitul în piept de sus în jos, doborîndu-l în genunchi, la picioarele celei pe care o păzise.

După care am auzit iarăși pași – erau mai mulți, de data aceasta. M-am întors cuprins de panică spre prizoniera cea dragă, pentru că nu mai aveam cum să ucid decît puțini dintre cei care veneau, înainte ca aceștia să mă doboare. Ea mi-a citit în ochi întrebarea și eu i-am citit în ochi răspunsul – m-am lăsat fulgerător în genunchi, strîngînd-o disperat la piept în ultima îmbrățișare, în timp ce sîngele ei sfînt îmi gîlgîia încet pe lamă. La sfîrșit, cînd trupul i-a încetat să mai tresalte și să mai tremure iar sufletul inocent i-a plecat, am lăsat-o cu grijă jos și m-am ridicat în picioare ca beat, sprijinindu-mă greoi de pereții blestemați ai celulei. De îndată, stomacul mi s-a contractat violent; am vomat îndelung, scăpînd totodată cuțitul salvator din mîini și așteptînd să iau locul moartei în beciurile căpitanului Farrell.

Pașii care veneau s-au oprit deodată. Am auzit o înjurătură înăbușită, o voce – *Sfinte Dumnezeule, Armand!...*, și atunci mi-am ridicat ochii înlăcrămați din podeaua pătată cu roșu.

În ușa de fag dată cu putere de perete, se aflau doi tineri cu figuri îngrozite și arme în mîini – unul dintre ei avea părul brunet și despletit, iar celălalt îl avea blond-închis și prins la spate cu o eșarfă de culoare albastră.

Mă ascultară fără să mă întreprupă. Lacrimile continuau să îmi curgă și îmi curg și acum, de aceea am mereu sutana udă. Am să mă călugăresc îndată ce se va sfîrși totul – dacă Dumnezeu mă va mai primi. Dacă mă va ierta că nu am spus nici o rugăciune în cele douăzeci și patru de ore în care s-a petrecut grozăvia, în cele

douăzeci și patru de ore în care a fost pus în balanță sufletul meu.

Și dacă mă va ierta că n-am avut credință, că m-am grăbit și că am ucis.

Bărbatul numit Arthur își desprinsese eșarfa albastră din păr și o lăsă pe mormînt cu un gest obosit, apoi se întoarse către mine. Pletele îi curgeau acum răvășite și transpirate pe umeri, iar el arăta ca un om *înfrînt*.

— Era deja moartă cînd ai înjunghiat-o tu, părinte, spuse încet. Era moartă de cînd căpitanul Farrell a pîngărit-o pentru înțîia oară. Poate că ar fi supraviețuit rănilor pe care i le-a făcut – dar nu și-ar fi supraviețuit *sieși*.

Nu i-am răspuns. Nu eram de aceeași părere.

Pictorul scoase din punga de catifea vișinie, atîrnată la brîu, un portret mic, înrămat cu grijă, și mi-l întinse.

— Păstrează-l, îmi zise el. Ai iubit-o mai mult decît noi amîndoi la un loc. Ți se cuvine.

Cu un gest mecanic, fără să o privesc, am luat icoana. Icoana *ei*.

— O chema Alaise de la Valliere, mai zise cel numit Arthur. Dacă contează.

Nu conta. Plecară, și eu am rămas cu portretul, ceea ce era mai mult decît meritam. Îl păstrez pe laviță, dar ochii mei văd prost printre lacrimi, și nu recunosc vreo cît de vagă asemănare între tînăra caldă, luminoasă, surîzătoare care îmi veghează somnul, și nefericita căreia i-am dăruit lama tocmai cînd intrau salvatorii ei.

Cît despre aceștia din urmă, mare lucru nu mai am a consemna; două umbre albe în sufletul meu, efigii aplecate disperat peste efigia fetei. Nu am aflat niciodată cine era cel căruia i se spunea Arthur, dar pictorul semnase, pe rama aurită a Alaisei, cu numele *Armand de Courtray*.

Nu putea să scape neinvitată o scriitoare experimentată precum ANA-MARIA NEGRILĂ, prezentă cu o nuvelă în Cronicile singelui, o antologie excelentă, conținând strict povești cu vampiri. Nuvela respectivă, „Cîntecul zorilor”, mi s-a părut comparabilă cu realizările lui Anne Rice, și aș dori mult să o văd pe autoare că reia personajul într-un roman sau într-o altă nuvelă. Povestirea „Ora morții” nu are legătură cu eroina din „Cîntecul...”, dar are legătură cu răzbunarea, conspirațiile, ocultismul... Sau cu goticul, ca să o spun mai direct.

Ana-Maria Negrilă

ORA MORȚII

Bărbatul stătea nemișcat. Avea ochii pe jumătate închiși și corpul ușor aplecat peste masa pe care ardeau două sfeșnice mari, din alamă. Lumînările pîlpîiau ușor, într-un curent de aer abia simțit. Atmosfera glacială nu era tulburată de nici un sunet. Străinul purta haine închise la culoare, demodate, cu nasturi mari, metalici, însă curate. Părea să fi cunoscut și zile mai bune, dar era clar că nu renunțase la luptă. Ceva se întîmplase totuși cu el, și de aceea ajunsese în camera aceea întunecoasă. Stătea pe scaunul din lemn sculptat și aștepta să fie primit în audiență. Era singur. Un angajat oarecare îl condusese acolo cu mai mult de o oră în urmă, dar de atunci nimeni nu venise să-l turbure. Cu toate acestea, nu părea nerăbdător. Își mai trecea din cînd în cînd mîna prin părul care începuse să-i încărunțească și-și umezea buzele uscate. În mijlocul mesei se aflau o carafă cu apă și cîteva pahare cu picior. Nu băuse din ele și nici nu le băgase în seamă. Pe sub pleoapele coborîte, ochii cenușii îi luceau stins, iar gîndurile îi umblau în vîrfurile picioarelor, ca oamenii în jurul unui catafalc. Bărbatul trecuse bine de 40 de ani, iar corpul lui rigid părea replica din lemn a unui om care stătea pe un scaun la o masă.

Camera nu se caracteriza prin aceeași lipsă aparentă de viață. Peretele din față era acoperit de un ecran pe care se succedau reclame dintr-o campanie electorală. Acolo, politicienii la costum își mișcau buzele fără a lăsa să curgă cuvinte, ci numai o singurătate și mai mare, pe care imaginile nu reușeau s-o alunge. Culorile se mișcau de-a lungul pereților, care, altfel, ar fi fost goi și albi, neîntrerupți de nici o fereastră.

Un sunet se insinuă în mijlocul tăcerii, lăsînd impresia că nu ar fi trebuit să existe atunci și acolo. Ușa camerei se deschise și în ea își făcu apariția un tânăr blond, cu fața palidă. Purta un costum elegant, bleumarin, cravată asortată și o batistă ce se ițea șmecheră din buzunarul de la piept. O insignă argintie sclipi complice de pe reverul drept al hainei tânărului.

— Șeful vă așteaptă, spuse el.

Bărbatul care solicitase audiența se ridică încet, iar umbra i se scurtă, adunîndu-i-se la picioare.

— Mulțumesc, rosti atît de încet, încît sunetele păreau să vină dinspre ecran.

Tînărul se încruntă, dar nu spuse nimic și ieși, fără să mai verifice dacă era urmat. Vizitatorul privi în urma lui și, pentru un moment, peste realitatea încăperii i se păru că se suprapune imaginea unei camere de spital. Figura secretarului îi amintea de cineva, nu-i mai știa numele, dar parcă îl vedea lucrînd într-un birou și, mai apoi, printre atîția oameni aflați la un pas de moarte, întins în pat fără cunoștință și fără să se mai trezească vreodată. Nici unul dintre cei de acolo nu avusese vreo șansă. Judecînd rațional, secretarul nu putea fi băiatul de atunci. Chiar dacă ar fi supraviețuit, cei zece ani care trecuseră ar fi trebuit să îl fi afectat, îmbătrînindu-i trăsăturile. Bărbatul mai în vîrstă oftă și ieși pe ușă în urma tînărului, învăluit pentru o clipă în explozia de culori a ecranului.

Camera în care secretarul îl conduse i se arătă mare și aproape goală, fără să pară sărăcăcioasă. Peste tot se vedeau urmele trecutului grandios al reședinței – fresce din secolul al XX-lea, muluri, un candelabru de cristal care sclipea precum tot atîtea ecrane minuscule, parchetul din stejar cu desene complicate – toată opulența unor vremuri nu foarte îndepărtate. Mobila era puțină, dar se armoniza cu pereții. Cîteva fotolii argintii, imitații recente ale unor piese de muzeu, dar și scaune colorate din plastic transparent și un birou enorm din metal și sticlă. Nici o fereastră nu întrerupea modelul peretelui; din nou, nici o deschidere spre exterior. Doar lumina de la un candelabru și de la cîteva aplice.

La un birou, stătea un individ între două vîrste, care, dacă ar fi fost mai scund și mai slab, ar fi dispărut cu totul în spatele mobilierului. Dar așa, cadrul i se potrivea perfect. Avea părul grizonant și o față lată, cu trăsături puternice. Mîinile, ce i se odihneau pe placa din sticlă a biroului, semănau cu două căușe adînci. Purta un costum albastru-închis și cămașă asortată, dar, cu toată înfățișarea îngrijită, părea un om de care era bine să te ferești.

— Vă ascult, spuse „gazda” cu o voce puternică, totuși cultivată, care nu i se potrivea deloc, dacă aveai în vedere înfățișarea acesteia.

Tînărul se retrase discret și nou-venitul se așeză pe unul dintre scaunele aflate în fața biroului.

— Poate vă mirați că mă vedeți, începu străinul, cu un aer obosit și umil, poate o să vă mire și ce o să vă cer, dar vă rog să aveți răbdare cu mine. Aș dori ca secretarul dumneavoastră să fie martor la discuție – se opri așteptînd și continuă numai după ce sunetul videofonului îl chemă pe tînăr înapoi. Acesta părea mirat și, la semnul șefului său, se așeză pe unul dintre scaunele de lîngă perete. Ne-am mai întîlnit acum zece ani, dacă vă mai amintiți. Am lucrat la proiectul „Rotonda”, pe cînd erați directorul șantierului. Din păcate, totul s-a terminat cum s-a terminat, oamenii au murit și asta a fost. Cred că mi-ați verificat deja numele și știți aceste lucruri; ce să-i faci, așa-i viața. Pentru unii totul s-a sfîrșit atunci, dar, adăugă el, văzînd semnele de nerăbdare din atitudinea celui care îi acordase audiența, nu am venit să discut despre asta. Simt că am anumite legături cu organizația pe care o conduceți, legături indirecte, desigur, mai mult sufletești, datorită poveștii de acum cîțiva ani. Nu am avut o viață ușoară. Mi-am pierdut, întîi, colegii și prietenii. Apoi, în împrejurări tragice, mi-am pierdut și familia. Deci, nu mai am pe nimeni și, cu toate că norocul m-a ajutat să cîștig o avere destul de mare, am ajuns în situația de a nu avea cui să o las și nici ce să fac cu ea. Așa încît, urmărind cariera dumneavoastră politică și crezînd sincer că partidul pe care îl conduceți va aduce o schimbare în țară, aș dori să vă donez toți banii pe care i-am strîns, sperînd astfel să folosească unei cauze drepte. Am adus toate documentele necesare, conturi, extrase etc. Oferta mea este reală.

Se ridică din scaun și așeză pe birou mapa ținută pînă atunci pe genunchi. Politicianul se holbă la el, iar față i se lungi în mod stupid. Secretarul începu să se foiască pe locul său. Costumul îi foșnea precum frunzele căzute, toamna, sub goana frenetică a unor animale mici. Stătea aplecat, cu mîinile încleștate pe brațele scaunului. Împietrit. Ochii i se fixaseră pe mapă și, cînd privi spre vizitator, o umbră îi tremură pe chip, urîțindu-l pentru o clipită.

Politicianul frunzări hîrțiile, apoi, după ce termină, le mai răsfoi o dată. Era evident că nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Este o sumă foarte mare, spuse într-un tîrziu. Sînteți sigur că vreți să ne-o oferiți?... Puteți să o folosiți dumneavoastră... e foarte mult aici...

Bărbatul celălalt dădu ușor din cap.

— Din păcate, viața mea se apropie de sfîrșit, nu mai e nici o îndoială din acest punct de vedere. Aș vrea să o închei cu un gest care să conteze, care să răscumpere anumite lucruri. Poate sînt prea vag, dar să nu vă îndoiiți de hotărîrea mea. Vă dau toți acești bani. Fără nici un regret. Puteți să vă folosiți de ei cum doriți. Nu vă impun nimic. Sînt sigur că vor servi unui scop înalt. Nu am decît o rugămintă – și aceasta de ordin sentimental –, dacă se poate. În ultima vreme, continuă el fără să mai aștepte acordul celui lalt, m-am tot gîndit la zilele bune de altădată. Chiar săptămîna trecută, am văzut un interviu la care ați participat, printre alții, împreună cu unul dintre cunoscuții mei de pe vremea „Rotondei”, Dan

Maran. E ciudat, dar crezusem că a murit și el împreună cu ceilalți, în explozie. Mă bucur că, pînă la urmă, nu este așa. Am înțeles că lucrează cu dumneavoastră și mi-ar face mare plăcere să-l întîlnesc, încheie el zîmbind oarecum tîmp. Tot durează pînă vom face actele necesare pentru ca donația să fie legală. Poate să se ocupe chiar Maran de hîrtii, în amintirea vremurilor trecute. Mi-ar face mare plăcere dacă s-ar proceda astfel.

Secretarul își dresе glasul și se ridică în picioare, gata să dea curs cererii neadresate. Politicianul își coborî privirea spre hîrțiile de pe birou, de parcă nu ar fi știut ce să facă. Nu avea de ce să nu-l cheme pe Maran, deși toată situația i se părea ciudată. Totuși, atîția bani dați fără nici o condiție îl obligau să se poarte altfel decît ar fi făcut-o cu un necunoscut care mai pomenea și de „Rotondă”.

— Caută-l pe Maran, spuse în cele din urmă. Să se ocupe de acte.

— Vă mulțumesc, spuse vizitatorul, în timp ce ușa se închidea în urma secretarului. Foarte puțini oameni au supraviețuit dezastrului de la „Rotondă”. Sper că nu vă deranjează să vorbim despre asta. Doar a trecut atîta timp... În seara de dinaintea exploziei, am plecat din clădire, teoretic trebuia să mă aflu acolo, dar, de fapt, am fost în altă parte, în alt oraș, și am aflat totul de la știri.

— Ar fi trebuit să anunțați autoritățile sau măcar pe mine, spuse politicianul pe un ton sever. Nu-i plăcea subiectul și, treptat, își reintra în rol. Aproape uitase că trebuia să fie politicos. Cuvintele se loviră de pereți, dar bărbatul intrat în audiență nu părea conștient de efectul pe care îl produsese. Zîmbea plăcut, ca și cînd ar fi rememorat întîmplări dragi, legate de camarazii din tinerețe.

Pentru o clipă, politicianului îi veniră în minte imaginile de la locul exploziei – pereții dărîmați, molozul, membrele împrăștiate, bucățile de carne, oasele, toți morții dispăruți și perdeaua de tăcere trasă asupra celor întîmplute. De fapt, nu fusese nici un supraviețuitor, doar cei din grupul lor, despre care autoritățile nu aveau de unde să știe absolut nimic. Și atunci, cine era omul acesta? Studie din nou extrasele de cont, calculă sumele totale și se miră foarte tare. Erau extrem de mulți bani. Atît de mulți, încît trebuia să facă orice pentru a-i obține, mai ales că avea nevoie de ei. Oamenii începuseră să-i bănuiască. Pînă la urmă, gîndurile lui luară forma unui laț care se strîngea treptat în jurul gîtului vizitatorului cu privire candidă. Cu atît mai bine, dacă era bolnav. Poate voia să o termine cu viața și asta era dovada că-și lăsa lucrurile în regulă. Da, să-l vadă pe Maran și să semneze actele.

Bărbatul aflat în fața lui rîse încet. De fapt, nici nu părea bolnav, doar obosit.

— Nu vă supărați pe mine. A fost un șoc să aflu că au murit, așa, de la televizor. Doar cu cîteva ore mai devreme, se pregăteau pentru petrecere, construcția era încheiată, cine să se gîndească la o explozie și la prăbușirea domului?... Toți vorbeau despre prime, despre sumele strînse în fondul de care se

ocupa Maran. Mă întreb ce s-a întâmplat cu banii aceia? adăugă, de parcă nici nu ar fi așteptat vreun răspuns.

Politicianul simți cum se enervează. Doar nu voia să lase să se înțeleagă că furaseră banii! Dar nu, se scuză celălalt, nici nu-i trecuse prin minte așa ceva, erau doar amintiri care-i veneau de-a valma. Sigur că fondul fusese dat familiilor victimelor... De la sine înțeles, Maran fusese și el rănit, poate stătuse un timp în spital...

— Așa a și fost, și...

Ușa se deschise, iar secretarul intră destul de agitat. Arăta tot îngrijit, dar respira greu, de parcă ar fi alergat.

— Ce e? se răsti la el liderul organizației.

— Nu-l găsesc pe Maran, răspunse tânărul, destul de încurcat. L-am căutat peste tot. Se pare că astăzi nu a venit la birou.

O clipă se făcu liniște, vizitatorul se ridică, iar ceilalți doi îl urmăriră cu priviri fixe. Se temeau să nu-și ia hîrțiile și să plece! Politicianul se strîmbă, iar buzele i se ridicară într-o grimasă, dezvelindu-i dinții albi. Fostul său angajat se așeză însă la loc.

— Îmi pare rău, spuse acesta din urmă încet. Sînt chiar dezolat. Mi-ar fi plăcut foarte mult să-l reîntîlesc. Dar, poate, este bolnav. Dacă țin bine minte, nici acum zece ani sănătatea lui nu era prea bună. Arăta foarte palid și stătea tot timpul la birou cu draperiile trase, pentru că-l deranja lumina. Așa era și celălalt director, Anton, apropo, l-am remarcat și pe el în interviul acela. Poate ar dori să mă vadă. M-aș bucura. De fapt, poate să facă el actele.

Secretarul îl privi nesigur, dar ordinul strigat de șeful său îl făcu să se împletească spre ușă și să dispară.

— Incompetenți, mormăi acesta din urmă, lovind cu pumnul în masă. Numai incompetenți!

Bărbatul primit în audiență rîse împăciuitor.

— Nu vă supărați pe el, este tânăr și, apoi, nu-i vina lui dacă domnul Maran se simte rău astăzi și nu a venit la serviciu! Poate trebuia să anunțe, dar a uitat. Îmi amintesc cum era pe vremuri, cînd lucram la „Rotonda” dumneavoastră. Eram arhitect și mai participasem înainte și la alte proiecte, dar niciodată la unul implicînd o clădire atît de complicată. Țin minte că a durat destul pînă ne-am dat seama cum să conectăm panourile de sticlă care aveau să formeze domul central. Totul părea un puzzle căruia îi asamblam piesele într-o realitate virtuală. De aceea a și fost atît de ușor să se dărîme. S-a vorbit mult despre minarea construcției. Despre cine ar fi avut interesul să facă așa ceva, mai ales la petrecerea dinaintea inaugurării. Am urmărit cazul mult timp și, după demararea anchetei oficiale, lucrurile au început, treptat, să se dilueze. Așa am simțit. Parcă cineva ar fi avut interesul să mușamalizeze afacerea. După un an, nici un ziar nu mai publica

articole despre incident. Totul alunecase în uitare. Astfel, am reușit să-mi reiau viața, un prieten mi-a făcut acte noi, m-am mutat, m-am angajat în altă parte, dar n-am uitat nici un moment ce s-a întâmplat. Mult timp am investigat pe cont propriu, dar fără să ies prea mult în evidență. Și pe vremea „Rotondei” oamenii se îmbolnăveau destul de mult, au fost chiar accidente, muncitorii se simțeau rău, aveau amețeli, câțiva au ajuns în spital, alții au murit... Unii au dispărut și au fost găsiți morți mai târziu. Se zvonea că bîntuie nu știu ce boală, analizele ieșeau prost, anemii și altele, deși asta nu explica nici disparițiile și nici cadavrele fără membre care au apărut ulterior. Poliția a bănuț un criminal în serie, dar nici teoria lor nu s-a confirmat... În zilele noastre, se întîmplă atîtea... Ieri, am văzut la televizor o emisiune în care se vorbea despre o grupare ocultă implicată în tot felul de...

— Numai prostii, îl întrerupse brutal politicianul, aberații pentru audiență. Am văzut și eu emisiunea la care vă referiți. Tot din gama conspirații, nemuritori, vampiri și extraterestri. Inepții ca să amăgească lumea credulă.

— Desigur, îi dădu celălalt dreptate cu o voce plină de respect, dumneavoastră cunoașteți mersul lucrurilor mai bine decît un om obișnuit ca mine. Sigur că fotografiile și filmele erau truate, pentru a arăta aceleași figuri care păreau să sfideze curgerea timpului. Televiziunile fac orice pentru rating. De fapt, oamenii seamănă între ei. Chiar mai devreme, figura secretarului dumneavoastră mi s-a părut cunoscută. Dacă n-aș ști că nu poate fi el, aș jura că lucra cu Maran acum zece ani, zise, continuînd oarecum incoerent: Dar fără îndoială că nu este posibil așa ceva, în primul rînd bunul-simț, doar ar trebui să arate mai bătrîn cu zece ani, și în al doilea rînd, parcă i-am citit numele pe lista de persoane dispărute...

Politicianul se holbă la vizitator, iar fața i se contractă într-o grimasă ciudată. Se aplecă peste birou. Își așeză mîinile cu palmele în sus, apoi se holbă și la acestea cu aceeași furie în ochi. L-ar fi azvîrlit afară pe obraznicul individ, cu cea mai mare plăcere. Se abținu însă. Din cealaltă parte a biroului, străinul îi zîmbi larg, pentru prima dată de cînd intrase în încăpere, și-și îndreptă trupul. Nu mai părea atît de umil și nici nu mai arăta bătrîn și obosit.

— Ce ciudat, spuse dintr-odată. Nici o fereastră, toate blocate, acoperite. O întreagă clădire fără nici o sursă de lumină naturală. Nu vă place soarele?

Politicianul nu-i răspunse; cînd își privise palmele îi venise o idee, așa că atinse unul dintre butoanele desenate pe placa de sticlă, apoi se ridică în picioare, încercînd să domine prin postură.

— Ce cauți, de fapt, aici? întrebă, pe un ton care părea încă normal. Fața îi arăta însă altceva.

Vizitatorul rîse din nou și se ridică la rîndul lui.

— Am venit să vă donez niște bani, spuse el, ca și cînd totul ar fi fost o glumă. V-am spus că i-am cîștigat eu, dar, de fapt, aceștia provin de la cei care au

lucrat la „Rotondă”. I-am convins să-mi dea mie o parte din sumele pe care le cerea Maran ca să le investească. N-am crezut că aveau să le mai primească înapoi. De asta se temeau și ei. Prea mulți morți, prea multe dispariții, cred că, la un moment dat, și-au dat seama că ceva nu era în regulă.

— Ce vrei? urlă deodată politicianul. Cuvintele îi ricoșară între pereți, iar cristalele lămpilor vibrară.

Ușa se deschise în același moment, și în încăpere intră secretarul, urmat de alți doi indivizi, din corpul de pază.

— Domnul Anton nu a venit, rosti tânărul într-un suflet, oprindu-se lângă birou. Costumul nu-i mai arăta la fel de aranjat, iar cravata i se deplasase ușor spre stînga. Era agitat. Simțea că se întîmplă ceva, dar nu știa ce să facă. Politicianul se așeză la loc, uitîndu-se gînditor la vizitatorul care rămăsese încă în picioare.

— Cei doi nu au de ce să lipsească astăzi. Știi ceva despre asta?

— Poate, răspunse străinul. Întrebarea este dacă vrei să afle toată lumea răspunsul. Cred că ar fi mai bine ca unii dintre cei prezenți să părăsească încăperea.

Politicianul pufni disprețuitor, iar liniile feței i se alungiră.

— Dacă ești afit de bine informat, știi că aici sîntem toți la fel.

— Nici nu mi-am închipuit altceva, declară celălalt așezîndu-se din nou, comod.

Un timp, în încăpere domni liniștea. Nici unul dintre cei aflați acolo nu se mișca. Toți păreau să aștepte ceva. Aerul devenise mai greu, luminile mai strălucitoare, fețele, dintr-odată, mai palide.

— Ce vrei? întrebă, pentru a doua oară, politicianul. Ce-a fost, a fost. Avem și noi dreptul să supraviețuim, ca oricine altcineva. Ne-am folosit de bani, care-i problema? Ce crezi că poți obține? Răzbunare?

— De ce nu? replică necunoscutul, întorcînd capul și uitîndu-se la secretar. Ție ce ți-au promis? îl întrebă direct.

Cel interpelat ridică din umeri. Dintr-odată se calmase, de parcă ar fi știut că șeful său luase o hotărîre. Aceași siguranță liniștitoare se citea acum pe fețele tuturor celor aflați în încăpere, vizitatorul părăind a conștientiza, la rîndul lui, ceea ce avea să urmeze.

— Viața, răspunse secretarul.

— Viața? Ca să trăiești într-o clădire fără ferestre și să nu ieși decît noaptea? Ca să te ascunzi? Dar ei, spuse străinul întinzînd un deget acuzator spre făptura din spatele biroului, ei ți-au luat-o! Ție și celorlalți. V-au folosit ca paravan, iar cînd n-au mai avut nevoie de voi, au minat construcția!

Tînărul dădu din umeri, enervat.

— Nu mai contează. Acum nu mă mai poate distruge nimic...

Necunoscutul rîse și începu să-și desfacă nasturii de la haină, deși în

încăpere se făcea din ce în ce mai răcoare. Cei doi indivizi de la pază îl urmăreau, încordați, din priviri. Așteptau doar un semn ca să acționeze.

— Maran și Anton nu vor mai apărea, spuse politicianul, ca și când ar fi tras o concluzie.

— Nu, am avut deja grijă de asta, răspunse străinul zîmbind și jucîndu-se cu unul dintre nasturii metalici de la haină. Nici ei n-au crezut că pot fi distruși. Am descoperit însă că sînteți rezistenți, dar tot nu puteți exista fără trupuri. Mi-a luat ceva timp să pun la cale un plan – din fericire, am avut parte și de ajutor. Sînt mulți oameni care vor răzbunare, însă au și multe de pierdut. Eu nu mai am...

Politicianul izbucni în rîs.

— Să fim serioși! Doar dacă ne transformi în pulbere. Deci oferta ta cade, concluzionă el, iar celălalt dădu din cap. Nu știu ce crezi că o să obții, chiar dacă te-ai introdus aici sub un pretext oarecare. În fond, ne putem folosi de documentele pe care ni le-ai adus. Organizația mea chiar are nevoie de bani ca să se dezvolte. De aceea am avut nevoie și de „Rotondă”...

— O, Doamne, exclamă vizitatorul, banii ăștia nici nu au existat cu adevărat, doar nu credeți că... Am fost ajutat de familiile celor omorîți de către voi. Au adunat suma și au pus-o în contul pe care l-ați văzut și care a fost deja închis. Cît despre distrugere... Acum, că Maran și Anton nu mai există, sînteți singurul care mai ține organizația unită. Fără dumneavoastră, ceilalți ar dispărea, s-ar ascunde. Sînt doar niște umbre. Nici o ambiție politică, nimic. S-ar ghemui în gropile de unde au ieșit. Sînt absolut sigur de asta.

— Dar ce vrei? Ce obții cu asta? Cum crezi că poți să ne distrugi? Să ne împuști? Să ne dai foc? rîse politicianul.

Străinul ridică din umeri.

— Nu, spuse el liniștit. Am ceva mai bun. Pentru Maran am folosit acidul, mult acid, recipiente întregi turnate peste el, pentru Anton, focul, o cameră în care s-a prăjit pînă n-a mai rămas nimic din el. Dar am avut ajutor, repetă el. Aici însă era necesar altceva. O clădire întreagă trebuia să dispară. Ce noroc că ați făcut renovări în ultima vreme! Ce noroc că mă pricep și la demolări!

Atmosfera părea, deopotrivă, încremenită și apăsătoare, ca într-un cavou părăsit. Tăcere – o tăcere grea, palpabilă. În aer plutea un miros ciudat, care parcă emana din pereți. Toți stăteau neclintîți, precum exponatele unui muzeu. Morți, fără suflu, împăiați – îi puteai descrie oricum. În afara străinului, ceilalți nu mai păreau oameni.

Politicianul sări deodată în picioare, paznicii se repeziră asupra celui identificat, de-acum, ca inamic. Secretarul se trase deoparte, dar asta nu-l ajută prea tare, pentru că haina vizitatorului se deschise, lăsînd să se vadă pachetele cu explozibil. Paznicii îi prinseră bărbatului brațele, însă era prea tîrziu. Dinspre

necunoscut izbucniră valuri de foc, învăluindu-i pe toți. O bubuitură puternică, și clădirea se cutremură. Crăpături enorme apărură la toate etajele. Din nou, bubuituri. Tencuiala se desprinsese și coridoarele se umplură de o ceață deasă. Incendii izbucniră și în alte zone. Un perete se prăbuși în exterior, lăsând soarele să pătrundă într-unul dintre birouri. Cei de acolo nu mai reușiră să fugă. Se transformară instantaneu în fum; dispărură.

O mulțime de oameni inundă scările șubrede, încercând să ajungă la subsol. Unii dintre ei aveau răni îngrozitoare. Plăgi, fracturi în unghiuri fantastice, membre lipsă. Aceasta însă nu-i împiedica să dorească să scape. Se țirau, se agățau de mobile. Luminile se stinseseră, iar în beznă se auzeau voci și gemete. Curînd se prăbușiră și scările. Apoi, încă o explozie. Pereții se fisurară, și prin crăpături își făcu loc lumina ucigașă a zilei. Acum se vedeau mobilele răsturnate acoperite de praf, calculatoarele, televizoarele stinse și sparte, dosarele aruncate pe jos și hîrțile zdrențuite azvîrlite peste tot, dar nici un om. Unde mai devreme se auzeau strigăte, se lăsase dintr-odată tăcerea.

În birou, vizitatorul se mistuise pe loc, dar ceilalți se transformaseră în siluete de fum, care se deplasau prin cameră încercînd să ajungă la ușă. Curînd însă, și acestea dispărură, la rîndul lor. Incendiul consuma rapid mobila, pereții se scorojiseră, lemnul lambriurilor se aprinsese, și tot atîtea degete de foc se întinseseră spre tavan. Sistemul de stingere intrase în funcțiune, dar era prea tîrziu.

O altă explozie și clădirea se aplecă. Trecătorii o văzură cum se lasă pe o parte, apoi păru că se redresează, pentru ca, în cele din urmă, structura să cedeze definitiv, etaj cu etaj, de parcă o mîină enormă ar fi împins-o către pămînt.

Clădirea se năru complet. Nu mai rămase nimic din ea, și nimic nu găsiră nici pompierii cînd ajunseră acolo...

Totul se transformase în fum.

Ultimul, dar nu și cel din urmă, așa cum îi șade bine unui scriitor de horror care se respectă, CIPRIAN MITOCEANU, autorul romanului „Colții”, ne propune să încheiem incursiunea noastră în mistere medievale cu o poveste demnă de a fi istorisită într-un castel, într-un conac sau, de ce nu, în chiar Vila Deodati, mai ales dacă avem în vedere surpriza pe care a pregătit-o antologatorului și care, cred, va avea un efect interesant și asupra cititorilor... Dar să nu anticipăm. Ci să dăm cu grijă aceste ultime pagini, îndărătul cărora pîndesc nu doar stafiile, ci și ceva mai rău...

Ciprian Mitoceanu

ISPĂȘIREA

— Veșnic! Voi trăi veșnic!

Țipătul puternic – suficient cît să cutremure pereții – nu avea însă nimic victorios în el. În schimb, ura era aproape palpabilă. Sofian se înfioră, așa cum i se întîmpla de fiecare dată cînd îl auzea. Ar fi trebuit să se obișnuiască; un veac întreg lasă cumplit de mult loc pentru obișnuință, dar nu reușise încă să deprindă acel mecanism care tocește sensibilitatea pînă la indiferență. Nu, erau deprinderi care, pe o lume sau pe cealaltă, nu puteau fi învățate. *Ori te naști cu ele, ori n-o să le ai niciodată*, obișnuia să spună răposata sa mamă. De fapt, vorbele ei fuseseră aruncate cu privire la talentul poetic; nu poți fi Eminescu, decît dacă te-ai născut să fii Eminescu – nici o universitate din lume nu-ți poate da talent, chiar dacă te poate îmbrăca în diplome. Dar afirmația bătrînei doamne Sofian putea fi adaptată și aici.

— Veșnic! Voi trăi veșnic!

Acum are să iasă, gîndi Cezar Sofian, chircindu-se în așteptarea exploziei de durere. Totdeauna ieșea după al doilea urlet, nimic surprinzător, același tipic timp de o sută de ani.

Izbucni dintre coloanele care sprijineau bolta, o explozie albă, de-a dreptul dureros de privit. Și, la fel cum o făcuse zi de zi în ultimul secol, Sofian închise ochii, chiar dacă era lucid. Lucid și conștient că asta nu ajută la nimic, absolut la nimic, nici măcar cît frecția cu spirt unui picior de lemn.

— Veșnic! Voi trăi veșnic!

Era înaltă, mult mai înaltă decît fusese în viața ei de dinainte. Aproape că atingea luminatorul din partea superioară a bolții. Deșirată și albă, o nălucire de ceață, atît mai rămăsese din ceea ce, cu vreun veac în urmă, orașul cunoscuse drept domnița Smaranda Ghiorghiescu, moștenitoarea fabricantului local de săpun și de parfumuri. Cezar Sofian oftă încet. După atîta vreme, încă nu știa dacă suspinul îi era auzit și de Smaranda, căreia el îi spunea *Curva*, ori dacă doar el singur își auzea aerul ieșind din piept. Nu îndrăznea să creadă că, în alcătuirea sa de acum, mai avea plămîni. Pur și simplu, ofta fără să aibă cum și din ce.

Arătarea deșirată se undui sub boltă, efectua un tur complet în jurul sălii, după care se opri deasupra lui Cezar. Ochii lipsiți de viață, și totuși atît de vii și de pătrunzători, îl priviră doar o clipă.

— Pungașule, scrișni stafia. Veșnic! Voi trăi veșnic! Așa mi-ai promis! Unde este viața mea veșnică? Unde?

Cu mult timp în urmă, Sofian făcuse greșeala să-i răspundă.

— Viață veșnică ai vrut? Păi nu-i asta viață veșnică? Vei trăi pînă la sfîrșitul veacurilor!

O încasase cu mult mai rău decît de obicei, așa că nu mai repetase tîmpenia. Domnița Smaranda Ghiorghiescu dorise viața veșnică și, într-o oarecare măsură, o primise. Era cam singura care nu se putea plînge că dorința nu i se îndeplînise, măcar în parte. Dar, dintre toți, Cezar considera că ea era cea mai rea. Poate și pentru că fusese prima. Sau poate că, într-adevăr, era cea mai rea. Pășise în Vila Sofian plină de încredere în talentul Alchimistului. Sau ce-o fi fost el; îi declarase, încă din prima clipă, că n-o interesează cine este și ce face, n-o interesează nici dacă și-a vîndut sufletul diavolului ori dacă este însuși necuratul.

— Mă poți ajuta să trăiesc veșnic? Asta doresc – și plătesc oricît. A, da, și trebuie să rămîn tînără. Dacă mă poți întineri, nu voi spune *nu*. Oricît face.

Oricîtul cucoanei nu avusese aceeași măsură cu *oricîtul* Alchimistului. Smaranda Ghiorghiescu era mult mai strînsă la punga decît se putea bănui. Dar Sofian reușise s-o stoarcă de parale, și încă zdravăn de tot. Iar cînd amatoarea de viață veșnică și tinerețe începuse să-și piardă răbdarea, Sofian îi servise o poțiune care, conform reclamei pe care i-o făcuse, trebuia s-o scape de toate grijile și necazurile. Sarcastic vorbind, desigur. Poțiunea o scăpase pe Smaranda Ghiorghiescu de toate grijile, iar pe Sofian îl scăpase de grija domnișoarei aspirante la viață veșnică și la alte cîteva nimicuri și dichisuri feminine. Își desăvîrșise opera îngropînd-o în fundul beciului. Încă un experiment ratat. Dacă ar fi avut răbdare, dacă n-ar fi amenințat atît de des cu unchiul ei, care era mare colonel în poliție, poate că... Poate că ar fi reușit. Nici nu-și propusese vreodată s-o îngroape și în uitare, ci doar în pivniță. Undeva, într-un colț al sufletului său, simțise o oarecare simpatie pentru Smaranda. Să fi fost dragoste?! Posibil, numai că el nu-și permitea, în acele vremuri, să fie îndrăgostit. Avea de lucru, avea și

multe secrete. Nu, o femeie ar fi fost un lux pe care nu și-l putea îngădui.

O îmbălsămase chiar, conform celor mai avansate proceduri ale acelor timpuri. Nu ieșise mare lucru, desigur, dar făcuse pentru ea atât cât era omeneste posibil. De îndată ce ar fi izbutit distila elixirul vieții veșnice, ar fi urmat s-o reanimeze pe domnișoara Ghiorghiescu, poate și pe ceilalți șase, care-și dormeau somnul de veci în diverse unghere ale pivniței ce nu mai adăpostea decât butoaie goale și chițcăituri de șobolani. Poate...

Îl străbătu din creștet pînă-n tălpi. Focul Iadului, asta era atingerea domniței Smaranda. Sofian urlă. Nu-i păsa dacă îi auzea cineva strigătul. Îl durea îngrozitor și nu-și putea permite dîrzenie bărbătească; asemenea aiureli nu-l mai interesau.

— Viață veșnică? chicoti fantoma. Îți dau eu viață veșnică!

Sofian nu spuse nimic. Îi ajungea cît primise. Era prea de ajuns. Din nefericire, se afla abia la început. Din cea de-a doua pereche de coloane se desprinsese Soldatul. De fapt, fusese colonel, nici măcar în armată, ci în poliție, dar Sofian, ca toată lumea, îi spunea *Soldatul*. Unchiul domniței Smaranda. Nemernica nu glumise deloc atunci cînd amenințase că, dacă nu-și primește sau elixirul sau banii înapoi, îi va destăinui colonelului că fusese trasă pe sfoară. Dar, din fericire pentru acele vremuri și din nefericire pentru cele care urmaseră, nu-i destăinuise chiar totul.

La o săptămînă după ce domnișoara Smaranda își primise porția de elixir (nici vorbă de elixir, ci doar o otravă pe bază de mercur, arsenic și laudanum, dar ea și-o ceruse, prin insistența și insinuările de șantaj), colonelul venise în vizită. *Nimic special, deocamdată. Dar am auzit că nepoata mea avea des drumuri pe aici. Poți spune ceva, domnule? Să știi că ai de a face cu o familie respectabilă, asupra căreia nu trebuie să planeze nici un fel de suspiciune. Iar reputația dumitale este cam putredă. Cam putredă, domnule colonel?! Neoficial, bineînțeles, am auzit că vă ocupați cu alchimia, desigur, o știință care, de altfel, nici măcar nu este știință. Alchimie? Pe diploma mea scrie cu totul altceva. Medic. Medic?! Să fim serioși. Dumneata medic? Ți-ai întrerupt studiile cu mult înainte ca cineva să îți poată imagina că din dumneata va ieși măcar un felcer mediocru. Spune-mi drept, nepoata mea a trecut pe aici?*

Făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a-l convinge pe colonel că așa ceva nu se întîmplase. Dar, cum nu izbutise – ba, mai mult, individul începuse să toarne la amenințări –, avusese grijă ca acesta să o încaseze la rîndul lui. Intrase în Casa Sofian doar o dată și nu mai ieșise de acolo. Un pumnal strecurat cu îndemînare printre coaste. *Na, să vezi că din mine putea să iasă un chirurg de mare calibru. Ai văzut cît de bine ți-am ginit anatomia? Nici măcar nu ți-am atins vreo coastă. Drept în inimă.*

Pe colonel nu simțise niciodată nevoia să-l reanimeze. Și nici pe alții, de

fapt. Dar cel mai puțin dintre toți, pe soldăoiul ăla necioplit și plin de ifose, care credea că uniforma îi dădea dreptul să comande nu numai nefericiților din cazarmă, ci oricui.

Însă Soldatul era următorul pe listă. Ușile încadrate de înaltele coloane decorative se trîntiră în lături cu un pocnet sec, vestitor de rele. Stafia colonelului se strecură printre canaturi. *Soldatul*, drept ca un băț, cu pumnalul înfipt încă în piept. Plin de sînge închegat.

Fără un cuvînt, Soldatul își smulse pumnalul din piept. Gemu puțin, poate și pe el îl dureau. Apoi, cu o mișcare bruscă a brațelor sale scheletice, înălță arma spre tavan.

— Lovește! țipă ascuțit domnița Smaranda. Lovește!

Pumnalul coborî, țintind pieptul lui Sofian. Lipsit de vlagă, acesta nici măcar nu încercă să se ferească. Nici nu i-ar fi servit la ceva. Dacă Soldatul nu și-ar fi atins ținta din prima tentativă, nimic nu l-ar fi împiedicat să mai încerce o dată. Lama ascuțită îi arse lui Sofian pieptul, iar Soldatul o răsuci, răutăcios. Și rîse. Dinții lați și ascuțiți, ca de sălbăticiune, adăugară zîmbetului de ceață o nuanță satanică. Apoi, colonelul smulse din nou pumnalul, mîna ridică arma către tavan și întregul ritual se reluă. Soldatul nu se potolea prea ușor. Era greu de mulțumit.

Dar, în sfîrșit, supliciul încetă. Grijuliu, Soldatul smulse pentru ultima oară pumnalul, îl șterse ostentativ de mîneacă și se retrase, înghițit de peretele din dreptul ușii pe care apăruse. De ce intra pe ușă și ieșea prin perete? Un mister pe care Sofian nu ținea neapărat să-l dezlege.

Ostenit și îndurerat, Sofian suspină. Nu îndrăznea să plîngă. Știa că nu se terminase. Urma *Indianul*, cel care făcuse avere din comerț cu obiecte exotice. Apoi *Femeia cu un singur sîn*, care își oferise întreaga avere pentru a-și recupera bărbatul din brațele unei aventuriere ușurate. *Bancherul*, cu atingerea sa otrăvită, plîngînd încă după banii pe care-i împrumutase. *Codoșul*, duhnind a moarte chiar și după atîția ani, cu carnea verde atîrnîndu-i în fîșii putrede. *Geambașul*, cu lanțurile încă prinse de încheieturile mîinilor și ale picioarelor, zornăind chiar și cînd stafia stătea nemișcată.

Toți fuseseră odată oameni. Oameni mînați de ambiții, roși de invidie, călăuziți de interese obscure și personale. Chiar și Soldatul se încadra printre ei, deși, la drept vorbind, fusese singurul care își pierduse viața în mod aproape accidental, neplanificat. Dar acum nu erau decît niște fantome, niște spirite pierdute între două lumi, la fel ca și el, captiv în acest Iad cu nuanțe atît de personale. Și, poate, nici măcar nu-și dădeau seama de asta.

Șapte fantome – ar fi trebuit să considere numărul magic, dar Cezar Sofian știa foarte bine că împreună cu el erau, de fapt, opt stafii. Și mai știa ceva. Ceva ce se petrecuse cu atît de mult timp în urmă, încît Sofian ajunsese să creadă că nu se întîmplase cu adevărat. Poate nu fusese decît o nălucire. O nălucire a minții sale

fantomatic. Crezuse asta multă vreme și, ani de zile, nici măcar nu se mai gândise la acel incident. Poate că, într-adevăr, nici nu avusese loc, de ce să-și bată capul cu ceva ce nu fusese real – nici măcar el nu mai exista, din anumite puncte de vedere. Dar, cu trei zile în urmă, se întâmplase din nou. Nu fusese mare lucru. Poate că doar i se păruse. Iarăși. Așa cum i se păruse și demult, foarte demult. Nu fusese decît o șoaptă cavernoasă, mai lină decît o adiere de primăvară. Abia simțită.

— Vine!...

Ascultase în acea noapte și în zilele și nopțile care urmaseră. Nu se mai auzise nimic. Nici măcar nu i se mai păruse că aude ceva.

A treia ușă. Indianul. Loviturile lui erau cumplite. Lovea cu pumnii, în viața lui umană nu fusese decît o brută, o brută lipsită de scrupule, pentru care banul reprezenta singurul lucru căruia merita să i se închine. Loviturile lui ar fi putut dărima ziduri de piatră, dar, ciudat, numai Sofian reușea să le simtă. Restul sufletelor oploșite în vila de la marginea orașului (*oare o mai fi fost la marginea orașului? sau hidoasa dezvoltare a localității o fi înghițit-o?*) nu păreau să fie deranjate de purtarea de bădăran a Indianului.

A treia ușă. Nu se deschise, nu se deschidea niciodată, numai Soldatul trîntește ușile de pereți, deși, dacă ar fi făcut-o și Indianul, pe Sofian nu l-ar fi surprins din cale-afară. I-ar fi stat mai degrabă în caracter; cît sufletul lui damnat fusese atașat de un corp de carne, nu se sfiise să trîntească și chiar să spargă uși, atît pe cele ale speluncilor, cît și pe cele ale saloanelor. Își merita soarta, fără îndoială.

Dar Indianul se strecura ca un abur ușor pe sub ușă, aproape fără zgomot. Ca și cum ar fi dorit să-l surprindă, ori, mai degrabă, era încă una dintre rămășițele caracterului său infect și suspicios. Se ridica într-un vârtej involburat și, după ce scotea un răcnet diavolesc, tăbăra cu pumnii. Pumni oțeliți, care aduceau atîta durere și pe care Cezar nu-i putea evita. Nu se putea mișca nici măcar un pas la dreapta sau la stînga, picioarele-i erau ca și lipite de podelele din piatră. Supliciul, trebuia să-și îndure supliciul, fără nici un fel de rabat. Victimă sigură la discreția torționarilor săi, lipsiți de suflet. Oare chiar erau lipsiți de suflet, sau numai sufletele erau de ei?...

Indianul își făcu apariția, înghețînd aerul. Chiui disperat și, după ce-și îndeplini numărul cu intrarea, ridică pumnii, mari cît niște baroase de ciclop.

Cezar Sofian nu îndrăzni să-l privească. Pumnii se înălțau înnebunitor de încet; Indianul avea ceva de călău în el, un călău rafinat, care știa cum să prelungească agonia victimei, ascuțindu-și fără grabă securea chiar acolo sus, pe eșafod, deși ar fi putut s-o facă foarte bine acasă. Dar nu, priceperea de călău e pricepere de călău; nu-i poți da sugestii unuia care trăiește de pe urma artei de a provoca suferință.

Însă, în clipa următoare, se auzi un zgomot nou. Un zgomot care nu

aparținea micului univers înfiripat între zidurile mucedde. Sofian recunoscuse zgomotul pe dată și se simți ușurat. Nu, nu era vocea misterioasă care-l intrigase cu trei zile în urmă. Era un zgomot mult mai... uman. Da, asta era, un zgomot făcut de oameni în carne și oase. Se întâmpla ceva. Și Sofian simți că, în ceea ce mai era el acum, renășteva speranța. Nu se aștepta la mare lucru, poate doar la o clipă de răgaz; cât de mult tînjea după ea! O picătură de alinare pe porția sa de Iad. Dar Indianul tresări iute și, furios, se repezi prin perete.

— Domnule, da' știu că s-a înțepenit lacătul ăsta! anunță veselă o voce feminină.

— Mda, îi dădu dreptate glasul aspru al unui bărbat.

Domnița Smaranda străbătu încăperea ca un fulger neauzit.

— Ne mai vedem! îi aruncă, în clipa în care era mistuită de perete.

— Da, sigur, mormăi pentru sine Sofian, neavînd nici o îndoială că Smaranda Ghiorghiescu se va ține de cuvînt.

La ușa de la intrare se întâmpla ceva, nu mai exista dubiu. Cineva încerca să intre în casă. Un trîncănit prelung, cîteva ocări strecurate printre dinți înțelești, protestul zadarnic al oțelului frînt și zdrăngănit de geamuri sparte. Murmure în pereți; fantomele aveau și ele cîte ceva de comentat cu privire la cele ce se petreceau afară.

Și, dintr-odată, la fel de neașteptat ca un trăsnet într-o noapte senină de vară, Sofian auzi vocea stranie, care nu putea să aparțină nici uneia dintre cele șapte fantome. O voce hîrșuită, ca un șarpe viclean care se strecoară pe sub niște podele prea joase.

— A venit!...

Cezar Sofian știa sigur că murise. Cel puțin o parte din el murise. În clipa în care cazanul distilatorului explodase, își pierduse cunoștința. Așa își închipuisese, pentru o vreme. Imediat ce-și revenise, răsuflase ușurat. Supraviețuisese. Nu știa cum, nu știa de ce. Mai mult, se afla într-o stare fizică excelentă. Nu-l durea nimic; ar fi trebuit ca acest aspect să-i dea de bănuț chiar de la bun început. Apoi văzuse trupul zdrobit, lipsit de viață, întins printre rămășițele alambicului. Și, deși inițial nu voise să accepte adevărul, pînă la urmă se împăcase cu ideea. Trupul era al lui. Fusesse al lui, dar asta nu mai conta de acum încolo. Nu mai era decît o carcasă de carne putredă, nefolositoare; un hoit prăbușit peste cel mai prețios lucru din viața sa, cel care-i schimbaseră definitiv destinul. Și din cauza căruia pierise mai devreme decît ar fi trebuit. *Atîta pagubă!* își spusese. O altă etapă din existența sa. O etapă ca multe altele. Doar că se dovedise una foarte dureroasă.

Fusesse *Alchimistul*. Nu-și dorise asta, așa cum nu-și dorise multe lucruri. Dorințele veniseră pe parcurs, din clipa în care făcuse Descoperirea. Descoperirea din scrinul de tec, uitat în pod sub un strat gros de praf. Clipa care schimbaseră

veșnicia. Și datorită căreia devenise *Alchimistul*.

Nu prea mulți îi spusese astfel, preferase discreția și clienți puțini, dar de calitate din punct de vedere financiar, în locul mulțimilor cu buzunarele fluturând goale. Cei mulți și săraci nu aveau prea multe să-i ofere, iar el nu dorea să le ofere lor nimic. *Alchimistul*, cel în care bogații își puseseră speranțele de nemurire, îmbogățire pînă la nivelul lui Solomon și mai departe, dragoste. Mai ales dragoste. Inevitabil, după bani și putere trebuia să vină și iubirea, adorația din partea semenilor. Așa ar fi fost normal, deși, cel mai adesea, parveniții descopereau mai degrabă invidie decît admirație, ură în locul iubirii. Tranzacție de plăceri carnale în locul amorului.

În fapt, nu reușise să le ofere nimic în schimbul arginților și, prin urmare, se descotorosise de clienții mai insistenți. Dacă aceștia ar mai fi avut puținică răbdare, dacă s-ar fi dovedit ceva mai înțelegători, ar fi scos-o la capăt. Fusesse cît pe ce, lipsise mai puțin de un fir de păr. Avusese atîtea atuuri de partea lui, călcase pe o cărare bătătorită de alții. Dacă... Din păcate, existau un milion de *dacă* și o singură situație concretă.

De unii scăpase cu eleganță, așa cum se întîmplase cu cea căreia îi spunea *Curva. Poțiunea care o să te pregătească pentru elixir*. Nu apucase decît să-și dea seama că i se întîmpla ceva. Murise repede, fără să sufere prea mult. Nu-și dorise s-o facă să sufere, o iubise, cumva, doar că nu mai avusese ocazia să i-o destăinuie, și asta nu-l împiedicase s-o stoarcă de bani.

Sau Soldatul. Cît de dureroasă era moartea cu un cuțit în inimă? Oricum, nu mai dureroasă decît ceea ce-i făcea lui Soldatul, de o sută de ani încoace.

Dar Geambașul, Bancherul, Codoșul, Femeia cu un singur sîn și Indianul suferiseră. Suferiseră cumplit înainte să-și dea viața.

Lui Sofian îi plăcuse suferința altora. Descoperise asta la puțină vreme după ce intrase în adolescență, și nu o descoperise în scrinul din pod, ci în inima sa. Iubise la nebunie să-i facă pe alții să sufere. La început, gîndurile care îi tulburau mintea îl speriaseră, dar tratamentele epocii pentru acest gen de afecțiuni îl îngrozeau și mai mult (el personal nu-și pusese niciodată problema nebuliei, dar fusese suficient de inteligent pentru a realiza cum îl vor judeca alții). Ceva încolțise în mintea sa, îmbrîncindu-l pe calea pierzaniei.

Se gîndise inițial să reziste, dar constatase că era mai simplu să se lase dus de val, decît să înoate împotriva curentului; era mai plăcut să-și urmeze instinctele, decît să le înfrunte. Ascetismul nu era pentru el.

În tinerețe, își potolise pofta chinuind pisicile și cîinii din mahala, dar, pe măsură ce înainta în vîrstă, descoperise că javrele îi aduceau prea puțină satisfacție. Și mai descoperise cît de ușor era să facă rost de bani, de la cei care se pricepeau să facă bani. Pentru că aceia care au bani vor mai mult decît atît. Nu un munte de bani, ci un întreg lanț muntos format din bancnote foșnitoare și monede lucitoare,

al căror clinchet gîdila atît de plăcut auzul; cascade de bunăstare și păduri cu frunze din pietre prețioase.

Lăcomia ucide omenia. Intuise asta de la bun început. Și mai intuise ceva. Că lăcomia îl face pe om să-și piardă capul, să devină sclavul propriilor spaime. Neîncredere și suspiciune, iată două dintre numeroasele cărămizi cu care se putea zidi edificiul pierzaniei.

Era de necrezut cît de ușor își puteau schimba averile stăpînul. Trebuia doar să găsești resortul potrivit pentru a deschide cufărul.

Alchimistul... Ce viață! Despre Sofian umblase vorba că se vînduse diavolului, în schimbul puterii neprețuite de a transforma piatra în aur și de a oferi sufletelor nemurire. Oricărui suflete, în afară de al lui, care intrase în custodia celui necurat. Aiurea! Succesul său avusese o explicație mult mai simplă, dar pe care nu se simțise dator s-o împărtășească așa, oricui. Nu-și vînduse sufletul diavolului căci, pînă să ajungă prins în această capcană a suferinței fără de sfîrșit, nici nu crezuse în existența necuratului. Dar și-ar fi vîndut sufletul, desigur, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Numai că diavolul nu manifestase vreun interes pentru sufletul lui Cezar Sofian, suflet care oricum avea să-i parvină, mai devreme sau mai tîrziu, avînd în vedere fărădelegile cu care era încărcat. Diavolul are răbdare și ce-i al lui e pus deoparte.

Schema funcționase, cel puțin pentru o vreme. Bogatul fraier era ademenit de reclama pe care Alchimistul știa să și-o facă. Nu ostentativ, și, în tot cazul, lipsit de opulență. Ce era prea țipător aprindea bănuieli. Discreție și o doză sănătoasă de nepăsare. Cel mai adesea era preferabil să te prefaci că nu-ți păsa, în loc să tragi clientul de mîneacă.

Alchimistul garanta succesul, tot ceea ce i se cerea. Iar treaba mergea bine, cît timp victima avea decența de a se lăsa escrocată. Cînd sacul cu bani începea să ceară și rezultate în schimbul mulșului la care era supus, Alchimistul îl invita în pivniță. În acea parte a pivniței pe care, pînă atunci, fraierii nu o cunoscuseră. Acolo unde nimeni, în afara lui Sofian, nu pășise decît o singură dată. Unde era un altfel de laborator și unde li se prezenta o altă față a Alchimistului Sofian. O față mai rea decît a Diavolului însuși. Căci Sofian iubea, la fel de mult cît iubea banii, suferința. Suferința altora.

Nopți întregi de chin, nopți de durere. Sau nopți de plăcere, depinde din ce punct de vedere priveai. Nopți de implorări. Nimic. Alchimistul nu avea milă.

Dar după moarte, după moartea pe care credem că o cunoaștem cu toții, Alchimistul își primise pedeapsa.

Ziua. Ziua era prietena lui, casa dormea, chiar și Sofian aluneca, din cînd în cînd, în acea stare pe care o numise cîndva *somn*. Dar noaptea, ei bine, noaptea era tot timpul mai neagră ca Iadul. Unul cîte unul, cei pe care-i escrocise, pe care-i asasinase doar ca să-i fie lui mai bine, veneau să-și plătească datoria de suferință.

Cu camătă.

Prins de podea, lipsit de orice apărare, Sofian nu putea face altceva decât să-și îndure supliciul. Dacă ar fi știut... Dacă ar fi știut, ar fi acceptat o viață de sclav în locul celei de bunăstare pe care o trăise Alchimistul. Dar nu se mai putea face nimic, chiar nimic. Și chinul avea să dureze pînă la sfîrșitul lumii.

Vizita era atît de surprinzătoare încît, pentru o clipă, toate fantomele se ițiră din cotloanele în care-și duceau veacul. Unele își scoaseră capetele prin perete, ca și cum s-ar fi temut să nu fie văzute, altele ieșiră cu totul din ziduri.

— Ce e? șuieră Soldatul, cu pumnalul din piept agițîndu-se în toate părțile.

— Liniște! ceru Codoșul. Ar putea să ne audă!

— Să ne audă! chicoti domnița Smaranda, zisă și *Curva*. Cum să ne audă, dobitocule? Ei nu pot să ne audă!

„Nu pot să ne audă”, repetă Sofian în surdina. *Deci știi și ceilalți că nu mai sîntem în viață*. Uneori avusese serioase îndoieli privind conștientizarea de către fantome a faptului că nu mai erau oameni. Oameni în carne și oase, cu suflet. Dar știau și ele. Știau...

Un suspin adînc șuieră de undeva, din străfundurile casei. Cineva se simțea ușurat.

— Ce caută aici? mîrîi Bancherul, suspicios.

— Sînt la ușă, anunță Femeia cu un singur sîn, care dispăruse pentru cîteva clipe, plecată într-un tur de recunoaștere. Au intrat în casă.

— În casă?! Acum? De ce ar vrea una ca asta? făcu Geambașul, zornăindu-și lanțurile cu care fusese legat de perete zece zile, înainte de a-și da duhul. Se dovedise un încăpățînat, din toate punctele de vedere. Se agățase de viață cu disperarea înecatului, dar, inevitabil, o sfîrșise în cele din urmă.

— Să vedem, propuse practic Soldatul.

Ușa Geambașului începu să se cutremure. Geambașul se încordă, apoi, crispat, se ridică ușor către boltă, rămînînd suspendat în direcția opusă ușii „sale”. În spatele lui, se adunară cu toții. *Curva*, învăluită într-un giulgiu de fum albăstrui, Soldatul, într-o atitudine marțială, așa cum nu avusese nici pe vremea cînd slujea, într-adevăr, în poliție. Bancherul și Femeia cu un singur sîn, sprijinindu-se unul pe altul. Indianul și Codoșul, gata să se descompună.

Ușa continua să se cutremure. O ploaie de bulgărași de tenciuială obosită se cernură către podea, apoi ușa se deschise. Înăuntru se strecurară, ținîndu-se de mîină, un bărbat și o femeie. Bărbatul ținea în dreapta un obiect ce răsplinea o lumină orbitoare. *O bucată de soare*, își spuse Sofian, mirat. Cît de mult progresase știința de cînd oamenii nu mai călcaseră pe aici? Destul de mult, desigur. Umbrele ciudate își începură hora.

— Cam dezbrăcată, concluzionă rapid Femeia cu un singur sîn, arătînd cu

degetele ei de ceață către vizitatoare.

Cezar Sofian era de acord, dar își păstră părerea pentru el. Nu considera că o discuție cu călăii săi ar putea stârni acea empatie care i-ar fi putut ușura viața. Sau ceea ce trăia el acum, deoarece *viața* era un fel de a spune.

Femeia sosită era foarte tânără, aproape o fetișcană, și era îmbrăcată cu niște haine care, cu o sută de ani în urmă, ar fi scandalizat pînă și pe cele mai libertine dintre muierile tîrgului. O fustă foarte scurtă. Mult deasupra genunchilor. Și brațe decupate. Ba, culmea lipsei de bună-cuviință, zdrențele purtate erau generos decoltate. Cezar nu-și amintea să fi văzut atîta piele expusă nici la femeile cu care-și făcuse de cap cîndva. Gîndul îi fugi din nou la Smaranda Ghiorgheșcu; s-ar fi însurat, desigur, cu ea, dacă ar fi avut cum. Cum, cînd, de ce. Dar evenimentele i-o luaseră înainte. Și, de vreme ce nu mai simțea nici un fel de dragoste pentru Smaranda, o botezase *Curva*. Gîndindu-se astfel la ea, crezuse că avea să îi fie mai ușor.

Revenind la vizitatoare, aceasta purta, în mod ciudat, pantofi cu tocuri incredibil de înalte. Dacă nu ar fi văzut-o mergînd, Cezar nu și-ar fi închipuit că cineva poate, într-adevăr, să pășească încălțat cu așa ceva. Cînd fata se aplecă în față, Sofian reuși să-i admire sînii plini. Un murmur de dezaprobare răsună însă din direcția în care se refugiaseră celelalte fantome.

— Dezgustător, dădu verdictul *Curva*, susținută în unanimitate.

— Dar despre derbedeu ce ai de spus? o chestionă Femeia cu un singur sîn, privind chiorîș către bărbatul cu ochelari, spătos, cu părul prins în coadă de cal, nici el prea îmbrăcat. Niște rămășițe de pantaloni, bleumarin, cu franjuri, și ceva care părea o cămașă neagră cu mîneci rupte la jumătate și fără nasturi. Pe piept, cu litere stacojii, Cezar citi „*Și la sfîrșit a mai rămas coșmarul...*”.

— Sub orice critică, cîrîi Codoșul. Decadență. Decadență! De-ca-den-ță!

— Să-i băgăm în sperieți, ce spuneți? tatonă Bancherul.

— Să vedem ce caută aici, mîrîi Geambașul. Nu credeți că ar fi mai bine?

— Da, îl susținu Soldatul. Trebuie să știm de ce, după atîta timp, au venit oameni pe aici. Sînt sigur că există o motivație care ne privește și pe noi!

— Și să vedem ce e cu moda asta lipsită de eleganță! chițăi *Curva*. Așa ceva e cu totul inacceptabil!

Privirile lipsite de ochi se îndreptară către cei doi nepoftiți. *Nepoftiți*, decise Sofian. Cel puțin, din acest punct de vedere, toată lumea era de acord. Nimeni nu-i chemase.

— Casa Sofian, un adevărat monument de arhitectură, reprezentativ pentru secolul trecut, spunea chiar atunci către partenera sa cel care forțase ușa, trecîndu-și degetele prin părul scandalos de lung pentru un bărbat, în timp ce își așeza mai bine pe nas ochelarii cu rame argintii, aproape invizibile.

Pe umărul stîng îi atîrna un fel de sac pătrășos, din piele de culoarea

frunzelor moarte.

— Am auzit ceva, chicoti tînăra care îl însoțea. Dar, Oliviu, nu cred că m-ai adus aici doar pentru a-mi expune ruinele orașului. Și pentru alte activități cred că puteam găsi locuri mai atractive. Aici e un frig de-mi taie tot cheful.

Rîse zgomotos și se cuibări la pieptul bărbatului, care o îmbrățișă cu o singură mînă, cu delicatețea unui urs. Urmă un sărut lung și destul de pătimaș, care stîrni mai degrabă dezgustul decît pofta fantomelor, deși, la drept vorbind, Cezar începea să-și aducă aminte că, odată, fusese și el bărbat, ba încă unul bine. Chiar i se putea întîmpla așa ceva? Unui suflet lipsit de corp?...

— Scîrbos, decise Femeia cu un singur sîn. Scîrbos, scîrbos! Ceața din care era alcătuită începu să tremure, revoltată.

Codoșul, în schimb, mormăia de încîntare.

— Și mai spuneai că trebuie să-i alungăm, protestă el, în strigătele de dezaprobare ale celorlalte fantome.

— Da, ai dreptate, nu te-am adus aici pentru ghidușii, spuse dintr-odată bărbatul, desprinzîndu-se din îmbrățișarea tinerei. Îmi pare rău doar că am ajuns atît de tîrziu. Din cauza rablei, care refuză să pornească atunci cînd ai nevoie.

— Deci... care-i chestia?

— Ce chestie? mormăi vizitatorul, prefăcîndu-se puțin nesigur.

— Șmecheria pentru care am ajuns în casa asta. Nu am făcut așa un drum cu mașina, doar ca să vizităm o vilă pustie. Sper că nu, adăugă fata pe un ton care se dorea amenințător.

Bărbatul o privi gînditor.

— Isabela, am o surpriză pentru tine!

— Surpriză?! Oliviu, tu mereu ești plin de surprize, rîse tînăra, întinzîndu-se să-l sărute, însă bărbatul o opri ferm.

— Nu te supăra, nu acum! Avem treabă!

— Treabă?!

Musafirul nechemat se mută de pe un picior pe altul, privi în jur, nemulțumit, și-și așeză mai bine sacul pe umăr, înainte de a-i răspunde fetei. Arăta întrucîtva surescitat, după părerea lui Cezar, dar cum pe nimeni nu interesa părerea lui...

— Casa Sofian, cum îți spuneam. Lăsată în părăsire de autoritățile locale.

— Arată altfel pe dinăuntru, oftă tînăra. Mult mai... mai înfricoșătoare, e bine? găsi ea, în cele din urmă, expresia cea mai potrivită. Acum putem pleca de aici?

Se răsuci pe tocurile lungi cu o grație incredibilă, gata să se îndrepte spre ușă, dar bărbatul o prinse de mînă.

— Nu așa de curînd, iubita, nu așa de curînd! Chiar nu te interesează ce vreau să-ți spun?!

— Dacă e legat de casă, nu, i-o tăie fata cu răceală. Știi, mi s-a părut interesant să intrăm aici spărgînd un lacăt, dar între timp mi-a cam pierit interesul. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Și mie, admise bărbatul. Și mie. În condiții normale, nu aș fi venit aici nici ziua, dar am un motiv. Unul foarte întemeiat.

— Nu, zău! făcu însoțitoarea lui, doar ceva mai îmbunată. Ce motiv ai putea avea pentru a mă țîrî pînă aici în prag de noapte? E o casă părăsită, omule, nu înțelegi? Una care îmi dă fiori de gheață!

Partenerul fetei scotoci îndelung în sacul de pe umăr și scoase la iveală un carnet vechi, unul cu coperte negre și soioase, roase de vreme.

— Știi ce am aici, dragă? Zîmbi, băfînd forțat darabana pe copertele degradate de trecerea timpului. Biletul către Paradis, domnișoară. Numai dus și fără escală.

În mijlocul sălii, Cezar inspiră adînc. *Carnetul meu!* vru să strige, dar nu reuși. *Ăla este carnetul meu, ticălosule. Dă-mi-l înapoi, ticălosule. Ticălosule!*

— Biletul spre Paradis, Oliviu? Acum despre ce naiba mai este vorba? În ce te-ai mai băgat?

Drept răspuns, bărbatul îi servi o porție zdravănă de rîs, nu într-un totu vesel.

— Poți sta liniștită, o asigură el. Nu e cazul să suspectezi nimic ilegal. Decît, poate, intrarea asta prin efracție. Dar nu se pune la socoteală, locul ăsta nu aparține nimănui, de mai bine de o sută de ani.

— Și ce e cu carnelul ăla?

Tînăra încercă să-i ia vizitatorului carnetul din mînă, dar acesta reuși să-l protejeze, ridicîndu-l deasupra capului, acolo unde Isabela, puțin mai scundă, nu reușea să ajungă.

— Ai auzit vreodată de Alchimistul Sofian?

Cezar urlă cît putu, dar urlatul său nu sîrni decît chicotelile fantomelor, adunate ca la spectacol. *Nu te aud, prostule, ăștia doi nu au cum să te audă.*

Carnetul lui, carnetul lui cu formule. Comoara din scriin. Toată munca lui și a misteriosului său înaintaș. Cum ajunsese în mîinile individului?...

Preț de cîteva clipe, Sofian își strigă furia, fără să-i pese că toată ceata fantomelor se uita nemulțumită la el. Într-un tîrziu, Geambașul i se adresă, pufnind disprețuitor:

— De fapt, ce-ți pasă? Oricum nu-ți mai este de nici un folos!

— Carnetul Alchimistului?! se dumiri Curva. Am tot auzit vorbindu-se despre el. Să-l văd și eu!

Se prelinse către cei doi neaveniți și începu să se învîrtă în jurul capetelor lor, privind spre carnet. Întinse chiar degetele-i de ceață, ca și cum ar fi dorit să

desfacă filele pergamentoase, dar își dădu imediat seama că efortul era zadarnic.

— Deci, ai auzit de Alchimistul Sofian, sau nu? repetă întrebarea „exploratorul”, dîndu-și seama că nu primise nici un răspuns.

— Nu, cine a mai fost și ăla? ricană fata.

— Un personaj în toată puterea cuvîntului, rînji bărbatul. Unul care a trăit acum vreo sută de ani, chiar în casa asta.

— *Alchimist* nu e unul care *nu* poate face aur din orice? surîse tînăra. Alchimiștii există doar în povești.

— Povești?! rîse partenerul ei. Nu zău, Isabela, chiar că ai haz! Sofian a existat.

— Mda, se îmbufnă fata. Și ce-i cu asta? Adică, vreau să spun... Mă rog, nu mai vreau să spun nimic. Nu-mi place că m-ai adus aici și, mai mult decît atît, nu-mi place că te porți atît de misterios. Spune-mi ce ai de spus, și asta mai repede! Dacă nu o faci, plec acasă.

— Cheile sînt la mine, rîse din nou bărbatul, zdrăgănînd un set de chei. Și numai eu știu care sînt hibecele rablei!

Tînăra scoase un strigăt sugrumat, simulat numai pe jumătate. Nu părea foarte supărată pe celălalt, totuși se vedea de la o poștă că nu-i făcea nici o plăcere să mai zăbovească acolo.

— Hai, măi... Chiar îți bați joc de mine?

— Bine, bine. Dacă insiști...

Bărbatul tuși în pumn, luînd o atitudine ostentativ teatrală, cu piciorul drept împins în față, cu spatele ușor arcuit înapoi și cu mîna dreaptă de-a curmezișul pieptului, agățată de baiera sacului său bun la toate. Sofian își spuse că imita ironic o caricatură a lui Napoleon, una de care Micul Caporal s-ar fi lepădat însă cu siguranță. Carnetul negru îi atîrna musafirului, neglijent, în mîna stîngă.

Fata își pierdu răbdarea cu totul.

— Oliviu, n-o mai face pe nebunul! Mi-ajunge!

— Cum îți spuneam, domnișoară, răspunse celălalt impasibil, carnețelul ăsta e biletul nostru către o viață mai bună. A aparținut unui alchimist. Unuia adevărat.

— Mi-ai mai spus asta. Și?! Care-i șpilul? Doar nu ai acolo formula secretă care transformă plumbul în aur!

— De unde știi?

Fața bărbatului simula o mirare plină de interes. Curva pufni în rîs, urmată aproape imediat de Femeia cu un singur sîn și de către Geambaș.

— Auzi la ei, formule de alchimie! Nu, zău, Sofian, prostești oamenii și după moarte?

Ultima remarcă îi fusese aruncată lui Cezar, în continuare țintuit de podea. Acesta însă nu o băgă în seamă. Dacă răspundea sau nu, era totuna. Supliciul ar fi

continuat oricum, cu torționarii săi spectrali nu se putea negocia, putea doar să li se supună. Însă altceva îl măcina pe Sofian în acele momente. Cumva, imperceptibil pentru toți ceilalți, incluzînd aici și stafiile, atmosfera din casă se schimbase. Și asta nu era din cauza celor doi nepoțiți. Sau nu numai din cauza lor. Era... era altceva. Un mormăit monoton, atît de înfundat încît Cezar se îndoia că altcineva în afara lui – fantomă ori ființă vie – ar fi putut să-l audă. Aerul devenise parcă mai greu; putea să simtă asta și fără să-l respire. Ceva aproape palpabil și totuși atît de dificil de atins – ceva, ca o rămășiță din instinctele care-l caracterizaseră cînd sufletul său damnat purta înveliș din carne și oase, îi spunea că urma să se împlină o nenorocire. Ce nenorocire anume? Sudat de podea în mijlocul încăperii, prins între intruși și ceata de fantome, nu putea decît să aștepte și să se supună.

Un gîlgîit senzual îl făcu să-și ridice privirea. Deasupra, chiar aproape de luminator, se adunase ceva care aducea cu un nor de ceață. Un abur ușor, ca o părere, aproape insesizabil, dar care se afla, totuși, acolo.

— Vin, murmură vocea cavernoasă, abia auzit. Așteaptă-mă numai, că vin.

— Nu, nu am formula în carnet, recunosc vizitatorul. Dar am altceva. Știi ce a scris Sofian aici?

— Ce? făcu fata, ușor intrigată de data aceasta.

— Ține-mi puțin lanterna.

Lăsă sacul jos. Tînăra, avidă, înșfăcă dintr-o mișcare carnetul și începu să silabisească însemnările de pe ultima pagină.

— *Am ajuns la capătul drumului, dar îmi este frică să nu îmi fie furată formula...*

— Ce?! izbucni Curva în rîs. Sofian a descoperit totuși ceva? Măi să fie!

— *Am ascuns-o la locul știut, continuă fata să citească. Acum nimeni nu îmi mai poate sta înaintea...*

Chicote deșănțate în colțul fantomelor. Mormăit nedefinit deasupra. Sofian se încruntă. Asta scria în carnet?! Nu-și amintea să fi notat el acele cuvinte. E adevărat, scrisese cîte ceva pe paginile unsuroase, dar nu astfel de bazaconii. Și-ar fi adus aminte, era sigur.

— Deocamdată nu avem nimic, oftă fata, dezamăgită. Și știi de ce spun asta? Pentru că aici nu scrie nimic concret, Oliviu. Chiar nimic. Spune că a ascuns formula și atît. Nu spune unde!

Partenerul ei suspină prelung, ca un cal deshămat după o zi de trudă.

— Domnișoară, iar te pripești! Ai în fața ta un specialist, uiți asta? M-am informat. Ce crezi că am făcut lunile astea la bibliotecă? Crezi că am citit *Twilight*?

— Spune! Ce ai făcut?

— M-am documentat despre Sofian. După ce am descoperit carnetul lui de însemnări printre lucrurile mătușă-mii Cassandra, aș putea spune că viața mea –

viața noastră – a luat un nou curs.

— Desigur, am observat, comentă fata, strîmbîndu-se. Una-două, la bibliotecă. Spuneai că studiezi ceva cronici medievale, pentru lucrarea de doctorat.

— Am mințit, admise scurt celălalt. Dar doar din motive onorabile, se grăbi să adauge. Nu doream să mă acopăr de ridicol, în cazul în care nu descopeream nimic.

— Ba bine că nu, îl complimentă din umbră Soldatul.

— Și?!... insistă iritată tînăra.

— Și am aflat ce mă interesa. Indicii, planuri. Formula se află în această casă. Sînt sigur. Și o voi găsi. Ai idee ce ar însemna o asemenea descoperire? Cît ar valora pentru omenire? Cît ar valora pentru noi?...

— Uf, Oliviu, ce naiba este în capul tău?... Mă iei pe sus și mă pui să te însoțesc în expediția asta a ta, ca să cauți în toiul nopții o formulă, una poate fără valoare? Într-o casă părăsită?! Puteam face asta și ziua, nu crezi? În primul rînd, am fi văzut mai bine!...

Iubitul fetei clătină deznădăjduit din cap.

— Dragă, trebuie să găsim formula în noaptea asta. Nu ai remarcat buldozerul din fața casei? Mîine, șandramaua va fi demolată.

Din fericire, cei doi musafiri nepoftiți nu erau capabili să audă reacția fantomelor la spusele bărbatului. Căci toată hoarda urla de îngheța Iadul.

— Nu, n-o să ne despărțim! protestă Isabela, agitîndu-se. E în regulă, m-ai convins, chiar cred în existența formulei lui Sofian, să zicem că și în valabilitatea sau cel puțin în valoarea ei, dar n-o să cercetez singură! Locul ăsta îmi dă fiori, ți-am spus de o mie de ori! Și asta ar trebui să-ți arate cît te iubesc, deșteptule! Dacă nu te-aș iubi, te-aș lăsa aici, cu toate formulele din lume!

— Ei, bine, hai să nu ne certăm, vrei? Dacă ne-am despărți și fiecare dintre noi ar căuta în cîte o cameră, am economisi o grămadă de timp. Crede-mă, casa asta este absolut goală. Horia Ursu și oamenii săi au supravegheat locul în ultima săptămînă – nu a intrat și nu a ieșit nimeni. Nici n-avea cum, ai văzut ce greu am trecut chiar noi de încuietorile alea. În plus, n-am propus să ne depărțăm cine știe cît, n-am fi decît la cîțiva metri unul de altul. Și nu prea avem timp la dispoziție, dragă, nu prea avem timp. Mîine, bîrlugul ăsta o să fie demolat. Noroc că mi-a parvenit informația, fie și în ultima clipă. Dacă veneam dimineată, nu mai găseam aici decît un morman de moloz. E singura noastră șansă, iubita. Ori găsim în noaptea asta formula, ori formula o să fie pierdută pe veci!

Plimba raza lanternei de-a lungul pereților, explorînd metodic fiecare crăpătură, fiecare neregularitate.

— Ești îngrozitor, oftă fata, destul de drăgăstos. Nici măcar nu știu ce anume să caut! O formulă, naiba s-o ia! Te aștepti s-o găsească scrisă pe vreun

perete?

— Ar fi posibil, admise bărbatul fără să se tulbure.

Abia acum părea să realizeze că fusese o idee destul de cretină să-și târască iubita în aventura în cauză. Așteptase de la ea măcar înțelegere, colaborare, dacă nu era în stare cel puțin să mimeze interesul. Să fii atât de aproape de a pune mîna pe o formulă alchimică potențial validă și să tratezi această unică ocazie cu atîta superficialitate... Dacă ar fi avut timp, poate ar fi reflectat nițel la următoarea întrebare: „*Cît de mult o cunosc, de fapt, pe Isabela?*”. Se așteptase la o susținere entuziastă, și, cînd colo... Din păcate, timpul era o resursă prea prețioasă ca să o risipească, iar văicărelile fetei, doar pe jumătate simulate, nu făceau decît să-l perturbe.

— Mă rog, acceptă Isabela în cele din urmă, puțin mai liniștită. Te ajut, deși sinceră să fiu nu prea știu cum. Dar să fie clar, nu mă depărtez de tine nici măcar cu un singur pas! Ce anume trebuie să caut?

— Orice ți se pare ciudat sau iese în evidență. Orice îți poate indica o ascunzătoare, un seif, un dulap zidit. Orice.

Fără să-și întoarcă privirea, începu să caute în sacul de pe umăr. Scoase încă o lanternă și i-o înmîină fetei.

— Mi-ar prinde bine cu adevărat ajutorul tău.

— O să caut pe peretele opus, anunță fata. Dar să știi că pentru nimic în lume nu o să ies din cameră! Și te-aș ruga să-mi vorbești.

— Să-ți vorbesc?! Despre ce naiba vrei să-ți vorbesc?!

— Despre orice, nu contează. Cînd stau cu spatele la tine și nu te aud, am senzația că nu mai ești aici. Povestește-mi despre Alchimist.

— OK, se arătă de acord bărbatul, fără prea mare entuziasm. Ai văzut cam multe filme de groază, dar fie. La urma urmei, și eu am văzut.

Isabela își croi drum de-a dreptul prin Sofian. Acesta se așteptase ca atingerea ei să-l doară, așa cum se întîmpla de fiecare dată cînd era lovit de către oricare dintre fantome. Dar contactul cu fata nu-i trezi nici o reacție, nici un sentiment. Pur și simplu se aflau în două lumi care nu se intersectau logic, doar el avînd privilegiul de a privi dintr-o lume într-alta fără să fie văzut.

— Alchimiști și formule magice, se hlizi tînăra. Cred că și eu sînt într-o dungă, nu numai tu!

Un clipocit anemic îi atrase lui Cezar atenția. Pentru început, crezu că zgomotul fusese provocat de către unul dintre cei doi intruși, dar nu, nu era așa. Se auzea de sus, acolo unde ceața îngrijorătoare căpătase o consistență lăptoasă. Nu mai era doar o părere. Sofian se întrebă dacă era singurul care vedea ceața pufoasă și albă. Deocamdată, restul fantomelor păreau implicate într-o discuție foarte aprinsă, care avea ca temă demolarea casei. Se comportau ca și cum ar fi uitat complet de cei doi musafiri, cel puțin pentru moment. Ce se va alege de ele? Curva

și Codoșul, susținuți de Geambaș, erau de părere că demolarea casei nu le va altera prea mult felul de a fi – dimpotrivă, va reprezenta o binevenită schimbare. Avînd în vedere că nu erau afectați de frig, normal ar fi fost să nu le dăuneze nici umezeala și nici căldura. Traiul printre dărmături s-ar fi putut dovedi palpitant. În schimb, Soldatul, mai rațional, atrăgea atenția asupra faptului că, deși puteau trece prin ziduri, nici una dintre fantome nu reușise să iasă din casă. Oare demolarea peretelui exterior avea să le lărgască raza de acțiune sau, dimpotrivă, odată demolat, le va limita drastic mișcările, îngropîndu-i sub tonele de cărămidă zdrobită?

Bancherul avea și el o versiune optimistă, dar nimeni nu părea dornic să-l asculte, în timp ce Femeia cu un singur sîn hohotea isteric, în ciuda faptului că Indianul – cu toate că nu-i stătea în caracter – se străduia s-o consoleze. Oare era acesta sfîrșitul?...

— Acum mai bine de o sută de ani, era una dintre cele mai frumoase case din oraș, spuse bărbatul care investigase trecutul lui Sofian, plimbînd lanterna la nivelul podelei. A aparținut unui medic faimos, Cezar Sofian; acesta a construit-o în stil *seccesion*, după ce a vizitat Valea Loarei.

— A construit ditamai vila dintr-un salariu de medic?! Mamă, da' știu că pe atunci merita să-ți rozi coatele pe băncile facultății, rîse Isabela. Sau poate cu alchimia...

Celălalt zîmbi înainte să-i răspundă.

— Nu, nu cu alchimia. Chestia cu alchimia a început să-l chinuie mai tîrziu, bănuiesc. Mai avea și niște moșii prin zonă, nu depindea numai de veniturile pe care i le aducea practicarea medicinei. Dar s-a descurcat de minune. La vremea cînd a fost construită, Casa Sofian era cea mai impunătoare construcție civilă din oraș. Bine, pe atunci nici Botoșaniul nu era chiar cine știe ce localitate, era doar un tîrg nițel mai răsărit, în care casele de cărămidă și piatră puteau fi numărate pe degetele de la mîini și, eventual, de la picioare; în rest, nu era decît o întindere deocioabe cu pereți de paiantă și acoperișuri din stuf și paie. Îți dai seama că, în acele vremuri, Casa Sofian părea, prin comparație, palatul zonei. Aici se desfășurau cele mai fastuoase petreceri; nu puteai pretinde că faci parte din crema societății locale dacă nu aveai acces la acestea. Practic, devenise un magnet pentru parveniții zilei. Și, la fama Casei Sofian, mai contribuia personalitatea fascinantă a proprietarului acesteia.

— Era căsătorit? Întrebă fata cu o voce interesată.

— Poftim, făcu partenerul ei pe supăratul. Eu îți povestesc istoria vilei, iar singura chestie care pare să te preocupe pe tine este dacă individul care a trăit acum mai bine de o sută de ani aici era căsătorit. Și, la drept vorbind, ce-ți pasă? Căsătorit sau nu, tipul a murit acum un secol, în circumstanțe cel puțin dubioase.

— Dubioase?

— Da, dacă este să iau de bun ce am citit într-un scurt articol dintr-un ziar contemporan cu evenimentul. Doctorul Sofian a fost găsit mort pe podeaua uneia dintre camerele vilei sale. Dacă a fost moarte accidentală, naturală, sau dacă doctorul a fost ucis, asta nu se știe. Ziaristul scria doar că poliția a păstrat discreție asupra circumstanțelor în care a decedat medicul. După moartea proprietarului, vila a rămas în paragină. Nu se știe de ce, nu a fost revendicată de nimeni, cu toate că familia Sofian era destul de numeroasă.

Isabela se opri din cercetat și se răsuci pe jumătate către iubitul ei.

— Pînă la urmă, era căsătorit sau nu?

— Nu, proasto! hohoti Curva, strecurîndu-se prin corpul fetei, fără ca aceasta să bănuiască măcar că era explorată de o fantomă. Cui i-ar trebui un asemenea bărbat?...

— Dacă l-ai vedea..., se amestecă și Geambașul, uitînd pentru o clipă de necunoscutele pe care le presupunea demolarea foarte apropiată. Nu cred că te-ar interesa prea mult!

Curva pluti pînă în fața lui Sofian, se strîmbă la el, apoi începu să urce.

— Vezi, cretinule? îi aruncă, înainte să-și înceapă ascensiunea. Femeile mor după tine chiar și după ce ai murit!

Urmărind-o cu privirea, Cezar Sofian observă că norul ceșos de sub luminator se transformase. În ce anume, era dificil de precizat. Aducea foarte vag a ființă – dacă existau astfel de ființe. Fără membre, doar un cap scufundat într-un corp. Părea să aibă un chip umflat, cu buze incredibil de groase dar fără nas, dotat cu un singur ochi galben. De fapt, ochiul părea să se ițească, alternativ, de peste tot din adunătura de substanță stranie care îngloba monstruoziitatea, iscodind curios, ieșind la iveală, schimbîndu-și locul și dispărînd brusc, în loc să clipească.

Cezar sughiță de spaimă. Dacă, pînă acum, încă avea dubii că era singurul care văzuse arătarea de ceață, de-acum se convinsese pe deplin de acest fapt. Fără îndoială, dacă și restul celor șapte fantome ar fi observat creatura, ar fi trecut pe planul doi discuțiile despre cele ce aveau să li se întîmple după demolare.

— Cine ești?... murmură, îngrozit.

Drept răspuns, vreo două duzini de ochi se născură instantaneu pe trupul hidos, fixîndu-l preț de o secundă, apoi clipiră toți deodată și dispărură fulgerător, răsîndindu-se în pîntecele de ceață.

Un abur păstos se toarse din burdihanul creaturii și, șerpuind înnebunitor de încet, coborî înspre Sofian. Acesta așteptă, urmărind ca hipnotizat ce se petrecea deasupra lui. Spirala de ceață vîscoasă se opri la o palmă de chipul damnatului. Să o atingă? Mai bine nu, cine știe ce se putea întîmpla – și nu dorea să fie făcut responsabil. Avea, oricum, destule aruncate în cîrcă.

Simți că e privit, dar nu de către ochiul (sau ochii...) din pîntecele

monstrului.

Percepu un fel de mormăit dezgustat apoi, brusc, fuiorul de ceață coti către unul dintre vizitatori – către bărbatul care pătrunsese atât de imprudent pe acest teritoriu străin lumii oamenilor –, încolțindu-l.

— Al meu, al meu, mîrîi vocea cavernoasă.

Brațul cețos îl înconjură pe intrus, apoi i se înfipse dintr-odată în spate, scoțînd un gîlgîit fericit, și asta fără ca bărbatul să tresară măcar.

Cezar Sofian se lăsă moale înspre podea, atît cît îi permiteau gleznele încastrate în piatră. Era mai mult decît putea să suporte: creatura se transfera în corpul vizitatorului, punînd stăpînire pe el.

Nimic. Nimic. Chiar nimic!...

Nu se așteptase să fie ușor, dar în nici un caz nu-și imaginase atîtea dificultăți în a descoperi ascunzătoarea, mai ales după ce studiasse planurile vilei, precum și obiceiurile proprietarului, cu cea mai mare atenție. Trebuia să fie pe undeva. Undeva, prin casă, era sigur de asta. Sofian, Alchimistul, își petrecuse ultimii ani din viață numai în casă. Citise asta în jurnalul uneia dintre propriile sale rude îndepărtate; soră vitregă cu Alchimistul. Îl îngroziseră cele descrise acolo, dar, totodată, misterul exercitase asupra imaginației sale pasionate de enigme istorice și o inevitabilă, tragică fascinație.

Descoperise jurnalul Cassandrei Sofian într-un scrin vechi, în pivnița coșmeliei în care aceasta locuise după naționalizare. N-ar fi crezut o iotă din ceea ce scria în jurnal, dacă nu ar fi găsit alături și carnetul Alchimistului, în mod cert autentic și plin de note cu un pronunțat caracter științific, care denotau faptul că straniul doctor nu era totuși un șarlatan oarecare. Iar pe ultima pagină a carnetului cu coperte smolite, găsise însemnarea care-l atrăsese în această aventură.

Conform jurnalului rudei sale, Cezar Sofian se izolase de familie și, în ultimii ani ai vieții (despre sfîrșitul fratelui ei vitreg, Cassandra păstrase o discreție completă), nu-și părăsese decît arareori somptuoasa reședință. Înnebunise. Femeia nu scrisese chiar asta, dar amatorul de mistere întunecate învățase să citească printre rînduri. Sofian devenise maniac, paranoic. Se temea să nu i se fure ceva. Ce anume, devenea ușor de înțeles, dacă parcurgeai carnetul negru.

Maniac, maniac, dar nu fusese un geniu în criptologie, ca descreieratul ăla celebru, Da Vinci, care-și petrecuse viața mai degrabă mîzgălind la coduri decît inventînd ceva util. Sofian scrisese negru pe alb, fără ascunzișuri.

Omisese să-i prezinte Isabellei acest amănunt – nebunia Alchimistului. Deocamdată îi era destul că o convinsese să-l ajute; dacă va dori, va afla mai multe, dar nu în noaptea asta. În noaptea asta, aveau de lucru. La dracu', cît de

greu se dovedea a fi!...

Unde era blestemata de formulă? Unde era?...

Din ce în ce mai absorbit de cercetările sale, din ce în ce mai atras în vârtejul evenimentelor, hipnotizat treptat de ideea misterului pe cale să se dezlege, dar și înșelat de promisiunea succesului ce părea să vină, cel pe care fata îl numea „Oliviu” pierduse din vedere esențialul, cu toate că întrebarea îi trecuse prin cap la un moment dat. Din ce motiv anume un tip cu apucături paranoice, cum fusese Cezar Sofian, scrisese într-un carnet că își ascunsese formula, în loc să scrie formula însăși?...

Mînia. Mînia creștea în el. Și nu știa de ce, nu putea să-și explice de unde îi apăruse sentimentul. Nici măcar nu înțelegea de ce începuse să se simtă astfel, ori cînd anume cercetarea atentă devenise una furioasă. În colțul ei, Isabela vorbea fără încetare. Abia mai putea să-i urmărească ideile. Sporovăia vrute și nevrute. Despre ce?...

Nu mai reușea să prindă decît frînturi de fraze, cuvinte disperate, a căror asociere devenea imposibilă și, deci, nu mai înțelegea nimic.

Privită din spate, luminată doar de reflexiile aruncate de lanternă pe peretele dinaintea fetei, Isabela părea dintr-odată banală, vulgară. Dezgustătoare chiar. Ca și cum acesteia îi căzuse o mască și acum își arăta adevărata înfățișare, cu totul alta decît cea pe care o avusese pînă atunci. Ce naiba?... De asta m-am îndrăgostit eu?...

Fără de veste, mintea i se prinse în menghina unui sentiment nou. O urăsc, realizez el subit, lăsînd în jos lumina lanternei pentru ca fata să nu-l vadă. O urăsc nespus.

Memoria începu să arunce la iveală crîmpeie din trecutul relației lor nu tocmai lipsite de probleme. Nu fusese dragoste chiar de la început. Isabela se dovedise o citadelă greu de cucerit, chiar dacă pînă la urmă cedase. Și, înainte ca fata să-i cadă în brațe, îi făcuse destule zile negre. Nervi, draci, răni sufletești... Era perfect, din toate punctele de vedere. Momentul perfect, locul perfect. O putea face acum să plătească. Ceva din interiorul lui încercă să se opună – poate chiar el însuși –, dar altceva, mult mai puternic, preluă controlul. Și-i spuse ce trebuia să facă. Îi șopti.

Bărbatul se strecură în spatele fetei și ridică lanterna. O lovitură zdravănă în moalele capului. Perfectă pentru început.

— O va omorî, prezise Femeia cu un singur sîn, planînd sinuos la o palmă deasupra creștetului intrusului.

— Deranjează pe cineva? chicoti Geambașul, scuturîndu-și neauzit lanțurile. Ce ne-a făcut stîrvul ăsta neputrezit – arată cu mîinile sale înlănțuite către Sofian – a deranjat pe cineva? Nu-mi amintesc!

— Moarte, moarte, croncăni Curva, efectuînd o ascensiune rapidă, urmată de o prăbușire fulgerătoare. Moarte!

— Să sperăm că va rămîne aici, își exprimă dorința Codoșul. Cu un chirieș nou, o să fie mai distractiv.

— Distractiv?! repetă ca un ecou bombănitor Soldatul. Și dacă după demolare nu vom mai exista nici noi?...

— Distracție, distracție, îl îngîină Curva. De cînd n-am mai avut parte de distracție! Lăsați-l pe nemernic să-și facă treaba!

— Și, după aceea, hohoti Geambașul, putem să-l oprim și pe el aici!

— Sau am putea să-l speriem pe descreierat și s-o salvăm pe nefericită, își dădu cu părerea Soldatul.

Primiră propunerea fostului colonel cu hohote batjocoritoare de rîs.

— S-o salvăm!? scrîșni Curva din dinții pe care nu-i mai avea. De ce-am face-o? Nu sînt decît niște gunoaie. Și el, și ea. Uită-te numai cum sînt îmbrăcați! Gunoaie! Își merită soarta!

Nebănuind nimic, bărbatul se apucase de treabă. Cu o basma, improviză un fel de căpăstru, cu ajutorul căruia își atîrnă una dintre lanterne de cap. În felul acesta, avea mîinile libere. Din sac scoase un cuțit într-o teacă de piele și o funie lungă și subțire, care părea foarte rezistentă. O apucă de picioare pe față și, de parcă aceasta reprezenta doar un bagaj lipsit de simțire, începu s-o tîrască pe podea. Trecu de-a dreptul prin Sofian. De data aceasta, atingerea omului nu-l lăsă pe Cezar indiferent. Nu-l duru, ba dimpotrivă, îi provocă furnicăături de plăcere. În fond, ar fi trebuit să-l simpatizeze.

Un cigiaș din plăcere. Ce era așa de greu de intuit în privința sorții care o aștepta pe fată? Nu fusese și el, Sofian, înainte de moarte, individul pentru care crima însemna voluptate? Crimă... Ce cuvînt urît! Niciodată, atunci cînd, în trecut, lua viața cuiva, nu se gîndea că, de fapt, comitea o crimă. Dar omul din fața lui urma să comită o crimă, asta era sigur. Poate mai comisese și altele, prea se mișca așa, natural, parcă în elementul lui. Avea prea mult din siguranța maestrului și nimic din sfiala începătorului.

Dar nu, ceva era în neregulă. Totul era în neregulă – doar o iluzie. Sofian înțelese. Nu vizitatorul, acel „Oliviu”, mînuia funia, nu Oliviu urma să se îmbete din suferința victimei, ci Creatura. Creatura care pusese stăpînire pe casă și pe sufletul nechematului. Cine era aceasta? Ce era?...

Trăgîndu-și viitoarea victimă după el, bărbatul se îndrepta fără șovăire spre scările care duceau în pivniță. De unde știa unde este pivnița? se întrebă Sofian. Desigur, Creatura. Nu Oliviu cunoștea casa ca pe buzunarele sale, fără să fi călcat vreodată pe acolo, ci Creatura, care nu părăsise vila niciodată.

Omul deschise ușa Geambașului, lovind-o cu piciorul. Lemnul putred gemu sub izbitură, dar nu se frînse. Fluierînd încetișor, posedatul își tîra fosta

parteneră către pivniță, asemenea unui manipulat păianjen monstruos care dăduse lovitura. Deasupra lui, îngemănate într-un cor pe care potențialul ucigaș nu-l auzea, fantomele îngînau o melodie sinistră.

— Marș funebru, murmură Sofian. Da' multă minte le mai trebuie!...

Geambașul chirăi, aruncîndu-i o privire distrată lui Sofian.

— Îți închipui ce populat o să devină locul ăsta? Tu și cu el, noi și cu ea. Ce-o să iasă! Ce-o să iasă!

Înnebunite de încîntare, stafiile uitaseră că doar cu cîteva momente în urmă discutau despre un eventual sfîrșit. Al lor, deoarece, în ceea ce privea Casa Sofian, zarurile fuseseră deja aruncate.

Ca împinsă de curent, ușa se închise, aparent din întîmplare. Însă Geambașul o făcuse de fapt să se miște. Stafiile se distrau.

— Nu, murmură Sofian. Nu se poate!...

Ba se putea, și încă destul de bine. Iar bărbatul cu părul prins în coadă nici nu bănuia ce soartă îl aștepta, odată pornit pe cărarea crimei.

— Nu face una ca asta, nefericitele! urlă atunci Sofian, fără să-i pese că, asemenea glasurilor celorlalte fantome, nici vocea lui nu putea fi auzită. N-o face! Încearcă să te opui, om bun, încearcă să-i rezști, altfel o vei condamna la suferință veșnică! Veșnică damnare, mă auzi?!... Și odată cu ea, te vei condamna și pe tine!... Nici nu-ți poți imagina cît e de cumplit!...

Nu-l auzea. Bărbatul numit „Oliviu” nu-l auzea. În schimb, îl auzeau spiritele, dar acestora nu le păsa deloc. Doar glasul Soldatului răsună scurt, ca o sfichiuitură de bici.

— Sofian, taci dracului!

Nu putea să tacă. Nu putea să lase să se întîmple una ca asta. Nici lui Oliviu și nici fetei. Nimeni nu merita să mai moară în casa asta blestemată. Și așa se întîmplaseră destule nenorociri aici, între pereții unei clădiri care nu cunoscuse niciodată vreo clipă de liniște.

Dar cum, cum?... Cum să-i salveze?... Nu putea să se miște, ținut pe veci în podea. Nu putea să se facă auzit. Cum?... Cum?... Își îndreptă privirea către bolta acoperită parțial cu sticlă și privi prin luminator cerul înstelat al nopții. Cerul, acest vis interzis, care avea să i se refuze pînă la sfîrșitul veșniciei, lui, unui suflet damnat care provocase atîta chin, atîta moarte, doar pentru setea lui nepotolită de arginți și de durere. Sau de durere și de arginți, ordinea nu conta. Privi cerul și urlă. Urlă cît îl ținea gura. Urlă, de nimeni auzit.

— De ce?... De ce?...

De ce trebuia să se întîmple una ca asta?... Lui, lui Oliviu, Isabellei, Fantomelor?...

Regreta viața sa de dinainte, greșelile pe care le făcuse, lăcomia și sadismul care-l pierduseră. Regretase totul în fiecare clipă a existenței sale de

„după”. O existență mizerabilă, pe care nu o dorea nimănui și pentru care nu exista Moarte. Fără sfârșit. Dar nu cutezase niciodată să privească cerul. Nu se simțise vrednic. Și nici nu era. Dar acum se simțea disperat. Disperat și neajutorat.

Da, fusese vina lui. Și vina lui. Își amintea. Înainte ca durerea altora să devină o plăcere, se simțise influențat, invadat. Acum știa cine fusese. O văzuse. Creatura. Ea. Și i se arătase doar lui, pentru a-și demonstra puterea, pentru a-și râde de el, un nevolnic condamnat. Dar vinovăția lui nu era mai mică. Ar fi trebuit să se opună, s-o scoată afară din capul lui, din mațe, din oase. Ar fi putut să i se opună.

O adusese cu el în casă. Diavolul casei. Îl invadase după ce citise carnetul negru. Se cuibărise în sufletul lui, în capul lui, și îl exploatare, îl manevrasse. Îl împinsese la crimă. Diavolul casei sale. Diavolul care-l înfrînșese fără măcar ca el, Cezar Sofian, să încerce să i se opună. Pentru că fusese slab. Dar acum simțea în el acea mînie capabilă să urnească lucrurile din loc. Suficient cît să-l înfrunte pe cel rău însuși. Însă era legat!... Legat, ținut de podea!...

Dintr-odată, își simți picioarele libere. Nu i se mai întîmplase de multă vreme să-și simtă picioarele. Nu-și mai simțea nici o parte a ceea ce întruchipa corpul său, acum o adunătură parșivă de ceață. Doar cînd era pedepsit. Atunci simțea durerea, cu prisosință.

Se putea mișca, realizează el. Era adevărat, se putea mișca. Se prelinse către ușa Geambașului. Încercă să apese clanța, dar mîna sa, ceață străvezie, nu făcu decît să învăluie obiectul, fără să poată apuca nimic. *Prost mai ești, își spuse, ar fi cam trebuit să te obișnuiești! Nu mai ești om.* Se împinse în ușă și lemnul îl înghiți. Străbătu zburînd coridorul atît de cunoscut. Ușa pivniței era larg deschisă. Omul o deschisese. Undeva, în măruntaiele subsolului, îl auzea înjurînd.

Coborî scara. O spirală interminabilă, menită să dezorienteze. Și Cezar Sofian se simțea ușor dezorientat. Trecuse atîta timp de cînd nu mai coborîse în pivniță! O furnicătură neplăcută îl înjunghie, acolo unde i se aflase altădată stomacul. Încă mai simțea urme ale ceea ce fusese, cîndva, corpul său.

Vocea cavernoasă a Creaturii mîrîi amenințător.

— Oprește-te!

Brusc, Curva răsări din zidul de piatră.

— Pînă aici, amenință stafia cu glasul plin de ură. Pînă aici!

Îl pocni brusc. Cezar resimți din plin lovitura; șocul îl făcu să se cutremure, dar nu se opri. Nu trebuia să se oprească. Geambașul și Codoșul, schimonosiți de furie oarbă, îl atacă și ei, lovind așa cum nu o făcuseră niciodată. Pumnii Codoșului desprinsesă bucăți de piatră din perete.

— Nu-i atingeți, țipă Cezar, nu-i atingeți!... Nu le faceți răul pe care vi l-am făcut eu vouă!...

— Tu!? Tocmai tu să ceri îndurare, vierme ce ești? răsună glasul Soldatului.

Geambașul îl aruncă pe scări, pînă jos. Căzătura nu-l duru, dar atingerea Geambașului da. Atunci îl văzu pe vizitator, lîngă fata inconștientă. Tocmai se pregătea s-o lege de belciugele pe care chiar el, Sofian, le fixase în perete. Și care se dovediseră atît de utile în calea sa către pierzanie.

— Nu, nu face asta!...

Femeia cu un singur sîn îl atacă cu ghearele. Geambașul îl strînse cu lanțurile de gît. Indianul îl încătușă cu strînsoarea brațelor sale de fier. Soldatul își smulse pumnalul de ceață din piept și începu să-l rotească asemenea unei săbii. Dar, în loc să se plece în fața lor și să-și primească pedeapsa, așa cum se întîmplase întotdeauna, Cezar Sofian răcni. Adunase atîta ură în el, încît atunci cînd cele șapte fantome se abătură asupra lui, reuși să le facă față. Îl aruncă pe Soldat pînă în celălalt capăt al pivniței. Femeia cu un singur sîn se retrase hohotind îngrozită.

— Nu!...

Urletul său reverberă sub bolta beciului, sîrînd ecouri ciudate. Și îl auziră nu numai fantele, ci și omul, care tresări surprins.

— Ce naiba? făcu acesta din urmă, nemulțumit.

Părea dezorientat, drogat, ca și cum i s-ar fi smuls sufletul, dar corpul, printr-o minune, continua să se miște.

În fața lui se învoldura un vîrtej de furie. Lanterna îi căzu din legătura improvizată și se rostogoli, continuînd să lumineze în toate părțile.

— Pleacă, scrișni posedatul, cu vocea care nu mai era a lui, ci a Creaturii ticăloase.

— Mereu blestematul de Alchimist! Mereu el! mugi Indianul, fără să înțeleagă ce se petrece. Mereu te bagi unde nu-ți fierbe oala, nemernicule! Tu și ideile tale! Lasă-l pe om să facă ce vrea, bastard îpușit!

Ceea ce ieșise la iveală era mai rău decît născocirea Diavolului. Era Satana însăși.

— Afară din capul lui! urlă Sofian. Ieși odată!

Prizonierul Creaturii îl privi cu ochi tulburi. Erau ochii lui sau ochiul, ochii monstrului? Mai degrabă ochii Diavolului; Sofian îi simțea privindu-l de peste tot.

— Nu te băga! scrișni Creatura, fără ca bărbatul aflat în stăpînirea ei să-și miște buzele.

Era atîta ură, atîta patos în vocea noului său adversar! Dar Sofian mai simțea ceva. Teamă. Creatura se temea de el. Se temea de el! Și asta era de bine.

Își înfipse mîinile în pieptul vizitatorului, fără să-i pese că, din spate, fusese apucat de umeri. Geambașul? Indianul? Ce mai conta! Mîinile sale cețoase pătrunseră fără efort prin piele, carne și oase, dar se izbiră de ceva tare, care-i provocă o durere cum nu mai încercase niciodată. Și încercase durerea sub toate formele ei!...

Nu se opri. Înșfăcă zdravăn și trase. Auzi mîrîitul Creaturii, ca al unui

cîine căruia i se ia osul. Trase de ea. Trupul omului se smuci violent; fantomele îl loviră pe Sofian, Creatura îl arse, dar el trăgea de aceasta în continuare. Și simțea cum vrăjmașul se mișca încetul cu încetul, cu toate că se opunea disperat. Se propti cu genunchiul în stomacul vizitatorului și smuci cît putu de tare. Urletul Creaturii sperie fantomele. Geambașul îi dădu drumul, Curva țîșni printre pietre. Dar Cezar reuși să smulgă monstruoziitatea din corpul în care își făcuse sălașul. Brusc, aerul se umplu de ceața lăptoasă plină de ochi și de urletul Creaturii.

Bărbatul pentru care se luptase Sofian tresări, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Privi năuc în jurul lui. Și văzu. O văzu pe Isabela zăcînd la pămînt, fără cunoștință. Văzu arătările de ceață plutind în lumina înjumătățită a lanternei. Și, dintr-odată, urlă.

— Fugi! răcni și Cezar. Fugi cît mai departe! Acum!...

Celălalt înțelese. Nu totul, dar suficient. Suficient cît s-o ridice pe Isabela pe umărul drept, dintr-o singură mișcare, cît să-și recupereze lanterna și cît să se repeadă în întuneric, căutînd ușa. Însă, confuz încă, se îndrepta în direcția opusă celei care ducea spre ieșire. Creatura se năpusti din nou către el, dar Cezar se interpușe între cei doi.

— Cine ești?...

Nu se aștepta să primească răspuns și nici nu primi. De altfel, nu îl interesa prea tare cine anume era de fapt monstrul. Diavolului i se spune în multe feluri; chiar avea importanță ce nume preferă cel necurat? Tocmai în acel moment, omul reuși să găsească calea spre ieșire și se împletici pe scări, cu fata pe umăr, însoțit de chirăiturile ostile ale fantomelor. Jos, Cezar și Creatura se contopiră.

— Nefericitele, ce-ai făcut?... Îți dai seama?... Atîta timp, atîta așteptare și tu ai distrus totul!... Totul!...

Cezar nu-l asculta. Reușise. Chiar că reușise. Nu dorise decît ca omul să nu repete greșelile lui, să nu fie invadat și supus de Creatură. Cei doi vizitatori ieșiseră din casă vii, gata să-și trăiască viețile, pînă cînd coasa nemiloasă a morții avea să le curme, cîndva, cumva, firul. Nu prea devreme. Probabil erau deja afară, întrebîndu-se, poate, dacă cele întîmplate erau reale. Sau cel puțin bărbatul, căci fata, chiar dacă își revenise, nu apucase să vadă sau să înțeleagă mare lucru. Spera însă că Oliviu înțelesese. Le oferise amîndurora răstimpul necesar pentru salvare și îi dăduse unuia dintre ei ocazia să priceapă. Îi salvase. Creatura nu putea ieși din casă, știa asta. Asemenea înveninatei tarantule, nu se putea mișca decît pe propria ei pînză. Reușise să-i scape pe tineri, în ciuda durerilor care i se pricinuiseră, în ciuda opoziției tuturor. Știa că va plăti pentru asta, supliciul zilnic avea să fie și mai chinuitor, dar merita. Reușise, da, să-i scape. Și cei doi nu se vor mai întoarce niciodată aici!

Chiar atunci, pivnița începu să se lumineze. La început, ca o părere. *Au și venit zorile?...* se întrebă Cezar, nedumerit. De-abia se înnoptase; noapte de vară,

dar care nu putea fi atât de scurtă. Din loc în loc, existau mici găuri în zid, chiar la nivelul solului, pentru aerisire. Dar lumina nu părea să vină prin nici una dintre acele găuri. Părea să izvorască doar de undeva de deasupra, din tavanul boltit.

Apoi lumina începu să strălucească din ce în ce mai puternic; fără nici un dubiu, nu venea de afară, prin micile deschizături. Venea numai de undeva de sus, sub forma unui con, foarte strălucitor în vîrf și mai estompat la bază.

Lumina invadează pivnița. Atît de strălucitoare, încît ardea privirea. Femeia cu un singur sîn își acoperi ochii cu mîinile sale translucide și, hohotind disperată, se prăbuși la podea. Curva și Geambașul, îmbrățișați asemenea unor amanți în fața morții, coborîndu-și pleoapele care nu ofereau nici o protecție pentru că nu existau. Soldatul, nehotărît și încruntat. Bancherul și Indianul, încovrigați la picioarele fostului colonel. Codoșul, încercînd fără succes să se strecoare prin zid, așa cum făcuse de mii de ori înainte. Creatura, mugind îngrozită.

— Doare, doare! țipa isteric Curva. Opriți, opriți!...

Dar Cezar se simțea, în mod ciudat, atras de lumină. Lumină. După atîta întuneric, un ocean de lumină. Începu să pășească către conul iradiant. La început cu pași șovăielnici dar, pe măsură ce se apropia, mersul îi deveni ferm. Și, pentru prima dată de cînd trecuse în această a doua lume, se simți împăcat. Împăcat cu sine și cu toate. Întinse mîna dreaptă și degetele sale tremurătoare atinseră lumina. Și atunci văzu. Văzu ceea ce nu îndrăznise să spere că va vedea vreodată.

— Nu! Nu! țipă în spate cineva. Curva sau Femeia cu un singur sîn?...

— Nu e corect, nu merită el asta! răzbătu, ca de foarte departe, vocea Soldatului. Nu ucigașul. Nu Alchimistul! Nu el merită izbăvirea!...

— Nu, nu merit, murmură Cezar. Chiar nu merit.

Începu să se înalțe către tavan. La început i se păru, dar apoi mișcarea deveni mai amplă. Cu coada ochiului îl observă pe Codoș întinzînd mîna. Se repezi să-l apuce, să-l tragă după el, dar degetele i se loviră ca de un zid. Totuși, nu îl duru. Nu-l mai durea nimic. Și, în timp ce pivnița începea să se topească de jur-împrejur, Cezar auzi urletele de furie ale stafiilor. De ce el și nu ele?... Asta era întrebarea. Înainte ca acestea să dispară cu totul din fața lui, Sofian le strigă:

— Dacă am să pot, mă voi întoarce și după voi. V-o jur!...

Dicționar de autori

Raluca Băceanu s-a născut în data de 29 decembrie 1993, la București. Este elevă la Colegiul Național „Spiru Haret”, redactor la publicația pentru tineret *Teen Press* și colaborator al Fundației „Academia Civică”.

Bibliografie: *Călătorie prin mintea unei adolescente* (volum de proză, Ed. EuroStandard, 2009; reeditat la Ed. Litera Internațional, 2010); proză scurtă în antologia *Balaurul și miorița* (Eagle Publishing House, 2011) și poezie în antologia *Bal la palat* (Ed. Granada, 2010); proză scurtă în mai multe reviste, inclusiv în *Luceafărul de dimineață* (revistă a Uniunii Scriitorilor din România), remarcabile fiind, mai cu seamă, povestirile de factură „gothic horror” (publicate în *Suspans*, respectiv în *Gazeta SF*) din seria dedicată de către autoare ocultismului și creaturilor întunericului, serie din care face parte și povestirea inedită pe care ați citit-o în antologia de față.

Premii: Premiul I la Simpozionul Internațional „Adolescentul miop al lui Eliade în universul școlii românești contemporane” 2010; Premiul I la Concursul Național „Simboluri în universul cunoașterii” 2012; Premiul I la Simpozionul Municipal „Adolescenții de azi pentru Europa de mâine” 2012.

Blog: Interview With A Vampire (<http://raluca-baceanu.blogspot.com>).

Oliviu Crâznic s-a născut în data de 1 noiembrie 1978, la Lupeni (jud. Hunedoara). Licențiat în Drept, cu lucrarea de diplomă la disciplina Criminalistică (2001), consilier juridic începând cu anul 2002 și membru al Uniunii Colegiilor Consilierilor Juridici din România începând cu anul 2008, a absolvit în 2009 cursurile de formare a mediatorilor organizate de Asociația „ProMedierea” din București. În prezent este consilier juridic și coordonator al Colecției de legislație „LaZi” a editurii germane C.H. Beck.

Bibliografie: ...*Și la sfârșit a mai rămas coșmarul* (roman gotic, Ed. Vreimea, 2010); proză scurtă în mai multe antologii (*Steampunk – A doua revoluție*, Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie

publicată în 2010-2011; *Balaurul și miorița*, Eagle Publishing House, 2011; *Premiile Galileo 2011*, Ed. Millennium Books, 2011 – fragment de roman; *Alertă de grad zero în proza scurtă românească actuală*, Ed. Herg Benet, 2011; *Premiile Galileo 2012*, Ed. Millennium Books, 2012); proză scurtă în mai multe reviste, inclusiv în *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 4* (Ed. Millennium Books, 2012); deține o rubrică dedicată misterelor lumii în revista *Suspans*, o rubrică dedicată marilor autori români din domeniul fantasticii în *Gazeta SF* și o rubrică dedicată literaturii fantastice românești în general în revista *EgoPHobia*; a publicat articole, editoriale, recenzii, interviuri etc. în reviste de specialitate; a redactat pentru Ed. C.H. Beck manuale, culegeri de jurisprudență și numeroase culegeri de legislație, fiind și îngrijitor de ediție al lucrării *Societăți comerciale – Soluții profesionale de la A la Z* (Colecția „Compendium”, 2010).

Premii: Premiul I la Concursul Național de Literatură „Visul” 2010 pentru Cel mai bun roman publicat în 2009-2010; Premiul Galileo 2011 pentru Cel mai bun volum publicat în 2010; Premiul Proliteratura 2011 pentru Cel mai interesant roman; Premiul Societății Europene de Science-Fiction și Fantasy – Eurocon 2012 Encouragement Award.

Blog: Oliviu Craznic's Gothic Novel (<http://oliviucraznic.wordpress.com>).

Ștefana Cristina Czeller s-a născut în data de 27 decembrie 1973, la Iași. În 1998 a absolvit Facultatea de Filologie a Universității de Stat „M. Lomonosov” din Moscova, ca bursier al statului român. În prezent este ziarist pentru secția Iași a cotidianului regional *Evenimentul*.

Bibliografie: *Cerneală și sânge* (roman, Ed. Millennium Books, 2011); proză scurtă în mai multe antologii (*Dansînd pe Marte și alte povestiri fantastice*, Ed. Millennium Press, 2009; *Pangaia*, Eagle Publishing House, 2010; *Steampunk – A doua revoluție*, Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011; *Premiile Galileo 2011*, Ed. Millennium Books, 2011; *Venus – Povestiri erotice science fiction*, Eagle Publishing House, 2011; *Premiile Galileo 2012*, Ed. Millennium Books, 2012 – fragment de roman); proză scurtă în mai multe reviste, inclusiv în *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 2* (Ed. Millennium Books, 2010).

Premii: Premiul al II-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2009; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2010; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2011; Premiul Societății Europene de Science-Fiction și Fantasy – Eurocon 2011 Encouragement Award; Premiul pentru Debut RomCon 2012.

Blog: Blogu' Stefanei Czeller (<http://sczeller.blogspot.com>).

Dan Doboș s-a născut în data de 31 iulie 1970, la Iași. În 1994 a absolvit Facultatea de Inginerie Chimică a Universității Tehnice „Gh. Asachi” din Iași. A ales o carieră jurnalistică (a fost inclusiv redactor-șef al cotidianului *Evenimentul*), în decursul căreia a publicat peste 1.000 de reportaje, editoriale, interviuri etc. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași, și al Cenaclului de anticipație Quasar.

Bibliografie: *Elefantul în bostănărie* (roman, Ed. Media-Tech, 1999; reeditat 2007); *Abația* (roman, Ed. Nemira, 2002; reeditat la Ed. Millennium Press, 2008); *Blestemul Abației* (roman, Ed. Nemira, 2003); *Abația infinită* (roman, Ed. Media-Tech, 2005); *Ghicatori despre toate cele* (Ed. Media-Tech, 2006); *Gheorghe, un om special* (volum de proză scurtă, Ed. Media-Tech, 2007); *The Abbey* (a novel, 2011); *DemNet* (roman, Ed. Media-Tech, 2011); *Abația* (volum omnibus, Ed. Millennium Books, 2011); a publicat proză scurtă în mai multe antologii, reviste etc., inclusiv un fragment de roman în antologia *Premiile Galileo 2012* (Ed. Millennium Books, 2012); a fost editorul suplimentului SF *Supernova* (1992-2001), cel mai longeviv supliment de gen din România; a publicat mai multe traduceri din literatura universală.

Premii: Premiul al II-lea la Concursul Național de Proză „Matineul de Proză” 1989; Premiul Atlantykhron 1994 pentru Schiță; Premiul Atlantykhron 1994 pentru Nuvelă; Premiul Quasar 2001 pentru Cea mai bună schiță a anului; Premiul RomCon 2003 pentru Cel mai bun roman SF românesc publicat în 2002; Premiul RomCon 2004 pentru Cel mai bun roman SF românesc publicat în 2003; Premiul Vladimir Colin 2002-2006 pentru Cel mai bun scriitor SF român; Premiul Societății Europene de Science-Fiction și Fantasy – Eurocon 2009 Encouragement Award; Premiul Galileo 2012 pentru Cel mai bun volum publicat în 2011; Premiul FanSF 2012 pentru Cel mai bun roman românesc publicat în 2011. De asemenea, Dan Doboș a primit și Premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași, pentru Traducere, în 2010.

Site: Dan Doboș – sălaș digital (<http://dandobos.ro>).

Cătălina Fometici s-a născut în data de 4 octombrie 1986, la Timișoara. În 2008 a absolvit Facultatea de Litere, Istorie și Teologie din cadrul Universității de Vest Timișoara, iar în 2010 – cursurile Masteratului de Comunicare Interculturală din cadrul aceleiași Universități.

Bibliografie: *Oameni fără fețe* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, septembrie 2011); *Doamna cu pisica albă* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, octombrie 2011); *Răsărit de soare* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, noiembrie 2011); *Chipul Euridicei* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, decembrie 2011); *Ghețurile Marelui Nord* (proză scurtă, publicată în revista

Suspans, ianuarie 2012); *Jertfă pentru marea liniștită* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, ianuarie 2012); *Dracul din Bucegi* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, februarie 2012); *Dincolo de umbre* (proză scurtă, publicată în *Gazeta SF*, februarie 2012); *Cealaltă, dintre ghețuri* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, martie 2012); *În zori, pădurea era albastră...* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, aprilie 2012).

Premii: Premiul Gazeta SF 2012 pentru Debutul anului 2011 în fanzinul Gazeta SF; Premiul FanSF 2012 pentru Cea mai bună povestire din anul 2011 a unui autor român nepublicat în volum.

Blog: Părul Medusei (<http://cat86-cat.blogspot.com>).

George Lazăr s-a născut în data de 3 februarie 1963, la Vatra Dornei. A absolvit Facultatea de Automatică, secția Calculatoare, din cadrul Institutului Politehnic „Gheorghe Asachi” din Iași. În prezent este directorul cotidianului *Monitorul de Botoșani*.

Bibliografie: *America One* (roman, Ed. Tritonic, 2007); *Îngerul păzitor* (roman, Ed. Millennium Press, 2009); *The Guardian Angel* (a novel, Eagle Publishing House, 2011); proză scurtă în mai multe antologii (*Cosmos XXI – Un univers al păcii*, Ed. Politică, 1987; *Alte țărături*, SRSFF, 2009; *Pangaia*, Eagle Publishing House, 2010; *Steampunk – A doua revoluție*, Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011; *Premiile Galileo 2012*, Ed. Millennium Books, 2012); proză scurtă în mai multe reviste; editor al revistei *Sci-Fi Magazin* (2007-2008) și al *Almanahului Sci-Fi Magazin* (2009).

Ciprian Mitoceanu s-a născut în data de 19 martie 1976, la Suceava. În 1999 a absolvit Facultatea de Litere și Științe, secția Istorie–Geografie, a Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava. Studii aprofundate în domeniul istoriei statelor din SE Europei, în cadrul aceleiași Universități (2003). Studii postuniversitare, profesor documentarist, la Universitatea București (2007). În prezent este profesor la Școala cu clasele I-VIII din Mileanca (jud. Botoșani).

Bibliografie: *Colții* (roman, Ed. Tritonic, 2008); *Amendamentul Dawson* (roman, Ed. Millennium Books, 2012); proză scurtă în revistele *Nautilus* și *Suspans*.

Site: <http://mitoceanu.com>.

Ana-Maria Negrilă s-a născut în data de 25 septembrie 1972, la București. În 1995 a absolvit Facultatea de Limba și Literatura Română a Universității București, specializare secundară Limba și literatura engleză. Doctor în

Literatură medievală engleză (2000). În prezent este conferențiar universitar la Academia Militară.

Bibliografie: *Lumina din adâncuri* (volum de proză scurtă în format electronic, Societatea Culturală „Noesis”, 2001); *Orașul ascuns* (Ed. Diasfera, 2005); *Împăratul ghețurilor* (Ed. Diasfera, 2006); proză scurtă în mai multe antologii (*Nemira* '96, Ed. Nemira, 1996; *Kult. Vremea demonilor*, Ed. Omnibooks, 2001; *Kult. Cronicile singelui*, Ed. ProLogos, 2001; *Alte lumi, alte legende*, Ed. Media-Tech, 2002; *Kult. Radharc*, Ed. Millennium Press, 2005); proză scurtă și traduceri în mai multe reviste.

Premii: Premiul Vladimir Colin 2008.

Florin Pîtea s-a născut în data de 18 august 1971, la Cîmpina. În 1996 a absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București, unde în 1997 a primit titlul de master în Literaturi de expresie engleză, iar din 2011 este doctor în filologie (acest din urmă titlu fiind obținut cu o lucrare despre subgenul [post]cyberpunk, considerată de către Comisie a avea importanță internațională). În prezent este lector universitar la Facultatea de Litere a Universității „Spiru Haret”. Împreună cu domnul Alexandru Mironov, a realizat și prezentat 21 de ediții ale emisiunii *Deschide cartea!* la TVRM.

Bibliografie: *Necropolis* (volum de proză scurtă, Ed. QED, 2001; reeditat la Ed. Amaltea, 2004); *An / Organic* (volum de proză scurtă, Ed. Amaltea, 2004); *Gangland* (roman, Ed. Amaltea, 2006); *An Introduction to 20th Century British and American Fiction* (non-ficțiune, Ed. Fundației „România de Mîine”, 2008); *Art Wasn't Quite Crime – The Context, Themes and Consequences of (Post)Cyberpunk Fiction* (non-ficțiune, Ed. Millennium Books, 2010); proză scurtă în numeroase antologii și reviste, incluzînd antologia *Steampunk – A doua revoluție* (Ed. Millennium Books, 2011, Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011), antologia *Premiile Galileo 2011* (Ed. Millennium Books, 2011) și revista *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 2* (Ed. Millennium Books, 2010); numeroase recenzii, interviuri etc., în diferite reviste de specialitate; traduceri din proza britanică, americană și australiană; bogată activitate de redactor literar. Între anii 2004 și 2007, a coordonat pentru Ed. Diasfera o colecție dedicată autorilor români. În prezent, pregătește lansarea romanului *Anul terminal*.

Premii: Premiul ARSFan 1994; Premiul ARSFan 1995; Premiul I pentru Proză la Convenția Națională de Science-Fiction de la Călărași „Dincolo și dincoace de mainstream” 1999; Premiul Vladimir Colin III 2002-2005; Premiul Vladimir Colin 2005-2007; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2009; Premiul al III-lea la Concursul de proză scurtă Helion 2010.

Blog: Țesătorul (<http://tesatorul.blogspot.com>).

Site: Țesătorul – site-ul oficial Florin Pîtea (<http://sites.google.com/site/florinpitea>).

Liviu Radu s-a născut în data de 20 noiembrie 1948, la București. În 1971 a absolvit Facultatea de Automatică, secția Calculatoare, din cadrul Institutului Politehnic din București. A lucrat la Centrul de Calcul din Ministerul Agriculturii (1971-2004, conducându-l în perioada 1995-2004), apoi la Agenția pentru Plăți și Intervenție în Agricultură. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Societății Române de Science-Fiction și Fantasy.

Bibliografie: *Trip-tic* (roman, Ed. Dacia, 1999); *Spre Ierusalim* (volum de proză scurtă, Ed. ALL, 2000); *Constanța 1919* (volum de proză scurtă, Ed. ProLogos, 2000); *Opțiunea* (roman, Ed. Pygmalion, 2004); *Spaime* (roman, Ed. Pygmalion, 2004); *BabL* (volum de proză scurtă, Ed. Diasfera, 2004); *Manipularea maselor – cazuri celebre din ultimul mileniu* (non-ficțiune, Ed. Cartea de buzunar, 2005); *Cifrele sînt reci, numerele-s calde* (volum de proză scurtă, Ed. Diasfera, 2006); *Waldemar* (roman, Ed. Tritonic, 2007); *Blocul cîș* (roman, Ed. Tritonic, 2008); *Povestiri fantastice* (volum de proză scurtă, Ed. Millennium Press, 2008); *După-amiază cu bere și zîne* (roman, Ed. Tritonic, 2009); *Ghicit de seară* (volum de proză scurtă, Ed. Tritonic, 2010); *Lumea lui Waldemar* (volum omnibus, Ed. Tritonic, 2010); *Modificatorii* (volum de proză scurtă, Ed. Millennium Press, 2010); *Singur pe Ormuza* (volum de proză scurtă, Ed. Millennium Books, 2011); *Chestionar pentru doamne care au fost secretarele unor bărbați foarte cumsecade* (roman, Eagle Publishing House, 2011); proză scurtă în numeroase antologii și reviste, inclusiv în antologia *Premiile Galileo 2012* (Ed. Millennium Books, 2012) și în revista *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 1* (Ed. Millennium Press, 2010); numeroase traduceri din literatura universală; numeroase recenzii, articole, eseuri, în diferite reviste de specialitate.

Premii: Premiul Vladimir Colin 2000; Premiul Societății Europene de Science-Fiction și Fantasy – Eurocon 2000 Encouragement Award; Premiul Ion Hobana 2011 pentru Cel mai bun volum fantasy publicat în 2010; Premiul Seniorii Imaginației 2012; Premiul Galileo 2012 pentru Întreaga carieră.

Laura Sorin (pe numele real Laura Ciobanu) s-a născut în data de 7 august 1975, la Buzău. În 1997 a absolvit Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării a Universității București. A lucrat ca jurnalist în presa centrală, din 1995, la *Cotidianul*, apoi la *Evenimentul zilei*, și ca PR politic, în perioada 2006-2011. În prezent este, din nou, jurnalist la *Evenimentul zilei*.

Bibliografie: Povestirea din prezenta antologie reprezintă debutul Laurei Sorin, alte trei povestiri fiindu-i programate să apară în antologii și reviste până la sfârșitul anului. Colaborator al revistei *Suspans*, a publicat recenzii și eseuri, remarcabilă fiind, mai cu seamă, seria dedicată literaturii gotice clasice. A redactat seria *Compania neagră* (Ed. Millennium Books, 2010-2011) și, pentru editorul Adrian Crăciun, antologia *Steampunk – A doua revoluție* (Ed. Millennium Books, 2011 – Premiul Galileo pentru Cea mai bună antologie publicată în 2010-2011).

Blog: Biblioteca Babel (<http://bibliotecababel.wordpress.com>)

Narcisa Stoica s-a născut în data de 3 aprilie 1979, la Oltenița (jud. Călărași). Este licențiată în Comunicare&Relații Publice și, din 2009, specialist în Geopolitică&Relații Internaționale.

Bibliografie: *Interviul. de Angajare* (proză scurtă, publicată în revista *Nautilus*, mai 2009); *Trup și suflet* (proză scurtă, publicată în revista *Nautilus*, iunie 2009); *Interview. For a Job* (proză scurtă în limba engleză, publicată în revista *Nautilus*, aprilie 2011); *La cules de roșcove* (proză scurtă, publicată în revista *Suspans*, noiembrie 2011); *Apocalipsă la super-ofertă* (proză scurtă, publicată în revista *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 4* – Ed. Millennium Books, 2012); debutul în volum propriu a fost anunțat pentru anul acesta, la Ed. Millennium Books, cu romanul fantasy *Taxidermie*.

Blog: C.H.E.R.I.E. – magazin de vorbe (<http://magazindevorbe.wordpress.com>).